

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ÷lkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ÷lkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan ÷ gelên bindest yekbin!

ÖZEL SAYI Temmuz • Tirmeh '95

**Kıbrıs
sorunu,
Kıbrıs halklarının
ortak sınıf savaşımlı
ile çözülecektir!**

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol !
Tüm yabancı askerler Kıbrıs'tan
defolun !

**Kıbrıs sorunu,
Kıbrıs halklarının
ortak sınıf savaşımları ile
çözülecektir!**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - Jİ BO SAZBÜNA PARTİYA BOLŞEVİK

**BOLŞEVİK
PARTIZAN**

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bîndest yekbin!

Özel Sayı / Hejmar a Taybetî
Temmuz / Tîrmeh 1995

İÇİNDEKİLER

–ÖNSÖZ YERİNE...

Kıbrıs sorununun gerçek çözümüne ancak devrimle ulaşılabilir! 7

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 3/4, 15 Ekim / 1 Aralık 1982)

Faşist Türk ordusu, Kıbrıs'tan defol! Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının devrim mücadelesi! 9

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 8, 15 Haziran 1983)

Kıbrıs'ta emperyalistlerin ve uşaklarının çözüm önerilerine hayır! İşgalci faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol! 13

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 9/10, Ağustos/Eylül 1983)

Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgalini protesto toplantısı yapıldı 31

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 13, Aralık 1983-Ocak 1984)

KUKLA "KIBRIS TÜRK FEDERE DEVLETİ", "KUZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ" OLDU!
"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" gerçekte bağımsız bir devlet değil, emperyalizme bağımlı faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir vilayettir! 47

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 18, Eylül 1984)

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütlenme Komitesi)'nin [KKP/B(ÖK)] bazı belgeleri 53

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 24, Temmuz 1985)

20 Temmuz 1974'ten, 20 Temmuz 1985'e...
Kıbrıs'ta faşist Türk ordusunun işgali 11. yılında!
İşgalci faşist Türk ordusu, Kıbrıs'tan defol!
Tüm yabancı askerler Kıbrıs'tan defolun!
Kıbrıs "sorunu"nu Rum ve Türk milletinden ve milli azınlıklardan Kıbrıs'ın emekçi halkı işçi sınıfı önderliğinde devrimle çözecektir! 68

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 31, Ağustos 1986)

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalinin 12. yılında bir kez daha haykırıyoruz: İşgalci, sömürgeci faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!
Tüm yabancı askerler Kıbrıs'tan defolun!
Kıbrıs "sorunu"nu Rum ve Türk milletinden ve milli azınlıklardan Kıbrıs halkları işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist, demokratik devrimle çözecektir!

**Türk faşist devleti Ege'de ve Kıbrıs'ta savaş kışkırtıyor!
FAŞİST ÖZAL KIBRIS'TAN DEFOL!** 76

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 44, 1 Ağustos 1988)
**Kıbrıs sorunu Türk ve Yunan hakim sınıflarının pazarlık masalarında değil,
Kıbrıs halklarının ortak sınıf savaşımı ile çözülecektir!** 95

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 52, 1 Temmuz 1989)
**Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik Örgütlenme Komitesi
1. Konferansı kararları üzerine...** 98

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 58, 15 Nisan 1990)
**Atilla'nın, Alpaslan'ın torunu, Kıbrıs fatihi, barış güvercinli
sosyal-şovenizmin şampiyonu Ecevit'in yüzünü iyi tanıyalım...** 109

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 60, 1 Ağustos 1990)
**İşgalin 16. yılında: Faşist Türk Ordusu, Kıbrıs'tan defol!
Kıbrıs sorunu, Türk ve Yunan hakim sınıflarının ve
onların emperyalist efendilerinin
pazarlıkları ile değil; Kıbrıs halklarının ortak sınıf savaşımı ile Kıbrıs proletaryası
önderliğinde anti-emperyalist demokratik devrimle çözülecektir!** 111

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 66, 15 Temmuz 1991)
**Faşist Türk ordusunun 17 yıldan beri kuzeyini işgal altında tuttuğu Kıbrıs'ın
"yeni düzen"deki yeri ne olacak?
"İKİ BÖLGE Lİ FEDERASYON" VE KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ...
Emperyalistler, Kıbrıs sorununu da "yeni düzen"lerine uygun olarak ve
kendi çıkarları doğrultusunda "çözüm"e bağlamak istiyorlar...** 115

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 67, 15 Eylül 1991)
**"Prezidan Buş"un Yunanistan ve Türkiye gezileri, ya da "Yeni Düzen"de
emperyalist "çözüm"lere barbarlık örnekleri: KIBRIS VE KÜRDİSTAN SORUNU!** 121

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 70/71, 15 Aralık 1991)
Bir kez daha Kıbrıs üzerine... 128

–(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 90, 15 Temmuz 1994)
**Sömürge sahibi olmanın faydaları... Faşist TC devleti, Kuzey Kıbrıs'ı
tam 20 yıldır işgal altında tutuyor! Bu durum kimin işine yarıyor?!!** 132

ÖNSÖZ YERİNE...

Kıbrıs sorununun gerçek çözümüne ancak devrimle ulaşılabilir!

Kıbrıs'ta faşist Türk ordusunun işgali sürüyor! İşgal hareketinin üstünden 21 yıl geçmiş durumda...

Türk, Yunan ve Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk hakim sınıfları, 21 yıldır süren işgali, halkları birbirine iyice düşman etmek için kullandı. TC'nin işgali altındaki bölgede ise, –Kıbrıslı Türklerin işgale karşı duydukları haklı tepkinin bir görünümü olarak– Kıbrıslı-Türkiyeli ayrımı da giderek derinleşti. İşgal, halkları birbirine düşman etmenin aracı oldu...

Gerçek durum bu olmasına karşın, faşist Türk hakim sınıfları, işgal hareketinin 21 yıldan bu yana “*Kıbrıs Türk ve Rum toplumları arasında “ateşkes” durumu*” sağladığını savunageldiler! Gerçekten de her an bozulması olasılığıyla varlığını koruyan bir “ateşkes” sözkonusudur. Bu “ateşkes”, özünde burjuva çözümlerin nasıl olduğuna ilişkin fikir veren bir örnektir.

Savaş ve nüfus değiş-tokuşu yoluyla **etnik temizlik** denildiğinde, ne anlaşılması gerektiğinin en mükemmel(!) örneğini Kıbrıs oluşturmaktadır!

Bu anlamda, faşist Türk hakim sınıflarının; eski Yugoslavya'da sürmekte olan savaş bağlamında, savaşın sadece bir tarafını oluşturan gerici-faşist Sırpların yaptıklarını “etnik temizlik” vb. olarak adlandırıp “eleştirmeye” hiçbir hakları yoktur! Faşist TC'nin yaptığı da özde budur! Ulusal çitler çekilecek; çitin orasında-burasında kalan aynı milliyetten insanlar, çitin –diğer tarafı olan– “kendi” tarafında toparlanacak ve bunun adına da “çözüm”(!) denecek, “ateşkes” denecek ve belki “barış”(!) diyenler de olacak...

Barışın ve halkların kardeşliğinin sağlanamadığı ve sağlanamayacağı böylesi "ateşkes"ler, çözüm değildir!

* * *

Son yıllarda "yeni dünya düzeni"ne geçildiğini büyük ihtirasla(!) vurgulayan emperyalist büyük güçler, Kıbrıs sorununa "çözüm"(!) bulmak için bayağı çaba sarfettiler...

Özellikle 90'lı yılların başlarından bu yana, Kıbrıs konusuna ilişkin olarak muazzam bir diplomasi trafiğine tanık olduk. Birleşmiş Milletler Genel Sekreterlerinin "*fikirler dizisi*", "*güven artırıcı önlemler*" olarak adlandırdıkları pazarlık platformları üstünde süren tartışmaları izledik. Açılan "paketler"den kocaman bir "hiç" çıktığını gördük!

Kıbrıs pazarlığı, işgalin 21. yıldönümüne denk düşen bu günlerde, yeni şekiller kazanarak yine bütün hızıyla sürmektedir:

–Birleşmiş Milletler, Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere; Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk toplumlarının sözde sözcülerinin bugüne kadar yürüttükleri pazarlıklarda elde edilen "birlik noktaları"nın ellerinin tersi ile bir kenara iten yeni bir öneri **dayattılar**.

Bu öneriye göre; **birincisi**, Kıbrıs'ta her şeyden bağımsız olarak(!), önce bir "Federal Kıbrıs Cumhuriyeti" kurulmalıdır. **İkincisi**, bu "Federal Kıbrıs Cumhuriyeti" Avrupa Birliği'ne tam üye olmalıdır. **Üçüncüsü** –ve önerinin mantıksız(!) sonucu olarak da– Kıbrıs sorununun bu gelişmeler sonrasında çözüleceği düşünülmektedir.

–Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, Kıbrıs sorununa çözüm bulunmadan, Avrupa Birliği üyeliği formülünü reddetdiklerini açıkladılar. Ancak, "*Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne tam üyeliği çözümü kolaylaştırır*" tezini de öne sürmekten kendilerini alamadılar.

–Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti ise, öncelikle –resmiyette tanınan– Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Avrupa Birliği'ne üye olması önerisini seslendirmekte; Kıbrıslı Türklerle eşitliğe dayalı bir federal çözüme karşı olduklarını açıklamaktadırlar. Nitekim, gelinen aşamada Kıbrıs Cumhuriyeti ile Avrupa Birliği arasında, süreç içinde tam üyeliğe dönüşecek üyelik anlaşması imzalanmıştır.

Bütün bunlar çözümün değil, emperyalizmin, emperyalist çözümsüzlüğün önerileridir, çabalarıdır. Kıbrıs sorununun gerçek çözümüne ancak devrimle ulaşılabilir, ulaşılabacaktır!

Kıbrıs halkları arasında çitlerin ortadan kaldırılmasının, her iki toplumun eşit koşullar altında, birarada yaşayabilmesinin yolu, ancak ve ancak bolşevizmin önderliğinde gerçekleşecek anti-emperyalist demokratik halk devrimi ile açılacaktır.

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

* * *

Bolşevikler, çeşitli dönemlerde Kıbrıs konusunda takındıkları tavırlarında, düğümün ancak devrimle çözüleceği yalın gerçeğini vurgularken, Komünizm davamızın bir dizi önemli sorunlarını da ele almış ve alternatifleri koymuşlardır.

Bu tavırlardan bize en önemli görünenleri toplu bir şekilde yayınıyoruz. Dileğimiz, bunlardaki doğruların en iyi şekilde eylem kılavuzu rolünü oynaması için ileri adımların atılmasıdır...

Temmuz 1995

Faşist Türk ordusu, Kıbrıs'tan defol! Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının devrim mücadelesi!

Faşist Türk ordusu, 1974 yılında, şimdi yine "anti-faşist" tüyler takınan Ecevit önderliğindeki CHP-MSP koalisyon hükümeti döneminde, Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etti. Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkına ve bütün dünyaya "barış hareketi" adı altında satılan kanlı bir savaşla gerçekleştirilen bu işgal, şimdi 9. yılına girdi.

Emperyalizme bağımlı Türk ve Yunan hakim sınıflarının kendi ülkelerinde milliyetçiliği; Türkiye ve Yunanistan halkını birbirine karşı kışkırtmak için kullandıkları en önemli kozlardan biri olarak "Kıbrıs sorunu", bugünlerde hakim sınıflar tarafından yeniden gündeme getiriliyor.

"Kıbrıs sorunu"nun gerçek bir tek çözümü vardır: Çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının gerçek bir Marksist-Leninist parti önderliğinde Kıbrıs'taki tüm işgalcilere, emperyalizme ve onun ülkedeki uşaklarına karşı silaha sarılması; **İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!(*)**

Bugün Kıbrıs halkının en önemli düşmanlarından biri olan işgalci faşist Türk ordusu; ülkemizde faşizmin temel dayanağıdır; Kıbrıs devriminin en önemli düşmanlarından biri olan bu ordu, Türkiye devriminin de parçalamak zorunda olduğu ilk hedeflerden biridir. Kıbrıs halkının mücadelesi; yalnızca genel anlamda ortak düşman olan emperyalizme karşı yöneldiği için değil; aynı zamanda özel olarak da faşist Türk ordusunu ilk hedeflerinden biri olarak karşısında bulduğu için; bizim mücadelemizdir de aynı zamanda.

Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının devrimci mücadelesi!

Yaşasın Türkiye, Kıbrıs, Yunanistan halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı ortak mücadelesi!

* * *

Aşağıda bu bağtıda Kıbrıslı İşçiler Birliği Örgütlenme Komitesinin ve İngiltere Kıbrıslı Türk Öğrenciler Federasyonunun Kıbrıs'ın işgali dolayısı ile Temmuz 1982'de çıkardığı bir bildiri den parçalar yayınıyoruz (**):

(*): Kıbrıs Komünist Partisi/Marksist-Leninist Örgütlenme Komitesi ile TKP/ML arasında, Bolşevik/Menşevik bölünmesi olmadan önce kardeşlik düzeyinde ilişkiler vardı. 1978'de yapılan bir ortak açıklamada sorun yukarıda koyduğumuz şekilde konuştu.

Bölünme sonrasında KKP/ML ÖK ilişkiler konusunda, kardeşlik ilişkilerini resmen

MK hizibi ile sürdürme ve ama bizimle de görüşme şeklinde yanlış bir karar aldı. Ve bu kararı da bizim eleştirmemize rağmen şimdiye dek değiştirmede. Aramızda özellikle yurtdışındaki yoldaşlar düzeyinde oldukça sıkı ilişkiler olmasına rağmen, KKP/ML ÖK hala menşevik hizibi resmen bölünme öncesinin TKP/ML'sinin meşru devamı olarak görme durumundadır.

KKP/ML öğrendiğimize göre 1981 yazında bir Konferans yapmış ve bu Konferansta Kıbrıs'ta sosyalist devrim aşaması konusunda çoğunlukla "anti-emperyalist SOSYALİST DEVRİM" in gündemde olduğu yönünde karar almıştır. Bunun yanında bu konudaki tartışmayı da şimdilik içte tutma yönünde yanlış bir karar daha almıştır.

Biz KKP/ML Konferansının devrim aşaması konusunda aldığı bu kararın gerekçelerini; yürütülen tartışmanın tam olarak ne olduğunu belgelere dayalı bir şekilde ve tam olarak bilmiyoruz. Ama bize daha önce ortak açıklamada birlikte yaptığımız tespitler bu noktada bugün de doğru görünüyor. Kuşkusuz bu konuda KKP/ML ÖK, Konferansın belgelerini yayınladığında, daha geniş tartışma ve tavır takınma mümkün olacaktır.

Biz, KKP/ML ÖK ile ilişkilerimiz ve gelişmeler konusunda, önümüzdeki sayılarda daha geniş bilgi vereceğiz.

(**): Bu bildiri elimize 1982 Ekim sonunda geçti.

Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının birliği!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, demokratlar ve devrimciler,

Bugün 20 Temmuz. Kıbrıs'ın işgalinin 8. yıldönümü. Her yıl olduğu gibi bu yıl da 15-20 Temmuz'u lanetle kınar, Kıbrıs halkına getirdiği can ve mal kaybını, zulüm ve baskıyı bir kez daha tüm dünyaya duyurmak isteriz.

Yıllardan beri adımıza sahip çıkmaya uğraşan emperyalistler, İngiliz ve ABD başta olmak üzere bunu çeşitli yollara başvurarak başarmışlardır. Akdeniz'de "batmayan uçak gemi" vazifesini gören adamız emperyalistler için çok önemli stratejik bir konuma sahiptir. Ortadoğu pazarını elinde tutabilme ve çıkabilecek herhangi bir devrimci hareket anında hemen harekete geçebilme açısından çok uygun bir coğrafik konumu olan Kıbrıs adasının önemi burda yatmaktadır. İşte bu yüzden tüm emperyalistler bu "batmayan uçak gemisi"ne sahip olabilmek için uzun yıllardır uğraşıp durmaktadırlar.

Hepinizin de bildiği gibi, adamız 1878 yılından 1960 yılına kadar direkt olarak İngiliz emperyalizminin kolonisi durumunda idi. ABD emperyalistleri de Kıbrıs'tan pay koparmak için daha 1950'lerden Kıbrıslı Rumlar arasında EOKA denilen faşist bir örgütlenme başlatıp, Kıbrıslı Rumları Kıbrıslı Türklere karşı "Kıbrıs Rumlarıdır", "Yunanistan'a bağlanmalı" sloganlarıyla harekete geçirmiştir. Aynı zamanda İngiliz emperyalistleri de Kıbrıslı Türklere arasında TMT denilen aynı faşist nitelikte bir örgütlenmeyi başlatmışlardır. TMT'nin de attığı sloganlar EOKA'nınkinden biraz farklı olarak adanın taksimini savunuyordu. Bu gerici, şovenist, faşist örgütler her iki milliyetten halkımızı birbirine karşı düşman etmeye, "Rum ve Türklere bir arada yaşayamaz" anlayışını daha okul sıralarından

öğretmeye girişmişlerdir. Bu örgütler büyük bir ölçüde başarılı olmuşlardır. Nitekim 1963'te Rumlarla Türklere arasında çatışmalar başlamış ve giderek her iki milliyetten halk birbirine daha çok kinleştirilmiştir. Bu çatışma esnasında her iki milliyetten emekçiler birbirine vurdurulmuş, bazı (Kıbrıslı Rum, Türk) karmaşık olan köylerden yıllarca beraber yaşamış köylüler göç etmek zorunda bırakılmıştır.

Aynı durum 1967'de tekrar gündeme gelmiş ve giderek iki toplum birbirine daha çok düşürülmüş, birbirlerinin azıllı düşmanı haline getirilmiştir. Her iki milletin burjuvaları bağlı oldukları emperyalist efendilerine sadık kalarak Kıbrıs halkını bölme planlarını 1974'te nihayet gerçekleştirdiler.

15 Temmuz 1974'te ABD güdümündeki faşist Sampson kliği başta olan İngiliz uşağı Makarios'u darbe sonucu baştan indirip iktidarı ele geçirdi. Fakat dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit olan bu klik çok kısa bir dönem içinde iktidarı sivil bir yönetime devretmek zorunda kaldı.

Darbeyi fırsat bilen Türk hakim sınıfları ve o dönemde hükümet olan Ecevit, bütün emperyalist güçlerin (Rus sosyal-emperyalistleri de dahil) desteğini alarak adayı işgal etti.

Kendi halkına özgürlük, refah ve barış sağlamayan, onları kan ve gözyaşı içinde kıvrandıran, konuşma hürriyetlerini süngü zoruyla alan, Kürt milletinden olan halkın kendi diline bile konuşmasını yasaklayan bir devletin ordusu, NATO'ya bağlı bir ordu KIBRIS HALKINA "BARİŞ, ÖZGÜRLÜK ve HUZUR" GETİREBİLİR Mİ???

Kıbrıs halkı, bu gerçeği, açlık ve korku içinde geçirdiği son 8 sene içinde acı çekerek öğrenmiştir ve gün geçtikçe daha iyi öğrenecektir.

Darbe ve işgal sırasında binlerce Kıbrıslı emekçi emperyalistlerin çıkar dalaşmaları uğruna kurban edildiler. Onbinlerce insan evlerinden yurtlarından edilerek dış ülkelere göç etmek zorunda bırakılmışlardır.

....

Sözde "barış hareketinden" sonra Kıbrıs'ın kuzeyinde kurulan kukla "KTFD" işgali maskelemekten başka bir amaç taşımamaktadır. Diğer yandan Kıbrıs Türk milletinden halkı daha da uyutmak için sözde bağımsız siyasi partilerin kurulmasına izin verildi. İşgal edilen bölgede kurulan bu partiler faşist Türk ordusunun amaçlarına hizmet etmektedirler. Yani sözde "barış hareketi"ni bir oldu-bittiye getirerek, Kıbrıs'ı ve Kıbrıs halkını ikiye bölmek istemektedirler.

Kıbrıs'ın kuzeyinde Amerikancı UBP "Hükümeti" son zamlardan sonra işçilerin ücretlerini düşük tuttu. Bu durum emekçilerin sırtına yüklenen baskıyı daha da katmerleştirdi. DHP ise UBP hükümetine bunun uygulanmasında yardımcı oldu. Diğer partiler (CTKP, TKP) ise bu durumdan faydalanarak kendi propagandalarını yapmaktan geri kalmadılar. Bunlar emekçileri çeşitli demagojilerle arkalarından sürüklemeye çalışmakta ve çeşitli milliyetlerden halkımızın birliğinden yana değil bölünmüşlüğünden yana olduklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Nitekim 1980'de Sofya'da (bu toplantıya AKEL, CTP, TKP, PEO ve DEV-İŞ temsilcileri katılmıştı) ve 1982'de Libya'da (bu toplantıya CTP, AKEL, TKP ve EDEK temsilcileri katılmıştı) yapılan toplantılar bu hainlerin gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya çıkardı. Bu toplantılara katılanlar işgalden bir tek kelimeyle bile söz etmezken; barış ve özgürlük savunucusu, ilerici veya komünist olduklarını iddia

etmeye hakları yoktur. Bunlar işçi sınıfı ve emekçilerin yeminli düşmanlarıdır. Kıbrıs halkının birlikte devrimci mücadele vererek kurtulmasının "imkansız" olduğunu yaymaktadırlar. "İki bölge federasyon", "toplumlararası görüşmelerle çözüm" vs. gibi yalanlarla Kıbrıs'a çözüm (!) getirileceği ve her şeyin artık "süt liman" olacağı safsatalarını yaymaktadırlar.

Bunlar "toplumlararası görüşmelerin" ve "iki bölge federasyon"un yalnızca zengin devletlerin (emperyalistlerin) işine yarayacağını bilmiyorlar mı? Elbette ki biliyorlar. Zaten böyle bir çözümün kendi çıkarlarına hizmet edeceğini gördükleri için desteklemektedirler. "Toplumlararası görüşmeler" sadece emperyalistlerin Kıbrıs'taki temsilcilerinin karşı karşıya gelip uzlaşmaya çalıştıkları toplantılardır. AKEL bunu bildiği halde, DIKO partisinin emperyalist (İngiliz) uşağı olmadığını, Kıbrıs'ın bağımsız olduğunu söylemektedir. Dolayısıyla DIKO-AKEL işbirliği kurularak toplumlararası görüşmelere devam edilmesini istemektedir. Bu işbirliği, İngiliz emperyalistleri ve Rus sosyal-emperyalistlerinin uşaklarının ABD emperyalistlerinin uşaklarına karşı yaptıkları bir işbirliğidir. Emekçilerin bundan hiçbir çıkarı yoktur. Ha bir emperyalist uşağı başa geçmiş ha öteki; ne farkeder!

İşçiler, emekçiler, emperyalizmin oyunları ile bölünmüş yoksul Kıbrıs halkı, Aradan 8 yıl geçmesine karşın Kıbrıs'a barış getirilmemiştir. "Barışı koruyacağı" iddiası ile adamızı işgal eden Türk ordusu canavar gibi başucumuzda durmakta, çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının birliğini engellemektedir. Bu ordunun gerçek yüzünü Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı çok iyi bilmektedir. Bu ordudan başka İngiliz emperyalistlerinin Kıbrıs'taki üslerinde üstlenmiş ordusu Kıbrıs'ın değişik bölgelerinde bulunan faşist Yunan ordusu ve sözde "Barış Gücü" ordusu da bu bölünmüşlüğe hizmet etmektedir.

Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda, Kıbrıs bu orduların çizmeleri altında bulunmakta, bunun acısını da çeşitli milliyetlerden halkımız çekmektedir.

Görevimiz, ülkedeki tüm yabancı orduları kovmak, Kıbrıs halkının birliğini oluşturmak, zengin devletlerden bağımsız, birleşik ve bir tek Kıbrıs oluşturmaktır.

Görevimiz, Kıbrıs'ta dönen bu emperyalist dolapları ortaya çıkarmak, EOKA ve TMT gibi faşist örgütlerin ne olduğunu Kıbrıs halkına anlatmaktır.

Görevimiz, Kıbrıs halkının bütünlüğüne karşı çıkan, "komünist", "ilerici" maskeli emperyalist uşağı parti ve grupların gerçek yüzünü açığa vurmaktır.

Gerçek yurtsever ve ilericilerin görevi, işçi sınıfının önderliğinde yürütülecek anti-ışgal ve devrim mücadelesinin propagandasını yapmak ve bunu emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı iyi bir şekilde kullanmaktır.

Tüm işgal orduları Kıbrıs'tan kovulmalıdır!

Yaşasın çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının birliği!

Kıbrıs sorunu toplumlararası görüşmelerle değil, devrimle çözülecektir!

15-20 Temmuz, Kıbrıs halkına barış değil kan ve zulüm getirmiştir!

KIBRISLI İŞÇİLER BİRLİĞİ-ÖRGÜTLEME KOMİTESİ (KİB-ÖK)

İNGİLTERE KIBRISLI TÜRK ÖĞRENCİLER FEDERASYONU (İKTÖF)

(Ortak Açıklaması) Temmuz 1982

TÜM İŞGALCİLER KIBRIS'TAN KOVULMALIDIR! İKTÖF-KİB/ÖK

Kıbrıs'ta emperyalistlerin ve uşaklarının çözüm önerilerine hayır! İşgalci faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından 20 Temmuz 1974'te işgalinin üzerinden tam 9 yıl geçti.

Bu 9 yıl içinde emperyalistler "Kıbrıs sorunu" dedikleri, Kıbrıs'ı emperyalistler ve uşakları arasında pay etme sorununun "çözümü" konusunda çeşitli planlar yaptılar, öneriler getirdiler.

Kıbrıs'ın kuzeyinde faşist Türk ordusunun işgali altında, faşist Türk devletinin denetimi ve vesayeti altında kukla bir Kıbrıs Türk Federe Devleti kuruldu.

Başlangıçta milliyetçi kışkırtmalarla Kıbrıs'ın Türk milliyetinden halkının önemli bir kesimi tarafından kurtarıcı gibi karşılanan faşist Türk ordusunun, "kurtarıcı" değil, işgalci faşist bir güç olduğu giderek artan bir şekilde görülmeye başlandı. Bugün faşist Türk ordusunun işgali altındaki bölgede de bu işgale karşı hoşnutsuzluk giderek artıyor. Türk hakim sınıfları ile iyice içiçe girmiş uşaklar bile kısa zaman önceye dek, Kıbrıs'ın birleşmiş, bağımsız bir federe devlet olması gerektiğini savunmak zorunda kalıyor; işgali geçici bir durum olarak yutturmaya çalışıyorlardı.

İşgalin dokuzuncu yılı yaklaşırken olan birtakım gelişmeler, onların bu maskesini düşürücü rol oynadı.

Kıbrıs Cumhuriyeti adına Birleşmiş Milletler'e verilen bir önerge üzerine Birleşmiş Milletler Genel Kurulu Mayıs ayı içinde Kıbrıs konusunda yeni bir karar aldı. Kararda "Bütün işgal güçlerinin Kıbrıs Cumhuriyetinden çekilmesi" talep ediliyor! Bu talep tabii ki öncelikle açıkça işgalci konumunda bulunan Kıbrıs'ın kuzeyindeki 30.000 kişilik Türk askeri gücünü kapsıyor. Bu karar Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda 103 evet, 5 aleyhte (Türkiye, Pakistan, Bangladeş, Somali, Malezya) ve 20 çekimsiz oyla kabul edildi.

Türk hakim sınıfları bu ağır diplomatik yenilgi üzerine, derhal Kıbrıs'taki uzantılarını harekete geçirdiler. Kıbrıs Türk Federe devleti adına açıklama yapan Rauf Denктаş, kendilerinin kararı kabul edemeyeceklerini, bu kararın "Kıbrıs Türk toplumunun kendi kaderini tayin etme hakkını çiğneme" anlamına geldiğini söyleyerek, referandum lafını ortaya attı. Rauf Denктаş kendilerinin aslında ayrı bir devlet olduklarını ve fakat "iyi niyetle-

rini" göstermek için kendilerine "Federe" adını verdikleri, şimdi "Rum tarafının tehli- keli girişimleri karşısında" onlarla eşit şartlarla konuşmak için "bağımsız devlet" ola- rak ortaya çıkmanın doğru olduğunu, bunun için "halka danışacağımı" açıkladı.

Şimdi Kıbrıs Türk Federe Devletinde faşist Türk işgalcileriyle aynı dili konuşan kesim çokca "Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini tayin hakkı" ve referandumdan sözediyor.

Bu uşak işgal yanlılarının ağzında "kendi kaderini tayin hakkı", işgali ve Kıbrıs'ın bölün- müşlüğüne haklı çıkarmak için kullanılan iğrenç bir araç haline geliyor.

Bugün kuzey Kıbrıs'ın 30.000 faşist Türk askerinin doğrudan işgali altında bulunduğu; işgalden bu yana Türkiye'den onbinlerle göçmenin kuzey Kıbrıs'a yerleştirildiği; yerli halkın göçe zorlanmış olduğu; Türkiye'de olduğu gibi, en küçük bir demokratik kıpırdanışın faşist şiddetle ezildiği şartlarda yapılacak bir referandumun "halkın kendi kaderini tayin hakkını kullanması" olarak gösterilmeye çalışılması adi bir demagojidir.

Bugün Kıbrıs'taki ulusların kendi kaderini tayin hakkının serbestçe kullanılması, herşeyden önce faşist Türk işgalcilerinin ve tüm işgalci güçlerin adadan defolup git- mesini önşart olarak gerektirir. Gerçekten demokratik bir ortam gerektirir.

Bu ise Kıbrıs'ta nihai olarak ancak devrimle çözülecek bir sorundur.

Biz Kıbrıs halkının devrimci mücadelesine maksimal desteği bugün Kıbrıs'ın kuzeyi- ni işgal eden faşist Türk devletini yıkma mücadelemizi bütün gücümüzle geliştirerek verebiliriz.

Faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan çekilmesi için mücadele, bizim devrim mücadele- mizin ayrılmaz bir parçasıdır!

Biz Kıbrıs'ta emperyalistlerin tüm çözüm planlarına hayır diyoruz!

Yaşasın Kıbrıs'ın Rum ve Türk milletinden ve çeşitli milliyetlerden halkının devrim mücadelesi!

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Bütün yabancı işgalci güçler Kıbrıs'tan defolun!

Yaşasın Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan halklarının emperyalizme, sosyal-emperyaliz- me, her türden gericiğe karşı, devrimci dayanışması!

KKP ML ÖK'nın bazı belgeleri üzerine

Bu sayımızda KKP/ML ÖK'nin (Kıbrıs Komünist Partisi/Marksist-Leninist örgüt- leme Komitesi) 1981 yılı içinde yaptığı Konferansın Sonuç Raporu ile; bu raporda ortaya konan tezler hakkında, tezler halinde görüşlerimizi yayımlıyoruz. Burada Sonuç Raporu'n- da çok kısa tezler halinde ortaya konan görüşler önümüzdeki kısa dönem içinde çıkacak olan kapsamlı Konferans belgelerinde genişçe gerekçelendirilmektedir. Okuyucularımızı sözü geçen belgeleri de incelemeye çağırıyoruz.

Bu sayımızda ayrıca KKP/ML ÖK Konferansının TKP/ML'deki bölünme ile ilgili ola- rak aldığı kararı ve bu karar hakkında TKP/ML (B) Merkez Komitesinin takındığı tavrı kamuoyuna açıklıyoruz.

(...)

İşgalci Türk faşist hakim sınıflarının ve onların Kıbrıs'ın kuzeyindeki işbirlikçilerinin

"bağımsız" (!!!) Kıbrıs Türk Devleti kurduklarını ilan etmeye hazırlandıkları şu sırada, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının işgale, emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı devrim mücadelesini enerjik bir şekilde desteklemek tüm devrimcilerin görevidir. Biz Kıbrıs KP/ML Örgütleme Komitesinin görüşleri üzerine yürütülecek dayanışma içinde bir tartışmayı; Kıbrıs devrimine destek görevinin bir parçası olarak kavırıyoruz.

Sonuç raporu

Değerli yoldaşlar,

KKP/ML ÖK'nin konferansı için yapılan çalışmalar başarıyla tamamlanmış ve kon- ferans sonuçlanmıştır. Konferansın amacı çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası ve halkını emperyalizmin ve faşizmin boyundüğundan kurtaracak, emperyalizme ve faşizme karşı yürütülecek her türlü mücadeleye önderlik edecek, komünizm uğrunda savaşacak olan Komünist bir partinin temel siyasetini oluşturmak, Kıbrıs'ta böyle bir partinin örgüt- lenmesi yolunda önemli bir adım atmaktır. Konferans bu görevi başarı ile yaparak, KKP/ML ÖK'nin Marksist-Leninist ideolojisini sağlamlaştırmış, şu temel konularda izleyeceği siyasi tutumu belirlemiştir:

I. KIBRIS DEVRİMİNİN SORUNLARI

Konferans çalışmalarının odak noktasını Kıbrıs devriminin sorunları oluşturdu. Kon- ferans bugüne kadar bu konuda yapılan tüm çalışmaları gözden geçirerek Kıbrıs devri- minin hiç değinilmemiş konuları üzerinde de çalıştı. Geçmişte ortaya konan hatalı tez- leri de eleştiren konferans, Kıbrıs devriminin tüm temel sorunlarına Marksist-Leninist çözümler getirdi. Bu alanda yapılan çalışmalar şöyle özetlenebilir:

1. Kıbrıs'ta milli mesele:

Konferans ülkemizde milli mesele üzerine geçmişte yaptığımız hatayı özeleştiri ile aşarak bu konuda belirlenen yeni siyaseti ve karar tasarını oybirliği ile kabul etmiştir.

2. Sosyo-ekonomik yapı ve devrim aşaması:

Konferans ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı üzerinde de uzun çalışmalar yapmış ve bu çalışmalar sonucunda Kıbrıs'ın sömürge yarı-sömürge bir siyasal statüye sahip kom- prador kapitalist, geri bırakılmış bir ülke olduğunu oybirliğiyle tespit etmiştir. Ancak buradan yola çıkarak ülkemizin içinde bulunduğu devrim aşaması üzerine iki farklı görüş ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri Kıbrıs'ta anti-emperyalist karaktere sahip bir SOSYA- LİST DEVRİM gündemde olduğunu, diğeri ise Kıbrıs'ta anti-emperyalist karakterde bir DEMOKRATİK DEVRİM gündemde olduğunu savunmaktadır. Konferans oy çoğunluğu ile Kıbrıs'ta anti-emperyalist SOSYALİST DEVRİM aşamasının gündem- de olduğunu ve bunun işgalci güçlere karşı mümkün olan tüm güçlerin bir anti-işgal cephesinde birleşmesini hedef alan taktik bir aşamayı da içerdiği tespitini kabul etmiştir. DEMOKRATİK DEVRİM aşaması görüşüne inanan yoldaşların konferans sonrasında da bu konuda araştırma ve eleştirilerini sürdürmeleri belirli nedenlerden dolayı uygun görül- müş, ancak bundan böyle bu konudaki eleştirilerin içe dönük olarak yürütülmesi

kararlaştırılmıştır. İzlenecek bu yöntemle ülkemizde devrim aşaması konusunda parti içi birlik sağlamak olanaksız hale gelirse, o zaman bu konu tekrar içte ve dışta **açık tartışmaya** sunulacaktır. Yapılacak bu tartışma sonucunda alınacak karar belirleyici olacak, bundan sonra alınan karar doğru bulmayanlar demokrat merkezîyetçilik ilkesi çerçevesine dayanarak kararı uygulayacaklardır.

Konferans çoğunluğu sosyo-ekonomik yapı ve devrim aşaması üzerine hazırlanan belgeler ve karar tasarısını onaylamış, ancak ülkemizde sosyalizme geçerken alınması gerekli iktisadi tedbirler üzerine farklı görüşler ileri sürülmüştür. Konferans burada ortaya çıkan sorunun devrimimizin acil bir sorunu olmadığını ve konferans sosyalizmin iktisadi sorunları konusunda yeterince hazırlıklı olmadığını saptayarak, ortaya çıkan bu farklılıkların önümüzdeki dönemde daha derin bir şekilde araştırılıp tartışılmasına oybirliğiyle karar vermiştir.

3. Kıbrıs'ta oportünist ve halk düşmanı siyasetlerin değerlendirilmesi:

Konferans bu konuda yapılan çalışmalar sonucu hazırlanan belgeleri oybirliği ile onaylayarak bugüne dek böyle örgütlere karşı yürütülen siyaseti doğruladı. Bu örgütler arasında anti-faşist, anti-emperyalist cephede yer alanlarla eylembirliği ve ortak eylem sorunlarını görüştü. Bunların bugün bizimle birlikte eylem yapmayacakları, ancak partinin daha gelişip güçlenmesi halinde bunun mümkün olabileceği ortaya kondu. Halk düşmanı bir örgüt olan, sosyal-faşist AKEL'in değerlendirilmesi sırasında önemli bir görüş ayrılığı belirdi. Bir kısım yoldaşlar AKEL'in Enosis'i gerçek anlamda savunmayı, yalnızca taktik nedenlerle savunduğunu, diğer bir kısmı ise AKEL'in Enosis'e gerçekten inandığını belirttiler. Bu sorunu çözecek yeterli araştırmaya sahip olmayan konferans, sorunu aynı zamanda önemli bulduğundan bu konudaki görüş ayrılığının da önümüzdeki dönemde daha sağlıklı araştırmalara dayanılarak tartışılmasını kararlaştırdı.

4. Kıbrıs'ta örgütlenme:

Konferans Kıbrıs'ta en etkin örgütlenme yöntemlerinin neler olabileceğini ve önümüzdeki kısa dönemde neler yapılabileceğini görüştü. Örgütlenme prensipleri üzerine hazırlanan belgeleri ve kısa dönemde yapılacak çalışmaların ne şekilde başlatılması gerektiğini öngören yazıyı oybirliği ile kabul etti.

II. INTERNASYONAL ALANDAKİ ÇALIŞMALAR

KKP/ML ÖK'nın Uluslararası Komünist Hareket içerisinde yoğun karışıklıklar olan bir dönemde ortaya çıkması konferansın ülke sorunları yanında Uluslararası Komünist Hareketin sorunlarına da özel bir önem vermesini gerektiriyordu. Konferans partinin uluslararası konularda önemli ölçüde eksiklikleri ve yetersizlikleri olduğunu ortaya koydu. Konferans bu konuda yalnızca partinin bugüne dek yapmış olduğu çalışmalarını, temaslarını gözden geçirerek, önümüzdeki dönemde bu alanda neler yapılması gerektiğini görüştü. Konferans partinin bu alanda ortaya koyduğu siyasi-ideolojik çalışmalarını şöyle değerlendirdi:

1. Çok sınırlı dahi olsa, çeşitli yabancı örgütlerle bugüne dek yürütülen temaslar ve bunlarla birlikte yapılan eylemler eksikliklerimize rağmen çok olumlu ve bize değerli tecrübeler kazandıran eylemler olarak değerlendirildi. Bu arada bu temas ve eylemler

sırasında görülen hata ve eksiklikler üzerinde de tartışılarak bunların genellikle liberal tavrılardan ve siyasi yetersizlikten kaynaklandığı belirlendi. Kardeş örgütlerimizden TKP/ML saflarında meydana gelen bölünmeyle ilgili olarak belirlenen tavrımız oybirliği ile onaylandı.

Hazırlanan Uluslararası Komünist Hareket raporunun oybirliği ile onaylanmasıyla bugüne dek uluslararası sorunlar ile ilgili olarak hazırlanan belgelerimizde tespit ettiğimiz hatalarımız da aşıldı.

2. Konferans, Uluslararası Komünist Hareketin bugün içinde bulunduğu karmaşık durumu da görüşerek şu kararları aldı:

i) SBKP modern revizyonist sosyal-faşist bir parti, SSCB ise sosyal-emperyalist bir devlet olarak oybirliğiyle belirlendi.

ii) ÇKP modern revizyonist sosyal-faşist bir parti, ÇHC'nin ise bugünkü görünümüyü "bağımlı" bir devlet olma yönünde gelişmekte olduğu oybirliğiyle belirlendi.

iii) AEP, Marksist-Leninist görünümünü kaybetmiştir. Ancak gerek AEP'nin gerekse ASHC'nin durumları hakkında şimdiden, elde yeterli veri olmadan konuşmak hatalıdır. Bu konu önümüzdeki dönemde karşımızda duran bir araştırma konusudur. (Oybirliği)

Bu konularla ilgili olarak modern revizyonizmin kökeni ve gelişmesini inceleyen bir araştırmaya halen başlanmıştır. Bu araştırma da önümüzdeki dönemde sonuçlandırılıp kadrolar arasında ve kardeş örgütlerle birlikte tartışmaya sunulacaktır. (Oybirliği)

3) Uluslararası Komünist Hareket saflarında günümüzün en canalıcı sorunlarından biri olan Mao Zedung değerlendirmesi de konferans tarafından görüşülmüştür. Konferans partinin çeşitli araştırma ve belgelerinde Mao Zedung'un demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı ile ilgili görüşlerinin (özellikle demokratik halk iktidarının sınıf muhtevası ve burjuvazi ile birlikte demokratik halk iktidarından sosyalizme geçiş konularında) yanlış olduğu yolundaki tespitlerini onaylamaktadır. Konferans bazı kardeş örgüt ve grupların Mao Zedung'un 1949'a kadarki döneme ait demokratik halk iktidarı öğretilerinin doğru olduğu yolundaki tespitlerinin de yanlış olduğuna inanmaktadır.

Ayrıca konferans, Mao Zedung'un çok az ve tali konularda hata yaptığını öne süren, ya da hiç hatası olmayan bir klasik olarak Mao Zedung'u değerlendiren Marksist-Leninist saflardaki bazı örgütlerin görüşlerini de yanlış bulmaktadır. Konferans daha şimdiden Mao Zedung'un bir klasik (klasik: Marksizm-Leninizme önemli katkılarda bulunan, Marksizm-Leninizmin temel ilkesel konularında Marksizm-Leninizmden sapma teşkil edecek hatalar yapmayan, yaptığı hataları özelleştireci ile aşan – Uluslararası Komünist Harekete önderlik eden komünist önderlerdir) olmadığını kesinlikle açık olduğuna inanmaktadır. Sorun Mao Zedung'un klasik olup olmadığı değil, Marksist-Leninist olup olmadığıdır. İşte bu noktada konferans, Mao Zedung'un felsefesi, halk savaşı teorisi, Kruşçev revizyonizmi karşısındaki tavrı ve bunun yanında ÇKP tarihi içinde, parti içi mücadelede nasıl tavırlar takındığı konularında çok yetersiz ve bilgisiz olduğunu tespit etmiştir. Bu yüzden de, Mao Zedung değerlendirilmesinin araştırmaların tamamlanmasından sonra sonuçlandırılması oybirliği ile kararlaştırılmıştır. Fakat Mao Zedung'un çeşitli konulardaki siyasi ve ideolojik pozisyonlarına ilişkin olarak halen kesin olarak tespit ettiğimiz tüm pozisyonların aynen savunulması da kararlaştırılmıştır.

Konferans Mao Zedung değerlendirmesi yanında ve buna paralel olarak, ÇKP'nin

gelişmesinin değerlendirilmesinin de önümüzde duran bir görev olduğunu oybirliği ile kararlaştırmıştır.

4. Uluslararası Komünist Hareketin birliği: Konferans, Uluslararası Komünist Hareket içerisinde "birlik", "yeni bir enternasyonal" kurulması konusunda görüşmüştür. Bu konuda bazı "Marksist-Leninist" grup ve partilerin çalışmaları olduğu konferansın dikkatine gelmiştir. Konferans bu diğer örgütlerin çalışmalarına partinin kendi görüşlerini ortaya koyması ve nasıl bir "enternasyonal" istediğimizi tüm örgütlere duyurmak açısından gücümüz oranında katılmasının doğru olacağını, ancak bu örgütlerin çalışmalarından ciddi sonuçlar beklemememiz gerektiğini –kısa dönemde–, yeni bir enternasyonal için şartların henüz olmadığını tespit etti. Konferans dar bir siyasi taban üzerine kurulacak bir enternasyonalin etkin bir görev yapamayacağına inanır. Konferans böyle birliğin sağlanması için herşeyden önce uluslararası alanda modern revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasında yarım kalan hesaplaşmanın kökten tamamlanmasını, Uluslararası Komünist Hareketin temel sorunları olan Mao Zedung değerlendirmesi, Çin HC ve ÇKP'nin geçmişinin değerlendirmesi, AEP ve ASHC'nin dünü ve bugünün değerlendirmesinin tamamlanarak Marksist-Leninistlerin bu konularda ve Marksizm-Leninizmin birtakım ilkesel, felsefi ve örgütsel sorunlarında berraklaşmış fikirler temelinde birleşmeleri gerektiğine inanır. Konferans önümüzdeki dönemde Uluslararası Komünist Hareketin sorunlarını öne alırken partinin bu doğrultuda hareket etmesini oybirliği ile kararlaştırdı.

III. İDEOLOJİK KONULAR

Konferans çeşitli ideolojik sorunlar üzerine de görüştü. Tartışmaların yoğunlaştığı konular ve alınan kararlar şunlardır:

1. Dünyada baş düşman sorunu: Konferans, bu konuda hazırlanan belgeyi oybirliği ile onaylamıştır.

2. Dünya çapında baş çelişme: Konferans bazı belgelerimizde dünyadaki temel çelişmenin emperyalist sistem ile sosyalist sistem arasında olduğu şeklindeki tespitin hatalı bir tespit olabileceği ihtimali üzerinde durdu. Bazı yoldaşlar dünyada temel çelişmenin "emek-sermaye" arasındaki çelişme olduğunu iddia etti. Konferans bu iki çelişme arasındaki somut farklılıkların incelenmesi ve önümüzdeki dönemde bu konunun içte ve dışta açık tartışmaya sunulmasına oybirliği ile karar verdi.

3. Demokratik halk iktidarı-demokratik halk devrimi: Konferans Mao Zedung değerlendirmesi sırasında demokratik halk iktidarı ve demokratik halk devrimine ilişkin görüşlerin doğru olduğunu bir kez daha onayladı.

4. İdari çalışmalar:

1- Konferans parti için bir tüzük tespit etti. Bundan sonraki örgütlenme faaliyetlerinde tüzüğe bağlı kalınması kararlaştırıldı.

2- Konferans ÖK raporunu okudu ve onayladı.

3- Konferans ÖK'nın yeni YK'nu ve diğer idari organlarını oluşturdu.

Yaşasın KKP/ML ÖK!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

"Sonuç Raporu" üzerine görüşler

I. KIBRIS DEVRİMİNİN SORUNLARI İLE İLGİLİ

Kıbrıs devriminin sorunları bölümünün en başına parti sorununun konmamış olması; Sonuç Raporunda parti ile ilgili olarak sadece örgütlenme sorunlarıyla bağlantılı olarak durulması; tam da bugünün canalıcı sorunu olan parti sorununa Konferansın gereken önemi vermediğinin bir göstergesidir.

Bu önemli bir eksiklik, hata olarak görülmektedir.

Sonuç Raporunda yeralan konulara gelince:

1. Kıbrıs'ta milli mesele

Bu konuda Sonuç Raporu'nda öyle ilgili bir bilgi olmadığından tavır takınmak mümkün değil. Kapsamlı belgenin incelenmesi süreci içinde tavır takınılmalıdır.

2. Görüşümüze göre KKP/ML ÖK Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda Marksizm-Leninizmin ilkesel görüşlerinden yola çıkmıyor.

"Kıbrıs'ta anti-emperyalist SOSYALİST DEVRİM aşamasının" gündemde olduğu görüşü, devrim aşaması sorununa salt ekonomik göstergelere bakarak yaklaşan anlayışın ürünüdür.

Devrim aşamasını belirleyecek ilk unsur, devrimin objesinin; yani devrim yapacak olan işçi-köylü yığınlarının bilinç ve örgütlenme düzeyleridir. Bilinç ve örgütlenme düzeyinde de kuşkusuz bir dizi objektif faktör belirleyici rol oynar. Bugün Kıbrıs gerçekliği Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmiş olması; Kıbrıs'ta yaşayan Türk ve Rum milliyetinden ve milli azınlıklardan halkın bu işgal sonrasında coğrafi olarak birbirlerinden ayrılmış olması, Kıbrıs'ın bölünmüş olması; güneyde yüzbinlerce göçmenin varlığı; güneyde belli sayıda Yunan askerinin varlığı; Kıbrıs'ın bir bölümünün İngiliz emperyalistlerinin işgali altında bulunması, vs. tarafından belirlenmektedir. Böyle bir yapıda çeşitli milliyetlerden halk yığınlarının **ilk özleminin** işgalden arınmış; kendi bağımsız devletlerine kavuşmak olması normaldir. Böyle bir özlem ve hedef kuşkusuz henüz sosyalist bir özlem ve hedef değildir.

KKP/ML ÖK "anti-işgal cephesi"nde "mümkün olan tüm güçlerin birleştirilmesi"ni hedef alan bir "taktik aşama"yı da savunarak, aslında devrim aşamasının hiç de sosyalist olmadığını; özü itibarı ile sosyalist olmayan, anti-emperyalist, demokratik bir devrim yaşanması gerektiğini; hatta bu anti-emperyalist devrim içinde de "anti-işgalci" bir taktik aşama yaşanabileceğini kabul etmek zorunda kalıyor. KKP/ML ÖK'nin yanlışı, "anti-işgal cephesi"nin ve hatta "anti-emperyalist cephenin" **sosyalist** nitelikte olmadığını görmemesidir.

KKP/ML ÖK; **anti-emperyalist** devrimin niteliğinin demokratik olduğunu; anti-emperyalist devrimin; ülkenin bağımlılığına yönelen, hedefi emperyalist boyunduruktan kurtulma; bağımsız bir devlet kurma olduğunu; bu nitelikleri ile anti-emperyalist devrimin aslında demokratik talepleri gerçekleştirilmeye yönelik bir devrim olduğunu görmüyor.

Bu noktada bir başka problem, bu konudaki tartışmanın içe dönük olarak yürütülmesi yönünde alınan kararda ortaya çıkmaktadır. Görüşümüze göre bu karar da Marksist-

Leninist olmayan; Marksizm-Leninizmin talepleri ile çelişen bir karardır.

Şöyle ki: Devrimin aşaması konusunda KKP/ML ÖK içinde sürdürülen tartışma, **ilkesel bir ayrılık noktasında** bir tartışmadır. Bu ilkesel ayrılık noktasındaki tartışma yalnızca KKP/ML ÖK içindeki devrimcileri değil; KKP/ML ÖK dışındaki devrimci ve Marksist-Leninistleri de –bu arada mesela bizleri de– ilgilendiren bir tartışmadır. Yine bu ilkesel ayrılık noktasındaki tartışma; KKP/ML ÖK içinde bir bölünmenin tohumlarını içinde barındıran bir tartışmadır.

Böyle bir durumda gerek önlenilecek bir ayrılığı önlemenin; gerek önlenemez hale gelen bir ayrılığı en az zararla kapamanın; gerekse sürdürülen tartışma temelinde doğru görüşleri Dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde savunmanın ve yaygınlaştırmanın biricik yolu bu tartışmayı kamuoyu önünde yürütmektir. Bu konuda alınan karar bütünüyle yanlış; red edilmesi gerekli bir karardır.

Raporda yer alan, "yapılacak tartışma sonunda alınacak karar belirleyici olacak, bundan sonra alınan karar doğru bulmayanlar demokratik merkezîyetçilik ilkesi çerçevesinde davranarak kararı uygulayacaklardır" şeklindeki tespit de, eğer parti içinde sürekli **iki çizgi** mücadelesini normal gören bir yanlış anlayışın ürünü değilse; tartışılan konunun önemi ve bu konudaki ayrılığın kaçınılmaz olarak ayrı bir çizgiye götüreceğini, götürmek zorunda olduğunu görmeyen bir anlayışın ürünüdür. Ülkede devrim aşaması konusunda; ülke devriminin programının bu en temel konusunda aralarında birlik olmayanların; –eğer bu konuda görüşler netleşmiş ise– aynı parti içinde yer alması –söz konusu olan bir Komünist Partisi ise– mümkün değildir. Ya da çok özel durumlarda, taktik nedenlerle çok kısa süre için mümkündür. Komünistler açısından bu istenilir bir durum olmaz.

3. Bu konuda da içerikle ilgili fazla bilgi verilmediğinden, bir tavır takınmak mümkün değildir.

AKEL değerlendirmesi konusunda var olan çelişme hakkında söylenebilecek şey şudur: Herhangi bir partinin bir konuyu gerçek anlamda savunup savunmadığı sorununda, doğru olan, a) o konuda partinin **programında** söylediklerini değerlendirmek, b) aynı konuda pratikte savunduğu siyasete bakmak gerekir. Enosis şu anda uygulanması mümkün olmayan bir düşünce olduğu için; bu konuda bugün yalnızca AKEL'in programı ve yaptığı propaganda temelinde değerlendirme yapılabilir.

4. Kıbrıs'ta örgütlenme ile ilgili olarak da Sonuç Raporu'nda içerikle ilgili bilgi yok. Bu yüzden bu konuda da burada söylenecek birşey yok. Ancak şimdiye kadarki pratikte partinin doğrudan propagandasının yapılmamış olması, üzerinde düşünülmesi gerekli bir konu.

II. ENTERNASYONAL ALANDAKİ ÇALIŞMALARLA İLGİLİ OLARAK

Enternasyonal alandaki çalışmalarla ilgili olarak en önemli hatalardan biri, kuşkusuz, TKP/ML'deki bölünme karşısında takınılan ortayolcu tavidir. Bu tavrın oybirliği ile onaylanmış olması, yani Konferans üyesi hiçbir yoldaşın bu tavra karşı çıkmamış olması kötüdür. Kaldı ki, Konferanstan bu yana geçen iki yıllık dönemde de bu tavrı düzeltme yönünde bir girişim yoktur.

Bir başka önemli hata, Mao Zedung'un demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı ile ilgili görüşlerinin yanlış olduğu tespitidir. Bizim bu konudaki görüşlerimiz AMLP, GDS ve WBK ile birlikte yaptığımız ortak açıklamada ortaya konmuştur.

Bizim açımızdan Mao Zedung'un Marksist-Leninist olup olmadığı şeklinde bir tartışma sözkonusu değildir. Bu alanda aramızdaki çelişme derin bir çelişmedir.

Uluslararası Komünist Hareketin birliği konusunda KKP/ML ÖK Konferansının aldığı karar, bu konuda bizim görüşlerimizle uyum içindedir.

Konferans Sonuç Raporunda yer alan diğer sorunlar Raporda çok kısa geçildiğinden, burada bu konularda tavır takınmak mümkün değil. Bütün bu konularda Konferansın kapsamlı belgeleri temelinde tavır takınmak gereklidir.

27.5.1983

Karar tasarısı: Kardeş örgütümüz .../. ile ilişkiler

Değerli yoldaşlar,

Konferansımız uluslararası ilişkilerimizi değerlendirirken kardeş partilerimizden .../. saflarında meydana gelen ayrılığı da inceleyerek, bu konuda bir tavır takınmak göreviyle yükümlüdür. Bu Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunmak ve kardeş parti ve örgütlerimiz ile uluslararası işçi sınıfına karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek açısından önemlidir. Çünkü .../. saflarında başgösteren ayrılık Marksizm-Leninizmin uluslararası alanda güncel olarak varolan birtakım önemli sorunlarını da kapsayan derin ideolojik ayrılıkları da içermektedir. Örgütlenme Komitemiz her zaman Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri ışığında uluslararası alanda Marksizm-Leninizmin karşılaştığı sorunları çözme çabalarına katkıda bulunmaya çalışacak, Marksist-Leninist pozisyonlara tavizsiz bir şekilde sahip çıkacaktır.

.../. saflarında meydana gelen ayrılığın kökenlerini başlıca üç sınıfa ayırabiliriz.

1. Yöntem
2. Marksizm-Leninizmin uluslararası alandaki sorunları
3. Türkiye devriminin sorunları

1. YÖNTEM

.../. içerisinde yöneme (siyasi-örgütsel çalışmalarda kullanılan yöntem) ilişkin birtakım sorunlar olduğu, meydana gelen son ayrılıktan sonra kanımızca oldukça belirgin bir hale gelmiştir. Yöntem üzerine yapılan hatalar esas olarak "demokratik merkezîyetçiliğin" parti saflarında yanlış kavranılıp uygulanmasından kaynaklanmaktadır.

Özellikle .../. (B) "fraksiyonunun" partiden ayrılması, Merkezden ve B'den yoldaşlar arasında demokratik merkezîyetçilik ve parti içi işlerlik konusunda karşılıklı suçlamalara yolaçtı. Biz parti içi işlerlik açısından hangi tarafın haklı olduğu konusunda konuş-

maya kendimizi yetkili görmüyoruz. Çünkü bu konuda her iki tarafın yazılarında ortaya koydukları iddiaların doğruluk derecesini somut olarak tespit edecek olanağımız yoktur. Ancak daha sözkonusu ayrılık gündeme gelmeden, İkinci Konferanstan önce .../. Merkez Komitesi ile metodla ilgili olarak aramızda derin bir ayrılık noktası vardı. Gerek 1. Merkez Komitesindeki çoğunluk, gerekse 2. Merkez Komitesi yazılarından ve belgelerinden çıkan sonuç şudur ki, bu yoldaşlar örgüt saflarında varolan önemli fikir ayrılıklarının kitle önünde tartışılmasına ve açık tartışma ile giderilmesine karşıdır. Onlar, derin siyasi-ideolojik ayrılıkların sadece örgütlü kadrolarda kısıtlı olarak tartışılmasını; sempatizanların, örgüte yakın çevrelerin ve halkın bu tartışmaların dışında tutulmasından yanadırlar. Böylelikle de dışı karşı gerçekte varolmayan, göstermelik bir birlik havası yansıtılmaktaydı. Bu ortam revizyonist ve oportünist fikirlerin parti içinde rahatça yeşerip gelişmesini sağlayan, tartışmaların dışında tutulan kitlelerin ise tüm bu sapmalar karşısında kayıtsız kalmasına, daha da acısı bunların peşinden sürüklenmesine yolaçan bir yöntemdir. Herhangi bir olumsuz gelişme veya ayrılma durumunda ise, halk ne olduğunu anlamadığı bir oldu-bitti karşısında kalacaktır. Nitekim .../. saflarında meydana gelen son olaylar karşısında değil halk, örgütlü kimseler olarak bizler bile ne olduğunu anlayamadığımız bir durum karşısında kaldık.

Biz tüm komünist örgüt ve partiler içinde ve değişik komünist örgüt ve partiler arasında her türlü görüş ayrılıklarının açıkça kamuoyu önünde tartışılmasından yanayız. Üzerinde açıklık olmayan konulardaki pürüzler açıkça belirtilmelidir. Ancak bu tartışma etrafına yürütülüp belirli bir sonuca ulaştırıldıktan sonra, azınlık çoğunluğa uyacak, demokratik merkezîyetçiliğe aykırı düşmeden alınan kararların gereğini yerine getirecektir.

.../. İkinci Konferansında parti saflarında var olan bir takım tartışmaların sonuca ulaştırıldığı Merkez tarafından belirtilmektedir. Fakat .../. (B) alınan kararların etrafında tartışmalar sonucu değil, ezberle alınan kararlar olduğunu; kararları alan yoldaşların ise tamamıyla hazırlıksız ve araştırma yazılarını bile okumamış sabit yargılı kişileri olduklarını iddia etmektedir. Durum buysa, bu gerçekten hatalı ve anti-Marksist-Leninist bir tavidir. Sözkonusu kararlar iptal edilmeli, konular tekrar incelenmeli ve yeniden değerlendirme yapılmalıdır. Ancak böyle bir durumun doğru olduğuna dair bizim hiçbir kanıtımız yoktur. Bu sadece .../. (B)'den yoldaşların iddiasıdır. Bu nedenle İkinci Konferans kararlarının alınmasında kullanılan yöntemle ilgili fikir yürütmeden önce, Konferans tutanaklarının bizlere ulaştırılmasını talep ediyoruz.

Merkezin yöntem konusunda hatalı olduğu değerlendirmesini yaptığımız bir diğer nokta da, Mao Zedung'un değerlendirilmesinde kullanılan yöntemdir.

Merkez Mao Zedung konusunda sadece demokratik halk devrimi, demokratik halk iktidarı ile ilgili araştırmaların yapıldığını, Mao Zedung'u (en azından) felsefi alanda halen araştırmakta olduğunu belirtmiştir. (Yani Mao Zedung değerlendirmesi bütünüyle tamamlanmamıştır.) Buna rağmen Mao Zedung'un bir klasik olduğunu, konuyla ilgili tüm araştırmaların tamamlanmasını beklemeden kabullenmiştir. Bizce bu, önyargılı ve hatalı bir tavidir. Araştırmalar tamamlanıp tartışmalar sonuçlanmadan, görüşler açıklık kazanmadan karara varmak kesinlikle hatalı, anti-Marksist-Leninist bir yöntemdir.

.../. Merkezini, bölünmeden önce parti saflarında başlayan tüm tartışmaları, hazırlanan araştırma yazılarını kendi içinde ve çevresinde, diğer uluslararası komünist parti ve

örgütlerle birlikte tartışmaya çağırıyoruz. Bu yapıldığı takdirde komünistlerin ve partinin bölünmeden asgari zararlar çıkacağından şüphemiz yoktur. Doğru olan, Marksist-Leninist olan tek yöntem budur.

2. MARKSİZM-LENİNİZMİN ULUSLARARASI ALANDAKİ SORUNLARI

.../. saflarında meydana gelen bölünmede örgütsel işlerlik kurallarının hatalı uygulanmasının yanısıra, derin siyasi ve ideolojik ayrılıklar önemli bir rol oynamıştır. Sözkonusu siyasi-ideolojik ayrılıklar Marksizm-Leninizmin evrensel sorunları ile birlikte Türkiye devriminin sorunlarını içermektedir. Şüphesiz ki komünist bir örgüt olarak bizlerin de bu konularda tavır takınmamız zorunludur. Ancak burada var olan görüş ayrılıkları üzerinde ayrıntılı değerlendirmeler yapacak değiliz. Yalnızca tartışılan konularda bugüne kadar yaptığımız araştırma ve çalışmalarla, yazdığımız yazılarda varolan görüşleri kısaca aktarmakla yetineceğiz.

a) .../. İkinci Konferansı ile ilgili olarak yapılan iki duyuruda şu görüşler yer almaktadır:

"Konferansımız Kruşçev modern revizyonistlerine karşı mücadelede büyük önemi olan 57/60 deklarasyon ve bildirimlerini inceledi (abç) ve belgelere M-L görüşlerin hakim olduğunu (abç) tespit etti."

"Bugün dünya komünist hareketinin ortak bir çizgide birleşmesi için ÇKP Merkez Komitesinin SBKP Merkez Komitesi (B)'ne yazdığı 63 polemikleri olarak bilinen 9 mektup ve yorumun temel alınmasının gereklerinin; belgelerin içindeki bazı hata ve eksikliklerin giderilmesi ve günümüzün ideolojik sorunlarını da içerecek şekilde geliştirilmesi koşulu ile dünya komünist hareketinin platformu olarak gördüğünü açıklar." (Halkımıza Duyuru, .../. 2. Konferansı yapıldı)

Buna göre .../. İkinci Merkez Komitesi şu anda 57/60 deklarasyonlarını Marksist-Leninist belgeler, hem de modern revizyonizme karşı mücadelede **büyük önemi olan** Marksist-Leninist belgeler olarak değerlendirmektedir. Örgütümüzün böyle bir tespite katılması kesinlikle olanak dışıdır. Biz Büyük Ekim Devriminin yıldönümünde yayınladığımız Büyük Ekim Devrimi isimli broşürümüzde 57/60 deklarasyonlarının modern revizyonizmin yayılmasında önemli yerleri olduğunu alıntılarla belirtmiştik. İnanıyoruz ki, okuduğunu anlayan hiçbir samimi komünist Kruşçev revizyonizminin kokuşmuş tezleriyle dolu bu belgeleri okuduktan sonra, bunların Marksist-Leninist eserler olduğunu iddia edemez.

.../. İkinci Konferans delegelerinin çoğunluğu bu konuda ya bilgisizdiler (belgeleri okumamışlardır), ya da önemli bir sapmaya düşmüşlerdir.

63 polemiklerine gelince; bu belgelerin Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede önemli bir yer tuttukları doğrudur. Taşdıkları birçok Marksist-Leninist pozisyonlar modern revizyonizme karşı Marksist-Leninistlerin ilk ciddi silahı olmuşlardır. Ancak bu belgelerde önemli hatalar da vardır (örneğin 57/60 deklarasyonlarını Marksist-Leninist olarak değerlendirmeleri gibi). Bu belgeler Marksizm-Leninizmin modern revizyonizm ile olan hesaplaşmasını kökten temizleyememişlerdir. Özellikle 57/60 deklarasyonlarını Marksist-Leninist belgeler olarak değerlendirmekle, modern revizyonizmin etkilerinin Mark-

sist-Leninist saflarda günümüze dek kalmasına yol açmıştır.

Bugün Arnavutluk SHC'nden esen yeni modern revizyonizm rüzgarı işte bunun bir sonucudur. Dolayısıyla 63 polemikleri biraz geliştirilmekle bugün uluslararası alanda Marksist-Leninist saflarda varolan siyasi-ideolojik kargaşalığa son veremez, yeni bir enternasyonalin siyasi temelini oluşturamaz. Böyle bir birlik ancak ve ancak modern revizyonizmin tüm etkilerinin Marksist-Leninist saflardan sökülüp atılmasıyla gerçekleşebilir. Bu da tavizsiz, cesur, akıma karşı durabilen gerçekten Marksist-Leninist bir siyasi-ideolojik ve örgütsel mücadeleyle olasıdır.

Biz 57/60 deklarasyonlarının Marksist-Leninist olduğunu iddia eden .../. Merkez Komitesinden sözkonusu deklarasyonlarda getirilen tezlerin neden Marksist-Leninist olduklarını yazılı olarak ortaya koymalarını ve bu konuda gerek örgütlerimiz arasında, gerekse kendi örgütleri içerisinde açık tartışmaya davet ediyoruz

b) .../. İkinci Konferansında alınan ve bizim hatalı olduğunu tespit ettiğimiz bir başka nokta da, AEP'in çizgisinin değerlendirilmesidir. Yoldaşlar AEP'in çizgisinin "revizyonist-troçkist kırması" olduğunu iddia ediyorlar. Ama bu "revizyonist-troçkist kırması" çizginin hangi içeriğe sahip olduğunu, hangi yönleriyle revizyonist, hangi yönleriyle troçkist kırması olduğu belirtmiyorlar. Örgütümüz Büyük Ekim Devrimi broşüründe AEP'nde ortaya çıkan yeni oportünizmin tezlerine de kısaca değinmiş ve bu tezlerin aslında hiç de yeni olmadığını, Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin hain tezlerinin birer kopyası olduğunu ve inkarcılığa dayandığını belirtmiştik.

c) İkinci Konferans kararları ile aramızdaki bir başka derin ayrılık ise Mao Zedung değerlendirmesidir. İkinci Konferans Mao Zedung hakkında şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Mao Zedung yoldaş beş büyük öğretmenden biridir."

"Partimiz AEP'in Mao Zedung'a yönelttiği eleştirilerden demokratik halk devrimi iktidarına ilişkin olanları inceledi. Bu konuda gerek Çin'e özgü, gerekse genel olarak ortaya konan tezlerin tamamı (abç) ile Marksist-Leninist olduğunu bir kez daha kabul etti. Bu görüşler Lenin ve Stalin yoldaşların yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin devrimlerine ilişkin tezlerinin derinleştirilip geliştirilmesidir ve Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm katkılarında (abç) biridir. Mao Zedung'un bu katkısının ülkemiz açısından taşıdığı önem çok büyüktür. Bu tezlerin ışığında İK yoldaş Türkiye devriminin niteliğini ve yolunu çizmiştir."

Herşeyden önce bizler, Mao Zedung'un yalnızca demokratik halk devrimi iktidarına ilişkin görüşlerinin değerlendirilip diğer konularda tartışıldığı bir sırada "Mao Zedung beş büyük öğretmenden biridir", "Mao Zedung bir klasiktir" şeklindeki peşin yargıları hatalı buluyoruz.

İkinci olarak, bizler de şu ana kadar Mao Zedung yoldaşı esas olarak demokratik halk iktidarı konusunda inceledik ve bu araştırmalarımızı "Kıbrıs'ın sosyo-ekonomik yapısı üzerine TAMAMLAYICI TEZLER" başlıklı yazımızda belgeledik. Biz .../. Merkez Komitesi gibi Mao Zedung'un demokratik halk devrimine ilişkin öğretilerinin bütünüyle doğru olduğunu düşünmüyoruz. Hele bu öğretilerin bir katkı olduğuna kesinlikle inanmıyoruz. İşçi sınıfı önderliğinde halk devrimleri Marx, Engels, Lenin ve Stalin tarafından ortaya konmuştur. Mao Zedung bu öğretileri kendi ülkesinin somutunda uygularken önemli

stratejik ve ilkesel hatalara düşmüştür. Bunlar "Ülkemizde devrim aşaması sorunu üzerine" başlıklı yazımızda tarihi olarak incelenmiştir.

Biz ayrıca .../. (B) gibi Mao Zedung'un demokratik halk iktidarı konusunda 1949'a kadarki öğretilerinin de doğru olduğuna inanmıyoruz. TAMAMLAYICI TEZLER yazımızda demokratik halk iktidarının bir işçi-köylü diktatoryası (proletarya hegemonyasında) olduğunu, milli burjuvaziye başlangıçta bile dışladığını vurgulamıştık. Mao Zedung'un özel şartlarda (ülkenin işgal altında olduğu durumlarda) komprador burjuvazinin işgale karşı olan kesiminin de demokratik halk iktidarına ortak olacağı yolundaki öğretilerini sözkonusu iki belgemizde kesinlikle reddetmiştik. Konunun önemini bilincinde olarak tüm yoldaşlarımızı, kardeş örgütlerimizi ve komünist hareketle ilgili herkesi bu belgelerde ortaya konan görüşleri inceleyerek tartışmaya ve Mao Zedung değerlendirmesinin açık tartışma yöntemi ve yoldaşça ilişkiler içerisinde çözüme ulaştırılmasına gayret etmeye çağırıyoruz.

3. TÜRKİYE DEVRİMİNİN SORUNLARI

Örgütümüz .../. İkinci Konferansının Türkiye devriminin sorunlarıyla ilgili olarak almış olduğu bazı kararlara da kuşku ile bakmaktadır. Konferans, bizlerin Marksizm-Leninizm'den önemli sapmalar taşıdığına inandığımız Mao Zedung'un demokratik halk devrimi ile ilgili görüşlerinin doğru olduğunu iddia ederken, bir yandan da şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Mao Zedung'un bu katkısının ülkemiz açısından taşıdığı önem büyüktür. Bu tezlerin ışığında İK yoldaş Türkiye devriminin niteliğini ve yolunu çizmiştir."

Eğer Türkiye devrimini çizen tezler Mao Zedung'un demokratik halk devrimi üzerine ortaya koyduğu görüşlere dayandırılıyorsa, o zaman bizler, bu tezlerin doğru olduğundan da kuşku duyarız – bu tezleri İK yoldaş ortaya koymuş olsa bile.

Yoldaşlar, bize öyle gelir ki burada hissi bir yaklaşım vardır. İK hata yapmaz anlayışı ve korkusu vardır. Hatta elimize geçen ikinci konferansın belgelerinden anlaşıldığı kadarıyla Partinin 1. Konferanstaki özeleştirisi dahi reddedilerek İK'nın hatasız olduğu savunulmuştur. İK'da, 1. Konferansta tespit edilen "taktik hatalardan" başka ilkesel hatalar da tespit edilirse, İK'nın komünist önder olamayacağı şeklinde bir sonuç çıkacağından çekilmektedir. İK hatasız biri değildir. O komünist hareket içerisinde en fazla saygınlığa sahip partiler olan ÇKP ve AEP gibi partilerin saflarında modern revizyonist fikirlerin barındığı, önemli stratejik ve taktik hataların bulunduğu çalkantılı bir dönemde Türkiye'de ortaya çıkmış bir hareketin önderiydi. Uluslararası alanda komünist hareketin yakalandığı hastalıklardan o günlerin genç .../.si de şüphesiz ki etkilenmişti. Fakat önemli olan bu örgütün yaptığı hatalar değil, hatalarına karşı takındığı tavır ve sorumluluktur.

1972'lerin Türkiyesinden PDA revizyonizmine ve diğer revizyonist ve modern revizyonist akımlara karşı mücadele içinde Türkiye'de komünist öze sahip tek teşkilat ve tek liderdi. Çünkü modern revizyonizmin, milliyetçiliğin ağır bastığı şartlarda modern revizyonizme karşı mücadele bayrağını açmak, Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavır almak, Türk milliyetçiliğini mahkum ederek, milli zulme karşı çıkmak, komünistleri her türlü

revizyonist ve oportünistlerden ayıran kıstaslar idi. Bunun da ötesinde .../. ve İK daha o günden Marksizm-Leninizmi hayata geçirecek her türlü siyasi, ideolojik ve örgütsel sorunu Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayanarak çözmeye çalışmışlardır. Bütün Dünya Komünist Hareketinin, "dünya halklarının başdüşmanı ABD ve Rusya'dır" teranesinin peşine katıldığı günlerde, İK PDA'nın ABD ve Rusya'yı Türkiye halkının başdüşmanları olarak tespit eden tezlerini yerle bir ederek, Türkiye'nin emperyalist devletlerle olan ilişkilerini doğru bir şekilde analiz etmiştir. Fakat tüm bunlara rağmen .../. ve İK birtakım önemli siyasi-ideolojik ve örgütsel hatalar da yapmışlardı. Bu hatalar İK'nın bir komünist, .../.'nin ise komünist bir örgüt olduğu gerçeğini değiştirmez. O günün Türkiye şartlarını incelediğimizde, Türkiye'de sürekli olarak eleştiri-özeleştiriye dayalı bir şekilde kendini yenileyerek değiştiren, gelişen ve gerçek bir M-L öze sahip tek örgüt .../. ve tek lider İK'dır.

Örgütümüz geçmişte İK'nın milli mesele üzerine görüşlerini eleştirmiş ve bu eleştiriye .. BK üzerinden .../.'ye ulaştırmıştı.

Bugün Türkiye'de kızıl siyasi iktidar ve Türkiye devriminin yolu, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı konularında İK yoldaşın ortaya koyduğu tezler yeniden incelenmeli, Türkiye'de toprak sorununun boyutları kesin olarak ortaya konmalıdır. Bu konuda yapılacak çalışmalarda (varsa) İK'nın eksiklikleri tamamlanmalı, hataları aşılmalıdır. Hataları görebilmek, onları kabullenmek zayıflık değil, tam tersine güçlülük ve kendine güvenin bir ifadesi, daha da güçlenip gelişeceğimizin bir habercisidir.

Örgütümüz Türkiye'nin somut koşulları hakkında yeterli bilgiden yoksundur. Bu yüzden dışardan gazete okumaktan kaçınacağız. Yukarıda tartışılmasını önerdiğimiz konularda bugün için fikir yürütmemizin bir yararı olamaz. Ancak yoldaşların önerilerimize kulak asarak sözünü ettiğimiz konularda yoğun araştırmalara girmelerinin, Türkiye koşullarını somut verilerle belgelemelerinin ve Marksizm-Leninizmin bu konulardaki ilgili öğretileri ışığında açık tartışmaları başlatmalarının izlenecek biricik yol olduğunu şimdiden belirtebiliriz.

Yoldaşlar, .../. saflarında meydana gelen bölünmenin temelinde yatan siyasi-ideolojik sorunlarda kendi görüşlerimizi ortaya koyduk. Şurası açıktır ki, örgütümüzle .../. Merkez Komitesi arasında önemli görüş ayrılıkları, derin siyasi ideolojik ayrılıklar vardır. Bu olası bir durumdur. Komünist örgütler arasında görüş ayrılıklarının başgöstermesi doğaldır. Örgütümüz böyle bir durum ortaya çıktı diye .../. ile varolan kardeşlik bağlarını koparmayı hatalı bulmaktadır. Bugün için böyle bir ayrılık sözkonusu olamaz. Konferansımız .../... ile aramızdaki görüş ayrılıklarının komünist yöntemlerle, yani örgütlerimiz arasında yürütülecek açık siyasi-ideolojik tartışmalarla giderilmesine ve dostça ilişkimizin sürdürülmesine, bu arada .../. (B) ile de temas kurulup tartışmaların onlarla da yürütülmesine karar verir.

Yapılacak araştırma, inceleme ve yürütülecek tartışmalar sonucunda meydana gelecek durum ışığında yeni bir tavır takınmak gerekirse, Konferans yeni Örgütlenme Komitesine gerekli kararları almak yetkisini verir.

Merkez Komitesi'nin KKP/ML ÖK'nın belgesine eleştirisi

Yoldaşlar,

Elimize "Kardeş örgütümüz .../. ile ilişkiler" başlıklı karar tasarınız geçti. Bu karar tasarısının karar haline gelip gelmediğini, karar haline gelirken değişikliğe uğrayıp uğramadığını bilmiyoruz. Bunun henüz karar haline gelmediği umuduyla bu eleştiri yazıyoruz.

En baştan şunu söyleyelim ki, biz bu karar tasarısının anlayışına kökten karşıyız.

Karar tasarısı, üzerinden bir yıl geçmiş bir bölünme bir olgu olarak ortada dururken; ve artık bölünmenin geriye çevrilmesi diye bir sorun kalmamışken; ortada iki ayrı merkez ve iki ayrı parti varken; sanki bütün bunlar olmamış, ya da önemsizmiş gibi bir tavır takınıyor. Birbirini "revizyonist"likle, vb. suçlayan iki taraf arasında kesin bir tercih yapmaktan titizlikle kaçınıyor. Böyle bir tavır eğer bölünme konusunda bilgi yoksa, belgeler elde değilse, kimin ne dediği, ne için bölünüldüğü bilinmiyorsa, kısa bir süre için haklı görülebilir. Ama bizzat yazdığınız karar tasarısı durumun bu olmadığını, bölünme ve bölünmenin sebepleri hakkında, doğruyla yanlış ayıracak kadar bilgiye sahip olduğunuzu gösteriyor. O halde neden iki taraftan biri yanında, diğerine karşı; ya da iki tarafa da karşı kesin tavır koymaktan kaçınıyor, ortacı bir yol izliyorsunuz? Bu tavrın Marksist-Leninistlere değil, Kautsky gibilerine yaraşır bir tavır olduğunu size anlatmamıza herhalde gerek yoktur.

Yoldaşlar,

Aramızda bu konudaki çelişmenin derinliğini berrak bir şekilde öne çıkarmak için sonucu başa koyduk. Şimdi, karar tasarısında ortaya koyduğumuz sıra içinde, hemfikir olduğumuz ve olmadığımız bazı noktalar üzerinde durmak istiyoruz:

a) Yöntem

Bu noktada MK hizibi ile aramızda görüş ayrılıkları üzerine açıkça tartışma/bunları gizleme noktasında ayrılık olduğunu belirtiyorsunuz. Görüş ayrılıklarını gizlemenin hangi felaketsiz sonuçlara yolaçağımızı doğru bir şekilde açıklıyorsunuz.

Ancak bunu açıklarken bir yerde abartma içine girip, "bizler bile ne olduğunu anlayamadığımız bir durum karşısında kaldık" diyorsunuz. Aslında sizin durumunuz örgütsüz kişilerle karşılaştırılmayacak kadar iyi idi. Görüş ayrılıkları olduğunu biliyordunuz. Bir bölünmenin muhtemel olduğu konusunda da bilginiz vardı. Bölünmenin hemen ertesinde de belgeler elinize ulaştırılmaya çalışıldı. Bu durumda kendi durumunuzla, örgütsüz kişilerin durumunu karşılaştırmanız doğru değildir. Bu abartma, "biz ne olduğunu anlayamadık" gerekçesi ile sizin tavır takınmaktan kaçınmanıza dayanak olduğu için kötüdür.

Yöntem başlıklı bölümün girişinde, "Biz parti içi işlerlik konusunda hangi tarafın haklı olduğu konusunda konuşmaya kendimizi yetkili görmüyoruz" diyorsunuz. Yoldaşlar,

tavrınızı Marx, Engels, Lenin, Stalin'in, klasiklerimizin aynı konudaki tavırları ile bir karşılaştırın. Bakın bakalım onlar bir bölünme karşısında nasıl tavır takınmışlar. İçlerinde "biz parti içi işlerlik konusunda kimin haklı olduğunu söyleyemeyiz" diyen var mı? Nedir parti içi işlerlik? Sır mıdır? Hayır! Parti içi işlerlik kuralları demokratik merkezîyetçilik kurallarıdır. Bunlar bütün dünyada bir ve aynı kurallardır. Bunlardan bilginiz olması gerekir. Bunun ötesinde bizim partimizin, parti içi işlerlik kurallarının tümü tüzükte yer almıştır. Bu tüzük de elinizde vardır. Karşılıklı suçlamalar da ortadadır. O halde bu çekingenlik neden? Neden kendinizi bu konuda "yetkili" görmüyorsunuz? Tavrınız haklı ile haksız, elinizde belgeler olmasına rağmen, Marksizm-Leninizm'in bilimi olmasına rağmen, ayırmama, haklı yanında yer almama tavrı, Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Daha sonra, yine yöntem konusundaki bölümde, bizim alınan kararların hazırlıksız alındığı şeklindeki tespitimizin, sizin için ispatlanması mümkün olmayan bir iddia olduğunu söylüyorsunuz. Yoldaşlar, elinizde TKP/ML MK hizibinin çıkardığı II. Konferans Raporu yok mu? Varsa oradaki "P ikinci Konferansımızın herşeyden önce siyasi ön hazırlığı yetersizdi", "Yazılar zamanında hazırlanıp basılmadı, dağıtılmadı", "Alt seviyede konferanslar ... partinin önemli bir bölümünde yapılmadı", "Alt konferanslar ve Bölge konferansları sonuçları Konferans öncesi dağıtılmadı" vs. (Bütün alıntılar II. Konferans raporu, s. 2) tespitleri sizin için ne anlama geliyor?

Bizim "kararlar hazırlıksız alındı" "iddiamızın" sizin için kanıtlanabilir olması için, MK hizibinin itirafı dışında başka ne gibi kanıtlar gereklidir? Eğer ille de Konferans tutanağını bekliyorsanız, daha onyıllarca beklemeniz gerekir. Biz bundan bir yıl önce tutanağın açılmasını talep ettik. Gerçeklerden korkan MK hizibi kendi içinde bile tutanağı yayınlamadı. Sizin bu gerçekler ortada iken, bunlara gözünüzü yummanız, gerçekleri ortadan kaldıramayacaktır.

Yöntem bölümünün sonunda, MK hizibini, parti bölünmeden önce, parti saflarında başlayan tüm tartışmaları, hazırlanan tartışma yazılarını kendi içinde ve çevresinde, diğer uluslararası komünist parti ve örgütlerle birlikte tartışmaya çağırıyorsunuz. Bu yaptığınız çağrı, uygulanma ihtimali hemen hemen sıfır olan boş bir çağrıdır. Bu çağrıya uyulması halinde **partinin** bölünmeden asgari zararlar çıkacağını söylemeniz ise bir başka anlamsızlıktır. **Hangi** parti bölünmeden asgari zararlar çıkacaktır? Yoldaşlar, şunu bilmeniz gerekir ki, TKP ML Mart 1981'de, geri dönüşü olmayan bir biçimde bölünmüştür. Artık iki parti söz konusudur. Bu yüzden "parti" derken kimi kasdettiğinizi açıklamamız gerekir. Eğer kasdettiğiniz MK hizibi ise, böyle bir tartışma onların siyasi sonları demektir. Yani böyle bir tartışma onlar açısından asgari zarar değil, azami zarar demektir. Bu yüzden onların böyle bir tartışmaya gireceğini beklemek, bu yönde çağrılar yapmak, hem de "az zararlar" çıkmayı müfakat olarak vaad etmek, abesle uğraşmaktır.

b) Marksizm-Leninizm'in uluslararası alandaki sorunları

Burada önce şunu tespit etmemiz gerekir ki, uluslararası plandaki sorunlarla ilgili olarak, yalnızca MK hizibinin görüşleri konusunda tavır takınıyorsunuz. Elinizde bizim yazılarımız, belgelerimiz olduğu halde, bizim görüşlerimiz hakkında tavır takınıyor-

sunuz. Neden? Neden bu alanda MK hizibine getirdiğiniz eleştirilerin önemli bir bölümünün bizim görüşlerimizle uyum içinde olduğunu berrak bir şekilde tespit etmiyorsunuz? Bu tavrın adını siz koyun yoldaşlar!

1957-1960 Deklarasyonlarının değerlendirilmesi ile ilgili olarak, "inanıyoruz ki" diyorsunuz, "okuduğunu anlayan hiçbir samimi komünist Kruşçev revizyonizminin kokuşmuş tezleri ile dolu olan bu belgeleri okuduktan sonra, bunların Marksist-Leninist eserler olduğunu iddia edemez."

II. Konferans çoğunluğu ve MK hizibi bunu iddia ediyor. Sizin tespitinize göre onlar, a) ya okumamışlardır, b) ya okuduğunu anlamayan salaklardır, c) ya samimi komünist değillerdir. Seçimi siz yapmaktan çekiniyorsunuz. Biz bu kişilerle olan ilişkilerden çıkardığımız sonucu söyleyelim size: MK hizibinin başını çekenler iflah olmaz oportünistlerdir! Onlar bilgisizliklerinden değil, bile bile savunmaktadırlar 57/60 Deklarasyonlarını.

Bu bölümde size esas eleştirimiz, başta da tespit ettiğimiz gibi, MK hizibine getirdiğiniz eleştirilerin çok önemli bir bölümü ile, aynı hizibe bizim getirdiğimiz eleştiriler arasındaki uyumu tespit etmemenize yönelmektedir. Ama sizinle içerikte ayrı olduğumuz bir konu da vardır. O da, Mao Zedung'un demokratik halk itidarı ile ilgili öğretileri hakkında yaptığınız değerlendirmedir. Sizin demokratik halk iktidarının, milli burjuvaziye başlangıçta bile dışladığı teziniz, Dünya Komünist Hareketinin bu konudaki tezleri ile ve somut deneyleri ile uyumsuzluk içindedir. Biz bunun mümkün (şart değil) olduğunu, tecrübelerin bunu gösterdiğini düşünüyoruz.

c) Türkiye devriminin sorunları

Bu konuda çok kaba birkaç noktaya değinmek istiyoruz.

İK'nın eserini değerlendirirken şöyle tespitler yapıyoruz:

"TKP/ML ve İK daha o günden Marksizm-Leninizmin uluslararası alandaki sorunlarına ilgi göstermişler, Marksizm-Leninizmi hayata geçirerek her türlü ideolojik, siyasi, örgütsel sorunu Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayanarak çözmeye çalışmışlardır. Bütün dünya komünist hareketinin "Dünya halklarının başdüşmanı ABD ve Rusya"dır teranesinin peşine takıldığı günlerde, İK PDA'nın ve ABD ve Rusya'yı Türkiye halkının baş düşmanları olarak tepit eden tezlerini yerle bir ederek ..."

Burada görüşümüze göre gerçeği yansıtmıyor; gereksiz yere abartmalar içine giriyorsunuz. İbrahim'in eserini savunmak için bize göre abartmaya hiç mi hiç gerek yoktur. Onun yaptığı iş abartılmadan da büyüktür!

Abartma kendini en açık bir biçimde TKP/ML'in "her türlü ideolojik, siyasi, örgütsel sorunu Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayanarak çözmeye çalıştığı" şeklindeki tespitte görülmektedir. Böyle mutlak bir ifade TKP/ML'in her alanda Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayandığını (dayanmaya çalıştığını) iddia etmek demektir. Bunun yanlışlığı ortadadır. Eğer Mao Zedung Düşüncesinin birçok noktada Marksizm-Leninizmin ilkelerinden saptığını kabul ediyorsak ve TKP/ML'in çizgisinde de Mao Zedung Düşüncesinden etkilenmeler olduğunu kabul ediyorsak, o zaman; "her alanda Marksizm-Leninizmin ilkelerine dayanarak sorunları çözmeye çalışmak"tan söz

etmemiz, yapılan ideolojik hataların üzerini örtmekten, özeleştirme görevlerini küçümsemekten başka işe yaramaz. Abartma örnekte de kendini sürdürüyor. Henüz PDA'nın "ABD ve Rusya Türkiye halkının baş düşmanıdır" şeklinde bir tez savunmadığı bir dönemde, PDA'ya böyle tez atfedilip, bu tez İK'ya yıktırılıyor. Bu şekilde bir İK savunması doğru değildir.

Bir başka yerde şöyle diyorsunuz: "Örgütümüz Türkiye'nin somut koşulları hakkında yeterli bilgiden yoksundur. Bu yüzden dışarıdan gazel okumaktan kaçınacağız." Yoldaşlar, burada getirdiğiniz gerekçe ile tavır takınmamanız da sakattır. Bir yıl önce bölünmede Türkiye devrimiyle ilgili olarak rol oynayan sorunlar detayla ilgili sorunlar değil; Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri ile ilgili sorunlardı. Bunlardan birkaçını hazırlamak gerekirse:

* Teorik olarak komprador kapitalizmi ile feodalizmin içiçe geçtiği bir yapıda, komprador kapitalizminin hakim hale gelmesi; yarı-feodal bir ülkenin kapitalist bir ülke haline gelmesi mümkün müdür, değil midir?

* Devrimci durumun varlığından söz etmek için, kitlelerin kendiliğinden hareketinde bir yükselme olması gerekli midir, değil midir?

* Halk Savaşı stratejisi bütün yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde mi geçerlidir; yoksa her ülke somutunda ayrı ayrı incelenmeli midir?

* Lenin/Stalin'in iki aşamalı parti öğretisi bizim ülkemiz için de geçerli midir, değil midir?

Bu konularda tavır takınmak için "Türkiye'nin somutu"nu bilmenize gerek yoktur. Eğer Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunuyorsanız, bu konularda tavır takınabilirsiniz ve takınmak zorundasınız. "Dışarıdan gazel okumak istemiyoruz" lafı, bu bağlamda, açık olan konularda tavır koymaktan kaçmak, iki tarafı da şimdilik (!) idare etmenin aracı olan kötü bir "alçak gönüllülük" örneği oluyor.

...

Karar tasarısının sonunda esas olarak TKP/ML MK hizibiyle temaslarınızı sürdürme /bizimle de tartışma yürütme yönünde öneri getiriyorsunuz. Biz tabii ki, sizinle tartışma yürütmeye hazırız. Ama sizin MK hizibi ile aranızda kesin çizgiler çekmemenizi Marksist-Leninist bir tavır olarak değerlendirmiyoruz. Sizin bu tavrınızın çoğunluğun MK hizibinin yanında kaldığı düşüncesinden, faydacı bir düşünceden kaynaklandığını düşünüyoruz. MK hizibinin önemli sapmalarını gördüğünüz halde, onlara karşı açık tavır alıp mahkum etmemenizi başka türlü açıklayamıyoruz.

Önerimiz, eğer bu karar tasarısı karar haline gelmedi ise, bu karar tasarısını eleştirilerimiz ışığında kökten değiştirmenizdir.

Bolşevik Selamlar
10 Mart 1982

(...)

Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgalini protesto toplantısı yapıldı

Kıbrıs'ın işgalinin 9. yıldönümü dolayısıyla ile 16 Temmuz 1983 Cumartesi günü Batı Almanya'nın Stuttgart kentinde Bolşevik Partizan tarafından bir protesto toplantısı düzenlendi. Toplantıya 130 civarında devrimci katıldı. Toplantıya Kıbrıs Komünist Partisi Marksist-Leninist/Örgütlenme Komitesi örgütünün görüşlerini doğru bulup savunan devrimciler de katıldı.

Toplantı tüm dünyada Komünizm ve Devrim davası uğruna mücadelede şehit düşen devrimcileri, komünistleri anmak için yapılan saygı duruşu ile açıldı. Saygı duruşundan sonra Bolşevik Partizan adına açış konuşması yapıldı. Aşağıya bu açış konuşmasını aynen alıyoruz.

AÇIŞ KONUŞMASI

Arkadaşlar, yoldaşlar...

Konuşmama başlamadan önce hepinizi Bolşevik Partizan adına devrimci-komünist bir saygıyla selamlarım.

Arkadaşlar, yoldaşlar...

Bugün burada Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalini protesto etmek için toplandık. Bu toplantımız Kıbrıs halkının işgale, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadelesinde onunla omuz omuza olduğumuzu, onun mücadelesini desteklediğimizi göstermek için düzenlendi.

Biz içinde bulunduğumuz şartlarda, Kıbrıs devriminin sorunları üzerine Kıbrıslı

yoldaşlarla tartışma imkanının yaratıldığı bir toplantıyı; Adanın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalinin protestosu için doğru bir yöntem olarak gördük. Amacımız bu toplantı ile Kıbrıs devriminin sorunları üzerine yoldaşlarımızı, devrimcileri bilgilendirmek; Kıbrıs devriminin sorunlarını bilince çıkarmak ve bu devrimin sorunları ile daha yakından ilgilenmek için bir adım atmaktır. Yoldaşlarımız ve devrimciler bu toplantı sonrasında Kıbrıs devriminin sorunları ile daha yakından ilgilenme yolunu tutarlarsa, bu toplantı amacına ulaşmış olacaktır.

Arkadaşlar, yoldaşlar...

Kıbrıs'ın kuzey kesimi bundan 9 yıl önce, 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordu tarafından işgal edildi. Bugün çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkı, başta Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan faşist Türk ordusu olmak üzere çeşitli yabancı askerî güçlerin işgal şartları altında yaşıyor. Emperyalistler ve onların Türkiye'deki, Yunanistan'daki, Kıbrıs'taki uşakları Kıbrıs halkı adına hepsi de emperyalist çıkarlarının ve emperyalistler arası çıkar çatışmalarının ifadesi olan "çözüm"ler öneriyor, bu çözüm önerileri üzerine gürültülü tartışmalar yürüyor.

Evet, Kıbrıs'ın kuzeyi şimdi 9 yıldır faşist Türk ordusunun doğrudan işgali altında! Bu durumun Türkiyeli devrimcilere, komünistlere yüklediği büyük yükümlülükler ve görevler vardır. Bu görev ve yükümlülükler, işgalin yıldönümünden yıldönümüne çıkarılan bildiriler veya yayın organlarında yapılan açıklamalarla yeterli bir şekilde yerine getirilemeyecek kadar büyüktür. Kıbrıs'ın Türk faşist ordusunun işgali altında olduğu, bütün devrimci örgütlerin propaganda ve ajitasyonlarının sürekli bir görevi; işgale karşı mücadele en önemli görevlerinden biri, **"Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!"** şiarı propaganda ve ajitasyonda her fırsatta kullanılan bir şiar olmak zorundadır.

Bütün toplumda Türk şovenizminin kol gezdiği ve körüklendiği bir ortamda, Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk ordusu işgali altında olmasının adeta yalnızca kitleler içinde değil, devrimci çevrelerde de unutulduğu, kanıksandığı; faşist hakim sınıfların yıllardır okuduğu "yavru vatan" türkülerinin kitleler içinde önemli taban bulduğu ve işgalin kitlelerin önemli bölümü içinde rahatsızlık yaratmadığı bir ortamda, Kıbrıs konusunun devrimcilerin sürekli propaganda ve ajitasyon konusu olması kaçınılmaz bir zorunluluk, bir görevdir. Kendi ülkemiz hakim sınıflarının, bir başka ülke halkını ezdiği, onun kendi kaderini tayin hakkını silah zoruyla ayaklar altına alıp çiğnediği bir durumda; o ülke halkının mücadelesini desteklemek, onun yanında olduğunu yüksek sesle ilan etmek, bunun gereklerini yerine getirmek bizim için özel ve öncelikli bir görevdir.

Her türden revizyonist ve oportünistler bu konuda kendilerinden beklenen tavır içindedirler. Onlar için "Kıbrıs sorunu", işgal yıldönümlerinde, o da belki hatırlanan ve onca önemli olmayan bir sorundur. Bu şaşkıncı da değildir. Çünkü onlar işgal yıldönümlerinde bazen takındıkları tavırlarda tersini söyleseler de, hakim sınıfların "yavru vatan" kategorisi sınırları içinde düşünme alışkanlıkları sürmektedir. Onların Kıbrıs konusundaki genel suskunluklarının, bu soruna gerekli önemi vermemelerinin temeli budur.

Biz Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk faşistlerinin işgali altında olmasının Türkiyeli

devrimci ve komünistlere yüklediği olağanüstü önemdeki görev ve yükümlülükler konusunu tartışırken, bizim kendimizin de bu konuda önemli hata ve eksikliklerimizin olduğunu tespit etmek zorundayız. Şurası açıktır ki, Kıbrıs'ın kuzeyi işgal altına alındıktan bu yana Türkiye devrimci hareketinin önüne bu sorun, milli sorunun önemli bir bölümü olarak çıkmıştır. Bu noktadan itibaren nasıl milli mesele konusunda Türkiye'de Türk olmayan milliyetlere yapılan tüm ulusal baskılara karşı çıkmak; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı devlet kurma hakkını savunmak bir görev ise; Kıbrıs'ta öncelikle Türk faşist işgaline karşı çıkmak, Kıbrıs halkının mücadelesini desteklemek de önemli bir görevdi. Türkiye'de Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına alan, Türk olmayan tüm milliyetlerin ulusal haklarını gaspeden Türk faşistleri; 1974 işgali ile ırkçı siyasetlerini Türkiye dışına da taşımışlar; Kıbrıs'taki ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını çıkartma ordusunun tank paletleri altında; kan ve ateşle ezmişlerdi. Bu durumun bilince çıkartılması, propaganda ve ajitasyonda sürekli kullanılması bir görevdi.

Biz bu görevi yeterli bir şekilde yerine getirmediğimiz. Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'a saldırısı karşısında baştan itibaren doğru çözümler getirmelerine rağmen, TKP/ML'in merkezi bir yapıya kavuşturulduğu 1978'de Kıbrıs'lı yoldaşlarla ortak açıklama yapılan dönemlerdeki yoğun propaganda dışta tutulursa, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında Kıbrıs konusuna gereken önemi vermediğimiz, bir olgu olarak tespit edilmek zorundadır. Bu yetersizlik kuşkusuz bizim doğru proleter enternasyonalist çizimizden bir sapma anlamına gelmektedir. Görev şimdi pratikte bu hatayı aşmak olmalıdır. Bu toplantımız bu yönde bir adım olarak da kavranmalıdır.

Arkadaşlar, yoldaşlar...

20 Temmuz 1974 saldırısı ve Adanın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgali ve sonrasında gelişen olaylara kısaca bir göz atmak; faşist Türk hakim sınıflarının niteliğini daha iyi kavramak için bir dizi malzeme sağlar.

Bilindiği gibi, Kıbrıs'ta Türk faşistlerinin Kıbrıs'a saldırıları öncesinde, 15 Temmuz 1974'te bir darbe girişimi olmuştu. Nikos Sampson adlı faşist bir Rum yönetimindeki darbeciler doğrudan doğruya Yunanistan'daki faşist cuntaya bağlı olarak hareket ediyorlardı. Amaçları İngiliz emperyalizminin uşağı Makarios yönetimini devirmek, Adayı uzun süre içinde Yunanistan'a bağlayarak Enosis'i gerçekleştirmekti. Darbenin ardındaki doğrudan güç Amerikan emperyalizmi idi.

Darbeciler amaçlarına ulaşamadılar. Darbe, Kıbrıslı Rum halkının direnişi ile karşılaştı. Makarios İngiliz emperyalistlerinin de desteği ile darbecilerin elinden kurtuldu. Darbeciler çok kısa süre içinde dünya kamuoyunda teşhir ve tecrit oldular. Bu şartlarda darbenin ardında duran ve darbenin gerçek tezgahlayıcısı olan Amerikan emperyalistleri, kendi çıkarlarına o anda Enosis kadar hizmet etmese de, ters düşmeyen ve daha 50'li yıllarda formüle ettikleri "ikili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi ve Amerikan üssü haline getirilmesi) planını gerçekleştirmek için hazırlığa giriştiler. Kıbrıs'taki Amerikancı darbecilerden ve Yuna-

nistan'daki Albaylar Cuntasından desteklerini çektiler. Böylece Türk hakim sınıflarının Adayı işgal etmesi için zemin hazırlanmış oldu.

Türk hakim sınıflarının eline, yıllardır körükledikleri "yavru vatan" şeklindeki iğrenç şovenist amaca ulaşmak için kaçırılmaz bir fırsat çıkmıştı. Kıbrıs'ta darbeciler köşeye sıkışmıştı. Yunanistan'daki albaylar cuntasının içinde bulunduğu buhran bir anda uç noktasına yükselmiş, cunta hareket edemez hale gelmişti. Yunanistan'daki faşist Albaylar Cuntasının en büyük –ve o sıradaki en son destekçisi– Amerikan emperyalistleri de, ne kurtarırsak kârdır hesabı içinde, cuntadan desteğini çekmiş; Türk saldırısına yeşil ışığa yakmıştı.

Adada askeri üsleri bulunan İngiliz emperyalistleri, kendileri Amerikan emperyalistleri ile doğrudan doğruya karşı karşıya gelmemek için, kendileri doğrudan bir askeri müdahalede bulunacak durumda değildi; ama Türk saldırısı karşısında da olmadığını diplomatik dille açıkladı.

Batı Avrupa'daki diğer emperyalist devletler de Türkiye'nin "garantör devlet" statüsünü kullanmasını kendi çıkarlarına uygun görüyorlardı.

Rus sosyal-emperyalistleri açısından Makarios yönetimine karşı girişilmiş darbe, bizzat Rus sosyal-emperyalistlerinin adadaki çıkarlarına karşı da girişilmiş bir darbe idi. Geçici bir Türk müdahalesi Rus sosyal-emperyalizminin hesaplarına göre kendine yalnızca yarar getirirdi.

İşte Türk hakim sınıfları açısından yıllardır beklenen fırsat bu idi. Ve onlar bu fırsatı kaçırmadılar.

Türk hakim sınıflarının tümü adına, o zaman Başbakan olan Ecevit Kıbrıs'a çıkartma işaretini verdi. 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu Kıbrıs'a çıkartma yaptı.

Hakim sınıflar adına konuşan Ecevit, bu saldırının adını "**barış hareketi**" koydu. Onun açıklamasına göre Türk ordusu Kıbrıs'a "**barış ve kardeşlik götürmek**" için çıkmıştı. Ve "**Türk ordusunun işgal ordusu olmayacak**"tı. "**Türk ordusu Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşı girişilen hareketi bastırdıktan sonra geri çekilecek**"ti.

Bu söylenenler ve yapılanlar, Türk hakim sınıflarının ve onların "barış güvercinli, mavi gömlekli" temsilcilerinin gerçek yüzlerini ortaya koyan malzemelerdir.

"Barış hareketi" denen şey, gerçekte 40 bine yakın askerin, zırhlı araçların, ordunun kara, hava, deniz kuvvetlerinin her bölümünün katıldığı geniş çaplı planlı bir **savaş** hareketi idi. Bu savaş, "barış" adı altında Kıbrıs'a binlerce ölü, yaralı, tutsak getirdi. "Kardeşlik" adına Kıbrıs'ta hakim sınıflar tarafından çeşitli milliyetler arasında körüklenen milli düşmanlık uç noktasına varırdı. İşgal milli çelişmeleri, şovenizmi körüklemenin yeni bir aracı oldu. İşte Ecevit'in sözünü ettiği "kardeşlik" bu idi. Onun kardeşlikten anladığı, halkların milli temelde birbirine karşı kıskırılmasıdır. İşgal bu açıdan oldukça "başarılı" olmuş, Kıbrıs Rum ve Türk milletleri arasında var olan milli temeldeki ayrılıklar daha da derinleştirilmiş; Türkiye halkı içinde Yunan düşmanlığı, Yunanistan halkı içinde Türk düşmanlığı büyük boyutlara varırdılmıştır.

Ecevit'in "Türk ordusunun işgal ordusu olmayacağı" sözlerinin üzerinden bugün

9 yıl geçmiştir. Ve Türk ordusu bugün Kıbrıs'ın kuzeyini açık bir işgal ordusu olarak kontrolde bulundurmaktadır. 30.000 Türk askeri Kıbrıs'ın kuzeyinde üslenmiştir. İşte "işgal ordusu olmayacak" olan Türk ordusunun durumu budur! Bu yıl İsveç'te yapılan bir toplantıya faşist askeri cuntanın verdiği diplomatik pasaportla katılan Ecevit, 9 yıldır Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan ordunun işgal ordusu olmadığını hala açıklayacak kadar utanmazdır.

Ecevit'in deyimi ile "**Kıbrıs'ın bağımsızlığına yönelen bir saldırı hareketi**" vardı. Türkiye "garantör devlet" olarak Kıbrıs'ın bağımsızlığını korumak zorunda idi. "**Barış hareketi Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü ve devlet bağımsızlığını koruma amacına yönelik**"ti.

Güya amacı bu olan "barış hareketi", koruyacağını söylediği Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü fiilen ortadan kaldırdı. Kıbrıs topraklarının %38'i bugün faşist Türk ordusunun doğrudan kontrolü altındadır. Kıbrıs'ın faşist Türk ordusunun işgali altında bulunan kuzey kesimi bütünü ile güney kesimden koparılmış; kuzey bölgesinde bulunan Rumlar göçe zorlanmış, 200.000'e yakın Rum evini-barkını terketmek zorunda bırakılmıştır. Faşist Türk hakim sınıfları, Türkiye'de Ermenilere ve Kürtlere uyguladığını, Kıbrıs'ın Rumlarına karşı uygulamıştır.

Güney bölgesinden de Kıbrıslı Türklerin çok büyük bölümü kuzeye göçerek fiili bölünme tamamlanmıştır. İşte "Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü" faşist Türk hakim sınıflarınca böyle "korunmuş"tur.

"Devlet bağımsızlığının korunması" da buna benzer bir korumadır. 1960'dan 1974'e dek Kıbrıslı Rum ve Türklerin ortak devleti olan Kıbrıs Cumhuriyeti, Türk işgali ile birlikte **fiilen** bölünmüştür. Bu fiili bölünme, Türk hakim sınıfları belli bir süre daha birlikçi görünmek istediklerinden "Türk Federe Devleti" adı altında kurulan ve doğrudan Türkiye'ye bağlı kukla bir devlet ile geçici olarak maskeleyilmeye çalışılmıştır. Geline aşamada bu fiili bölünmenin resmen hukuki olarak da perçinlenmesi yönünde planlar vardır. Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, Türkiye'deki ağababalarının verdiği taktikler doğrultusunda son dönemde "referandum" ile bağımsız bir Türk devleti ilan etme tehditlerini savurmaya başladılar. Şimdilik Kıbrıslı Türk hakim sınıflarının, Kıbrıslı Rum hakim sınıflar karşısında pazarlık pozisyonunu güçlendirmek için kullanılan bu tehdit, şartların değişmesi halinde tehdit olmaktan çıkıp, fiili durum haline gelebilir. İşte Türk hakim sınıfları Kıbrıs'ın "devlet bağımsızlığı"ni böyle, var olan bir devleti bölerek "korumuş"lardır.

Faşist Türk hakim sınıfları adına konuşan Ecevit, "**Kıbrıs'a, yalnız Kıbrıs'a değil, Yunanistan'a da demokrasi ve esenlik götürdükleri**"ni iddia edecek kadar utanmazdı. Öyle bir demokrasi ki, bugün Kıbrıs'ın kuzeyi faşist Türk ordusunun zulmü altında inlemektedir. Güney'de Rum hakim sınıflar "Türk işgali" gerekçesi ile her türlü baskıyı haklı gösterebilmektedir. Kendisi faşist olan bir iktidarın başka bir ülkeye "demokrasi götürmesi" zaten ancak sözde mümkündür.

Faşist Türk ordusunun Kıbrıs'a götürdüğü esenliğe gelince, o esenlik'in görünümünü somut olarak şöyledir:

Bugün Kıbrıs nüfusunun yarıya yakını eski evini, yerini, yurdunu kaybetmiş, göçe zorlanmıştır. İşgalin üzerinden 9 yıl geçmiş olmasına rağmen hala onbin-

lerce kişi göçmen kamplarında yaşamak zorundadır.

Onbinlerce emekçi katledilmiş, dost ve akrabasını yitirmiştir.

Faşist Türk hakim sınıflarının ordusu, tam "şanına layık" bir işgal ordusu olarak davranmış; talan, soygun, ırza tecavüz gündemde olmuştur. Bugün işgal altındaki bölgede Kıbrıs ekonomisi tam bir bataklıkta çökmüştür. İşsizlik, enflasyon almış yürümüştür. Bundan, kaderlerini Türkiye'deki hakim sınıfların kaderine bağlanmış bir avuç hain dışında, Kıbrıslı Türkler de memnun değildir.

Türkiye'den Kıbrıs'a binlerce aile gönderilmiştir. Rumlardan elde edilen "ganimet", Kıbrıs'ı Türkiye'nin bir parçası haline getirebilmek için yerleştirilen bu Türkiye göçmenleri arasında da dağıtılmıştır.

Onbinlerce Kıbrıslı Rum ve Türk, Kıbrıs'ı terketmek zorunda kalmıştır. İşte Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'a getirdiği esenlik budur!

Bunun başka türlü olacağını beklemek de zaten yanlıştır.

Sorunlara Marksizm-Leninizmi temel alarak yaklaşan; proleter sınıf bakışı açısı ile yaklaşan, Ecevit hükümetinin komprador patron ve toprak ağalarının bir hükümeti olduğunu bilen her kişi; girişilen askeri hareketin gerçek amaçları ve muhtemel sonuçları hakkında doğru sonuçlara varabilirdi ve en başından itibaren bu hareketi saldırı ve işgal hareketi olarak değerlendirip karşı çıkardı.

Bu harekate karşı kitlelerden kendiliğinden bir hareket beklemek, Türkiye'de Türk şovenizminin etkisi gözönüne alındığında, saçma idi. Kitlelerin orta ve geri kesiminin bu saldırı hareketini destekleyecekleri açıktı. Nitekim öyle oldu. Kıbrıs çıkartması ertesinde daha önce kitleler içinde prestiji sarsılan Ecevit "kahraman" oldu. "Yunan mezalimine karşı soydaşlarımızı kurtarma" hareketinin (!!!) şovenizm ağusu ile aldatılmış kitleler içindeki prestijini kendileri için kullanma yarışında hakim sınıflar birbirine girdiler. Kıbrıs'a karşı girişilen saldırı, Türkiye'de hakim sınıfların yürüttüğü korkunç bir şovenizm fırtınasının da bir aracı oldu.

Tam da böyle bir durumda komünistlerin görevi, bu şovenizm okyanusuna karşı gücü elverdiğince karşı çıkmaktı. Ama ne yazık ki **Türkiye'de** ilk anda bu konuda tavır takınabilecek ve takınması gerekli tek güç olan TKP/ML, o zamanki güçsüzlüğü ve yönetiminin oportünistliği sonucu tavır takınmadı. Bugün Bolşevik saflarda olan ve o gün yurtdışında bulunan bazı yoldaşlar önderliğinde bulunan bir kitle örgütü, bildiğimiz kadarı ile saldırı hareketinin hemen ertesinde bu saldırıya karşı açıkça karşı çıkan tek siyasi güç oldu.

Bugün kendilerine Marksist-Leninist diyen birçok güç (o güçlerin o günkü öncülleri) 20 Temmuz çıkartmasına karşı ilk anda ya tavır takınmadılar ya da doğrudan doğruya bu hareketin Ecevit tarafından açıklanan amaçlar doğrultusunda bir hareket olduğu gerekçesi ile destekler bir tavır takındılar. Kıbrıs'a karşı Türk hakim sınıflarının giriştiği saldırı, Türkiye'de Türk şovenizmi hastalığının devrimci-ilerici-solcu bilinen çevrelerde de yaygınlığını çok açık bir şekilde sergiledi. Bu saldırı hareketine, hareketin hemen ertesinde hemen hiçbir tepki gelmemesi, Türkiye devrimci ve komünist hareketi açısından gerçekte utanılabilir bir durumdur.

Tepki gelmemek bir yana, bu hareketin destekleyicileri arasında kimler yoktu ki?

Önce tabii ağababaları Sovyetler Birliği'nin işareti doğrultusunda revizyonistler, genelde "eleştirici destek" verdikleri Ecevit hükümetinin açık işgalci hareketini "barış hareketi" olarak ateşli bir şekilde desteklediler. O kadar ileri gittiler ki, bunların denetimindeki DİSK, milli menfaatler uğruna grevleri durdurma ve bir günlük yevmiyeleri orduya bağışlama çağrısı yapma kararı aldılar! Türkiyeli işçiler, işi sınıfı adına konuşan revizyonist hainlerce Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun emperyalist çıkarlar uğruna yürüttüğü bir savaşı desteklemeye çağrılıyordu. İşte iğrenç sosyal-şovenizm ciddi bir sınavda kendini böyle gösteriyordu.

O dönemde, daha sonraki grup ve dergi-yayın enflasyonu olmadığından, oportünist grupların her birinin Kıbrıs işgali karşısındaki tavırlarını belgeli olarak ortaya koymak zordur. Ama en baştan işgalin hemen ertesinde -bizim bildiğimiz yurtdışında bir kitle örgütü adına çıkan bir bildiri dışında- ilk anda işgali reddeden bir belgenin olmadığıdır.

İlk çıkartma ve ilk çatışmalar üzerinden bir ay kadar geçtikten sonra, işgalci Türk ordusu ele geçirdiği toprakları genişletme yönünde yeni bir harekate girişti. Bu hareket, Türk hakim sınıflarının gerçekte hiç de Ecevit'in dünyaya sahtekarca ilan ettiği gibi "geçici ve sınırlı bir askeri hareket" amacıyla Adaya çıkmadıklarını, amacın Adanın mümkün olduğunca büyük bir kesimini kontrol altına almak olduğunu açıkça gösterdi.

Bu noktadan itibaren Rus sosyal-emperyalistlerinin tavrı değişti. Onlar bu kez Yunanistan'da devrilen cunta yerine gelen hükümete kur yapmaya ve Türk işgalinin "orjinal amaçlarından saptırılması"na(!) karşı çıkmaya başladılar.

Onlarla birlikte tabii onların ülkemizdeki uşaklarının tavrı da değişti. Revizyonistler işgalin Türk ekonomisine bindirdiği yükleri hesaplayarak, hiç de "değmediği" vs. gibi gerekçelerle, Ecevit hükümetini eleştirmeye başladılar. İşgalin sürekli kılınmasına karşı çıkmaya ve Rus sosyal-emperyalistlerinin önerisi doğrultusunda sorunun "enternasyonal arenada" çözülmesi yönünde propaganda yapmaya başladılar.

O dönemde Rus sosyal-emperyalizmine karşı çıkan gruplar içinde ideolojik etkinliği açık olan Aydınlık revizyonistleri ise çözümünü, "iki süper gücün, özellikle de yeni çarların sorundan elini çekme"lerinde görüyor ve "Türkiye ile Yunanistan'ın kendi aralarında çözemeyeceği bir sorun yoktur. Yeter ki iki süper güç aradan çekilsin" şeklinde formülasyonlarla; Kıbrıs'ta ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını Türkiye ve Yunanistan hakim sınıflarına devrediyordu. O bu tavır ile Türkiye'de ve Yunanistan'daki hakim sınıfların kendi sınıf çıkarları doğrultusunda şoven milliyetçiliği körüklediği; onların halk düşmanı olduğu gerçeklerini gözlerden gizliyor; Kıbrıs sorunun kalıcı bir çözümünün ancak halklar tarafından devrimle gerçekleştirileceğini geçiştiriyor; ve İngiliz emperyalizmi gibi Adanın bir bölümünü doğrudan işgal altında tutan emperyalist bir büyük gücü, "iki süper güç" dediği güçler dışındaki emperyalist büyük güçleri koruyordu.

O zamanlar Aydınlık'la "proleter devrimcilerin birliği"ni kurma hummalı faaliyeti içinde bulunan HB, HK, HY oportünistleri ya da onların öncülleri bu görüşlere köklü bir eleştiri getirmiyor, tersine bunlara esasta katılıyorlardı.

Ortaya koyduğumuz Dev-Yol, Kurtuluş gibi gruplar ise revizyonistlerin kuyruğunda "enternasyonal çözüm" öneriyorlardı.

Çözüm konusunda bugün gelinen yerde, Batılı emperyalistler sorunun daha çok "cemaatler arası görüşmeler" adı altında Türkiye/Yunanistan arasında çözülmesini isterken (bu durumda "çözüm" Batı blokunun kendi içinde bir iş olarak kalacaktır) Rus sosyal-emperyalistleri çözümün uluslararası bir forum üzerinden, mesala Birleşmiş Milletler aracılığı ile çözülmesini, kendisinin böyle bir çözümde ABD ile birlikte Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığını garanti etmeye hazır olduğunu bildiriyor.

Birleşmiş Milletler'in son genel kurulunda Kıbrıs'tan işgal askerlerinin çekilmesi yönünde alınan karar Türkiye'deki faşist hakim sınıfları, onların Kıbrıs'taki uzantılarını yeni bir faaliyet içine itti. Bu faaliyet "Kıbrıs Türk toplumunun kendi kaderini tayin hakkı" maskesi altında yürütülüyor. Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, Türk ordusunun faşist işgalini haklı göstermek amacı ile bir referandum sahtekarlığı tezgahlamaya çalışıyorlar. Bunun halkın kendi kaderini tayin hakkı olarak gösterilmesi adı bir demagojidir. Bu, Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkını kullanması değil, işgal sürgüsü altında işgali desteklemeye zorlanmasıdır.

Biz komünistler, şöyle ya da böyle, emperyalistlerin çözümlerinin, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir çözüm olduğunun bilincinde olarak, "Tüm emperyalist çözüm planlarına hayır!" diyoruz.

Kıbrıs sorununun bir tek gerçek çözümü vardır. O da çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası önderliğinde demokratik halk devrimidir.

Biz Kıbrıs konusundaki görüşlerimizi KKP/ML (ÖK) ile 20 Temmuz 1978'de çıkardığımız ortak bildiriye şöyle toparlamıştık:

"TKP/ML içerisinde örgütlenmiş olan biz Türkiyeli komünistlerin Kıbrıs konusundaki tavrımız açık, kesin ve proleter enternasyonalizmi ruhu ile doludur.

1- Kıbrıs'ta Türk hakim sınıflarının giriştikleri savaş gerici bir savaştı. Bu savaş emperyalistlerin ve onların uşağı Türk hakim sınıfların halk düşmanı siyasetlerinin bir devamı idi. Kıbrıs halkına karşı bir savaştı. Genel olarak tüm komünistlerin, özel olarak Türkiyeli ve Yunanistanlı komünistlerin bu savaş karşısındaki tavrı 'devrimci bozgunculuk' olmalı idi. Yani komünistler şovenizmi göğüslemeli, tutarlı bir şekilde savaşın gerçek niteliğini kitlelere açıklamalı, kitleleri hakim sınıflara ve emperyalizme karşı devrimci mücadele temelinde birleştirmeye çalışmalıydı. Bu görev ne Türkiye, ne de Yunanistan'da başarılı bir şekilde yerine getirilemedi. Türkiye'de Partimiz TKP/ML, Kıbrıs konusunda uzun bir süre sustu. Bunun esas sorumluları Partimizi tasfiyeye kalkışan bir hiziptir. Bu Parti tasfiyecisi hizip bugün Partimizden atılmış ve Partimiz 1. Konferansını toplayarak dağınıklığa son vermiştir. Biz Türkiyeli komünistler Kıbrıs konusunda görevimizi yerine getiremediğimiz bilincindeyiz ve proleter enternasyonalizmi ruhuyla dolu olarak bu konuda görevimizi yerine getirmeye kararlıyız. (*) (*):Bu noktada Kıbrıs konusunda Türkiye'deki suskunluğun sorumluluğunu nerdeyse bütünüyle KK hizibine bağlan tavrı; özeleştirici olmayan yanlış bir tavidir.)

2- Biz Türkiyeli komünistler bugün Kıbrıs'ı işgal etmiş olan faşist Türk hakim sınıflarının faşist işgal güçlerine ve tüm işgalcilerle karşıyız. Kıbrıs halkının işgalcilerle karşı KKP-ML önderliğindeki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla desteklediğimizi ilan ederiz. Bu destek sadece sözde değildir. BU DESTEĞİ BİR YANDAN ÜLKEMİZDE, KIBRIS'I İŞGAL EDEN TÜRK HAKİM SINIFLARININ FAŞİST İKTİDARINI YIKMA MÜCADELEMEZİ GELİŞTİREREK, DİĞER YANDAN KIBRIS DEVRİMİNE MADDİ-MANEVİ HER TÜRLÜ DAYANIŞMAYI SAĞLAYARAK GETİRİRİZ.

3- Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ta komünistlerin ve halkın Türkiye ve Yunanistan'dan ayrı olarak teşkilatlanmasını savunuyoruz. Çünkü Kıbrıs devrimi, Türkiye ve Yunanistan'dakinden ayrı bir devrimdir. Düşmanlar genelde benzerlikler gösterse bile, özeldir. Türkiye ve Yunanistan'da ve İngiltere'de, sosyal-şoven özerine uygun olarak Kıbrıslı devrimcileri ve Kıbrıs halkını kendi teşkilatları içinde örgütlemeye çalışan, kendi peşlerine takmaya çalışan tüm oportünist, revizyonist ve troçkistlerin teşhir ve tecritini bir görev olarak görüyoruz.

4- Biz Türkiyeli Komünistler, Kıbrıs'taki milli meselenin çözümünü Kıbrıs devriminden koparan, Kıbrıs halkı adına soruna çözüm getirmeye çalışan, öz şovenizm olan 'bağımsız Yunanistan ile birleşmiş bağımsız Kıbrıs', vb. önerileri reddediyoruz. Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk milletlerinin varlığını, bu milletlerin Türkiye'deki Türk ve Yunanistan'daki Yunan milletlerinden farklı olduklarını görüyor ve aralarındaki milli çelişmeyi KKP-ML önderliğinde zafere ulaştıracakları Demokratik Halk Devrimiyle çözebileceklerini biliyoruz. Bu gerçekleri küllendirmeye çalışan 'iki toplum' vb. safsataları reddediyoruz.

5- Kıbrıs sorununun tek çözümü, Kıbrıs halkının KKP-ML önderliğinde sürdürmekte olduğu Demokratik Halk Devriminin zaferi ile mümkün olacaktır. Biz Türkiyeli komünistler bunun propagandasını yapacak ve Kıbrıs halkının bu yoldaki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla var gücümüzle destekleyeceğiz."

Bilindiği gibi, bu ortak açıklama ile kardeşlik ilişkileri kurduğumuz KKP-ML (ÖK), TKP-ML/TKP-ML(B) ayrılığı sırasında Menşevik kanatla ilişkileri sürdürme, bizimle ise tartışma şeklinde, bizce kesinlikle yanlış olan bir tavır aldı.

Kardeşlik ilişkileri kurduğumuz temel konusunda ise, KKP/ML (ÖK), son olarak elimize geçen belgelerden açıkça görüldüğü gibi, çok önemli noktalarda ortak temelimizden ayrılmıştır. Mesala en önemli noktalardan biri olan Kıbrıs'ta devrim aşaması sorununda, KKP/ML (ÖK) devrim aşamasının demokratik halk devrimi olduğu görüşünü savunmamaktadır.

Daha bir dizi konuda aramızda derin ideolojik çelişmeler vardır.

Bütün bu çelişmeler üzerine Marksist-Leninistlere yaraşır bir ağırbaşlılıkla tartışma ve karşılıklı olarak yanlışlara karşı tavizsiz mücadele; hiçbir şekilde karşılıklı pratik desteği engellememelidir. Ayrıca bu tartışma da birbirimizin hatalarını gösterip aşmamız açısından somut desteğin bir biçimidir de.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan halklarının devrimci birliği!

Bolşevik Partizan adına yapılan açış konuşmasından sonra, Kıbrıs'taki gelişmeleri, Kıbrıs tarihini, sosyo-ekonomik yapısını, Kıbrıs'ta sınıf mücadelelerini ve işgal sonrası durumu konu edinen bir dia gösterisi yapıldı.

Özenle hazırlandığı belli olan dia gösterisi toplantıya katılanların bilgilenmesi açısından yararlı oldu.

Dia gösterisinden sonra söz alan KKP/ML (ÖK) görüşlerini savunan bir yoldaş, kendisinin KKP/ML (ÖK) temsilcisi olmadığını; ancak KKP/ML (ÖK)'nin görüşlerini doğru bulan bir devrimci olarak onun çeşitli konulardaki görüşlerini anlatmak istediğini belirtti. Kendisinin kişi olarak bu görüşlerin bazılarında bazı sorunlar gördüğünü ve araştırma ihtiyacı duyduğunu da belirtti. Yoldaş daha sonra KKP/ML (ÖK)'nin çıkardığı "**Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi**" adlı belgede toplanmış olan "*Kıbrıs'ta Komprador Kapitalizmi ve Tarihi Gelişimi*", "*Leninizm ve Kıbrıs'ta Milli Mesele*", "*Örgütlenme Üzerine*", "*ML Platform'un Eleştirisi*", "*Rus Sosyal Emperyalizminin Kıbrıs'taki Uşakları*" yazılarına ve "*Kıbrıs Devrimi Üzerine Tamamlayıcı Tezler*", "*Ülkemizde Devrim Aşamaları Sorunu Üzerine*", "*Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağında Milli Mesele*" yazılarına dayanarak, alıntılar yaparak KKP/ML (ÖK)'nin görüşlerini tanıtmaya çalıştı.

Çok kısa tezler halinde KKP/ML (ÖK)'nin görüşleri şöyledir:

* Sosyo-ekonomik yapı:

"Kıbrıs esas olarak bir tarım ülkesidir. Varolan sanayi tarımsal hammaddeler işleyen ve tüketime yönelik hafif bir sanayidir. Tarım sektörü ülkemizde en geniş işgücü istihdam eden, yerli üretimin en büyük bölümünü sağlayan kesimdir. Kıbrıs kendi kendine yeterli bir ülke değildir. Tüm üretim araçları emperyalist ülkelerden gelmektedir. Bunun da ötesinde yerli tüketimi de yerli kaynaklardan karşılanamamaktadır. Bu yüzden ülkemizin dış ticareti ithalata dayanmaktadır.

Ülkemizde varolan ticari ve endüstriyel teşekküllerin büyük çoğunluğu ya doğrudan emperyalistlere aittir ya da şu veya bu şekilde onların kontrol ve denetimindedir. Bankaların ise tümü emperyalistlerin kontrolündedir. Bankacılık sistemi İngiliz emperyalizminin bankacılık sisteminin bir parçasıdır.

Ülkemiz ekonomisi emperyalistler veya onların uşakları tarafından yönetilmektedir. Emperyalist devletlerin çıkarlarına, onların ihtiyaçlarına göre güdümlenmiştir.

Tüm bunlara rağmen ülkemizde toprak ağalığı ve onun ikiz kardeşi olan toprak köleliği yoktur. Toprakların büyük çoğunluğu küçük orta halli ya da kapitalist köylülere aittir. Tarımda kapitalist ilişkiler hakimdir. Bu ilişkiler ülkemiz ekonomisinin genel komprador karakterinin bir parçasıdır. Tarımsal üretim, kooperatiflerin kilit noktalarını ellerinde tutan uşaklar aracılığı ile emperyalizmin kontrolindedir ve onun ihtiyaçlarına göre ayarlanmaktadır.

Tüm bunlardan dolayı ülkemizin iktisadi yapısının komprador kapitalist bir karakterde olduğunu söyleyebiliriz. Bugün ülkemizin kuzeyinin Türk hakim sınıflarının

faşist ordusunun işgali altında olduğunu, güneyinde emperyalist İngiliz üslerinin varlığını, illegal Yunan askeri birliklerini ve sözde Birleşmiş Milletler Barış Gücü maskeli emperyalist orduların ülkemizde varlığını gözönünde bulundursak, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısını şöyle tanımlayabiliriz: Kıbrıs sömürge, yarı-sömürge bir ülkedir. Emperyalizmin boyunduruğu altında, komprador kapitalist bir iktisadi sisteme sahiptir."

(Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi, s. 62)

KKP/ML (ÖK) Kıbrıs'ta feodalizmin tasfiye edilmiş olmasını Kıbrıs'ın özel durumu ile açıklamaktadır. Buna göre: Osmanlılar döneminde toprak ağalığı yoktur. Toprakların mülkiyeti devlete aitti. Ada Osmanlılardan İngilizlere geçtiğinde, toprak onu işleyenlerin elinde kaldı.

*Kıbrıs'ta sınıflar:

"1. KOMPRADOR BURJUVAZİ:

Komprador sanayi ve ticaretle uğraşan sanayici ve tüccarlardan oluşur. Ülkemizin sömürge, yarı-sömürge yapısından dolayı komprador burjuvazi hizmet ettiği emperyalist güçlere göre çeşitli kanatlara ayrılmıştır. Bunlardan en önemlileri:

- a) İngiliz ve Batı Avrupa emperyalizmine uşaklık eden ve Kyprianu önderliğindeki Demokratik Cephe Partisi tarafından temsil edilen kanat,
- b) ABD emperyalizmine uşaklık eden ve Klerides'in başkanlığındaki Demokratik Seferberlik Partisi tarafından temsil edilen kanat,
- c) Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık eden Papaionnu başkanlığındaki AKEL partisi tarafından temsil edilen kanat." (age, s. 67)

"2. MİLLİ BURJUVAZİ: Emperyalist sermaye dışında yerli sermayeye sahip ve genellikle küçük işyerleri, atelyeler işleten, az sayıda ücretli işçi kiralayan küçük kapitalistlerdir. Bunlar emperyalist baskı ve sömürden zarar görmektedirler. Kompradorlardan daha az mali olanaklara sahiptirler. Komprador sanayi ve ticaretin gelişmesinin teşvik edildiği ülkemizde milli sermayenin gelişmesine gem vurulmaktadır. Bu yüzden Kıbrıs toplumunun en cılız kesimidir. Gücü zayıftır. Bunların siyasi temsilcisi 'sosyalist'(!) EDEK partisidir. Kıbrıslı Türkler arasında bu kesim henüz siyasi olarak berrak bir örgütlenme içinde değildir." (age, s. 69)

"3. KÜÇÜK BURJUVAZİ: Bu sınıf homojen bir yapıya sahip olmayıp, Kıbrıs toplumu içindeki çok çeşitli toplumsal tabakaları ve katmanları içermektedir. Kıbrıs toplumunun en geniş kesimini oluşturan bu sınıfa dahil olan belli-başlı toplumsal tabakalar şunlardır:

- a) Mülk sahibi köylüler (kır burjuvazisi, orta köylülük, küçük köylülük)
- b) Zanaatkarlar
- c) Esnaf
- d) Küçük tüccarlar
- e) Aydınların alt tabakaları (öğrenciler, ilk ve orta eğitim öğretmenleri, alt kademedeki devlet yönetmenleri, memurlar, özel sektör memurları, küçük avukatlar, teknokratlar, vs.)

Bu sınıf ülkemizde en geniş toplumsal kesimi oluşturduğu için ve ayrıca gösterdiği özellikler açısından dikkate alınmaya değerdir." (age, s. 70-71)

"4. ORTA KÜÇÜK BURJUVAZİ: Küçük burjuvazinin üst kesimini oluşturan, dolgun maaşlı, rahat, lüks ve legal işlerle uğraşan sendika bürokratları, teknokratlar, vs. gibi tabakalardan oluşur. Kıbrıs'ın gerek kuzeyinde gerekse güneyindeki sendikaların büyük çoğunluğu (demokrat unsurların denetimindeki bir iki sendika dışında) bunların denetimindedir. Özellikle de belli başlı, işçi sınıfı içerisinde önemli bir etkinliğe sahip sendikaların tümü bunların elindedir. Orta küçük burjuvazi sağ ideoloji ve modern revizyonist ideolojiyi yayan kesimden oluşur. Bunlardan Sek'e ve TÜRK-SEN'e bağlı kesim sağ ideolojinin destekçileri iken, PEO ile DEV-İŞ'e hakim olan kesim de modern revizyonist ideolojinin hizmetindedir. Her iki kesimin ortak yanı, halk düşmanı oluşları ve işçi sınıfının mücadelesini içerden baltalamalarıdır. Siyasi platformda orta küçük burjuvazinin modern revizyonist kesimi daha örgütlüdür. Kıbrıslı Rumlar arasında AKEL içinde örgütlenmişlerdir. (AKEL komprador burjuvazinin partisidir. Ama çeşitli küçük-burjuva ve orta burjuva unsurları da peşine takmaktadır.)" (age, s. 72-73)

"5. YARI PROLETARYA: Genellikle köylerde yaşayan ve oldukça geniş bir kitleyi içeren bir tabakadır. Bunlar sahip oldukları küçük toprak parçaları üzerinde yaptıkları üretimle geçimlerini sağlayamayacak durumda oldukları için, ayrıyeten şehirlerde fabrikalarda, inşaatlarda ya da dükkan sahipleri, usta zanaatkarlar yanında ücret karşılığında emeklerini satmak zorunda olan kimselerdir. Bu sınıf gerek işgale karşı mücadelede, gerekse sosyalizm mücadelesinde proletaryanın güvenilir bir müttefikidir." (age, s. 73)

"6. PROLETARYA: Maden ve taşocağı işçileri, sanayi (fabrika) işçileri, inşaat işçileri, küçük atelye ve işyerlerinde çalışan çıraklar, kır proleterleri ve hatta çeşitli mağazalarda hamallık ve taşımacılık yapan emekçiler, ayrıca hiçbir iktisadi önemi olmayan çok küçük toprak parçacıklarına sahip olan, köylerde oturan fakat şehirlerde inşaatlarda ve fabrikalarda çalışan emekçiler bir bütün olarak en büyük kesimdir. Her dönemde ezilmiş ve azgınca sömürülmüş, ülkemizin sonuna kadar devrimci tek sınıfıdır. İşgale karşı mücadelenin ve sosyalizm mücadelesinin öncüsü ve temel gücüdür. Günümüzde proletarya ihanete uğramış ve örgütsüz bırakılarak burjuvazinin peşine düşürülmüştür. Bu yüzden de proletaryanın kendi sınıf savaşı, Rum ve Türk kompradorlarının milliyetçilik çılgınlıkları altında kanla boğulmuştur. Ülkemizde proletaryanın kendi çıkarları uğruna mücadelesi yaklaşık 50 yıldan beri yoktur. KKP-ML (ÖK) sonuna kadar devrimci bu tek sınıfın yere düşen bayrağını tekrar omuzlayıp yüksekte dalgalandırmak, bağımsız ve sosyalist bir Kıbrıs'ı gerçekleştirecek olan KKP/ML'i kurma görevini yüklenmiştir ve bunu başara-caktır."

* Devrim nedir?

"Devrimin herşeyini belirleyen iktidarın sınıf yapısıdır." (Kıbrıs Devrimi Üzerine Tamamlayıcı Tezler, s. 10)

* Burjuva demokratik devrim nedir? Ve çağımızda devrim tipleri:

"Burjuva demokratik devrimi halk yığınlarının feodal, yarı-feodal iktidar ve sosyo-ekonomik düzene karşı mücadelesidir. Bu mücadelenin hedefi feodal sınıfların iktidarını yıkmaktır. Bu devrim geniş köylü yığınlarının toprak talebi temelindeki mücadelesine dayanır. Burjuva demokratik devrimin amacı feodal, yarı-feodal sosyo-ekonomik düzeni yıkarak yerine burjuva karakterde demokratik düzeni kurmaktır.

... Burjuva demokratik devrimi özünde bir toprak devrimidir." (age, s. 11)

"(Komintern'e göre -YN) ... burjuva demokratik devrimin gündeme getirildiği sömürge, yarı-sömürge ülkelerde feodalizm sadece altyapıda değil, aynı zamanda üstyapıda da varlığını sürdürmektedir ve feodal sınıflar iktidara ortaktır veya tamamiyle hakimdir. Bu burjuva demokratik devrimin niteliği açısından çok önemli bir olgudur ve .. devrimin niteliğini belirleyici rol oynamaktadır.

Bu olgu aynı zamanda üstyapıda feodal sınıfların bulunmadığı Kıbrıs için özellikle önemlidir." (age, s. 17)

"Anti-emperyalist mücadele burjuva demokratik devrimle bir ve aynı şey değildir. Onlar birbirinden farklı iki süreçtir." (age, s. 18)

* Kıbrıs'ta devrim aşaması:

"Ülkemizde proletaryanın stratejisi sosyalist devrimi gerçekleştirmektir. Sosyalist devrim süreci şu iki aşamadan oluşmaktadır:

A) İŞGALE KARŞI MÜCADELE DÖNEMİ:

Bu aşamada proletaryanın yakın hedefini belirler. Burada hedef (amaç); tüm işgalcilerin Kıbrıs'tan kovulmasıdır. Bu mücadelede temel güç proletaryadır. Bu mücadelede proletaryanın yedekleri ise şunlardır:

a) Doğrudan (direkt) yedekler:

i) Birincil yedekler: Yarı-proletarya, kafa emekçileri, küçük köylülük ve yoksul göçmenler

ii) Muhtemel yedek: Türkiye halkı, Yunanistan halkı ve Ortadoğu halkları (buralarda yükselecek devrimci mücadeleler Kıbrıs'taki mücadele üzerinde doğrudan etki yapabilecek durumdadır -Bkz. Stalin, "Leninizmin Temelleri"), küçük burjuvazi, milli burjuvazi.

b) Dolaylı yedekler:

Komprador burjuvazinin kendi içindeki çelişkilerinin proletarya tarafından kullanılması ve bu sınıfın işgalden zarar gören kesimlerinin işgale karşı mücadeleye zorlanması.

Bu dönemde proletarya esas darbeyi işgalcilerle uzlaşan tüm kesim ve tabakalara vurmalı, böylelikle onları tecrit ederek işgale karşı mücadelede saflarını sıklaştırmalıdır.

İşgale karşı mücadele, proletarya ile birincil yedekler olarak belirlediğimiz yoksul halk tabakaları arasındaki ittifak temelinde yükselmeli, diğer tüm ittifak ve

saflaşmalar bu temel üzerinde kurulmalıdır.

B) SOSYALİST DEVRİM AŞAMASI:

Kıbrıs devriminin ikinci aşaması ise komprador burjuvaziye karşı yürütülecek sosyalist devrim aşamasıdır. Bu aşamada hedef komprador burjuvaziyi yıkarak emperyalistlerin Kıbrıs'ta kesin yenilgisini sağlamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. İşgale karşı mücadelenin başarıya ulaşmasının hemen ardından proletarya bu hedefe yönelecektir.

Bu aşamada da temel güç şüphesiz ki proletaryadır. Proletaryanın yedekleri ise şunlardır:

a) Doğrudan yedekler:

i) Birincil yedekler: Yarı-proleterler, kafa emekçileri ve küçük köylülük

ii) Muhtemel yedek: Türkiye, Yunanistan ve Ortadoğu halkları.

b) Dolaylı yedekler: Proleter olmayan sınıflar arasındaki çelişmeler (örneğin; komprador burjuvazi, milli burjuvazi, küçük burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişmeler.) Proletarya bu çelişmelerden doğru olarak yararlanmasını becerebildiği ölçüde, hedefine varmada önündeki engelleri daha kolaylıkla aşabilecektir.

Bu mücadele de proletarya partisi önderliğinde ve proletarya ile yoksul halk kesimi arasındaki ittifak temelinde yükselecektir.

Bu dönemde proletarya esas darbeyi 'Marksist', 'işçiden yana' olduğu iddiasıyla ortaya çıkan, halkımızı yanlış düşüncelerin peşine takarak gerçek hedefinden saptıran ve proletarya partisinin gelişip güçlenmesini geciktirici bir rol oynayan küçük-burjuva ideolojisine yöneltecek; bu ideolojinin halk içindeki etkisini yıkarak saflarını sıkılaştıracak ve güçlenecektir." (Kıbrıs Devriminin Genel Çizgisi, s. 74/75)

*Milli mesele:

"Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, ezen, egemen uluslar sadece ve sadece emperyalist uluslardan oluşurlar." (age, s. 87)

KKP/ML(ÖK)'nin görüşlerini savunan yoldaşın tezleri koymasından sonra sorular soruldu. Özellikle şu sorular önemli idi:

* İşgal sonrası Türkiye'den kuzey Kıbrıs'a gönderilip, yerleştirilenler KKP/ML (ÖK) tarafından nasıl değerlendiriliyorlar? Bunlar ulusal azınlık mı? Kıbrıs Türk milletinin bir parçası mı? Vs.

* Kıbrıs Türk hakim sınıflarının bugün tehdit unsuru olarak kullandıkları referandum gerçekleştirilirse, o zaman örgütlenme sorununda bir değişiklik olması muhtemel midir? Bunun bu konuda oynayacağı rol önemli midir?

* KKP/ML (ÖK)'nin yazılarında kilise ve vakıf mülkiyeti konusunda 1945'e dek bilgi veriliyor, ondan sonrası için yok. Bu mülkiyetin bugünkü durumu nedir?

* Küçük işletmeler genellikle aile işletmeleri durumunda mı? Bunlarda ekonomi dışı zorlamalar var mı?

* Güney Kıbrıs'ta kilisenin iktidarda ağırlığı, etkisi nedir?

Kıbrıslı yoldaş KKP/ML (ÖK)'nin bu konularda tavrının ne olduğu konusunda bilgisi olmadığını açıkladı. Kendi görüşleri doğrultusunda sorulara cevap vermeye çalıştı.

Soru-cevap bölümünden sonra, Bolşevik Partizan adına bir yoldaş KKP/ML (ÖK)'nin devrim aşamaları ve Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda görüşlerinin eleştirisi niteliğinde olan bir konuşma yaptı. Bu konuşmanın temel tezi, KKP/ML (ÖK)'nin "milli mücadele"nin demokratik niteliğini kavramadığı; Komintern'in görüşlerini yanlış yorumladığı, Kıbrıs'ta anti-emperyalist/demokratik devrim aşamasının atlanamayacağı şeklinde idi. Biz bu konudaki eleştirileri genişçe yayınlayacağımız için burada üzerinde fazla durmuyoruz.

Bolşevik Partizan adına yapılan konuşmadan sonra, Spartaküs taraftarı bir kişiye söz hakkı verildi. Geniş propagandaya rağmen, diğer oportünist örgütlerden kimsenin bu toplantıya katılmamış olması, onların Kıbrıs sorununa ne kadar önem verdiklerini göstermesi açısından ilginçtir. Bizi tam da bu konuda "Türk milliyetçisi sapma" ile, "yarı-faşistlikle" suçlayan eski kardeş örgütlerimizin de bu toplantıda görünmemeleri onların ciddiyetinin (!) bir başka örneği oldu.

Spartaküs taraftarı konuşmasında bu toplantıda Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çıkış noktası olarak alınmadığı, Kıbrıs somutunun tartışıldığı, halbuki esas sorunun Marksist-Leninist ilkeler olduğu şeklinde harika bir eleştiri getirdi. Ardından Kıbrıs konusunda bizim "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunmakla yarı-faşist bir slogan kullandığımız eleştirisini (!) getirdi. Spartaküs taraftarlarının konuşmasından sonra tartışmaya geçildi.

Tartışmalarda Spartaküs taraftarının eleştirisinin onların kavram fetişisti olduklarını gösterdiği; bizim ulusların kendi kaderini tayin hakkının içeriğinin Kıbrıs için ne olduğuna berrak bir şekilde açıkladığımız; işgale karşı çıktığımız ve devrim mücadelesini desteklediğimiz ortaya kondu.

Bu toplantıda Kıbrıs sorununun Marksist-Leninist ilkelerden yola çıkılarak tartışıldığı örneklerle ortaya kondu.

KKP/ML (ÖK)'nin belgelerinde de, bu toplantıda da tartışılan her noktada önce klasiklerin bu konuda ne dediğini ortaya konmaya çalışıldığı, bunlardan yola çıkarak tartışıldığı; KKP/ML (ÖK)'nin ilkeleri yanlış yorumladığı açısından eleştirilmesi gerektiği ortaya kondu.

Bir tartışmacı KKP/ML (ÖK)'nin milli mesele konusunda, çağımızda emperyalist uluslar dışında ezen, egemen ulus olmadığı şeklindeki genel tezini eleştirdi. Çağımızda milli meselenin esas olarak emperyalizm ile ezilen halklar arasında bir mesele haline geldiğinin, hiçbir şekilde çağ öncesi milli sorunlarını çözmemiş olan ülkelerin varolduğu gerçeğini ortadan kaldırmadığını açıkladı.

Örnek olarak Türkiye verildi. Bugün Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı ile emperyalizm arasında bir çelişme vardır. Milli meselenin bir yönü budur. Ama hepsi değildir. Bunun dışında, Türkiye'nin içinde mesela Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının Türk hakim sınıfları tarafından gaspedilmiş olduğu ve buna karşı bir milli hareketin geliştiği olgudur.

KKP/ML (ÖK)'nin Mao Zedung'un demokratik halk devrimi tezinin anti-Marksist-

Leninist olduğu iddiası da geri çevrildi. Bu iddianın gerçekte Lenin, Stalin, Kominterne de bir saldırı anlamına geldiği ortaya konmaya çalışıldı.

Geçmişte bizim işçi-köylü diktatörlüğünü, proletarya diktatörlüğü ile özde bir gördüğümüz ve fakat bu hatayı düzelttiğimiz; KKP/ML (ÖK)'nin bu olguyu atlamasının doğru olmadığı belirtildi.

KKP/ML(ÖK)'nin kardeşlik ilişkileri konusunda aldığı kararın yanlış ve tutarsız olduğu ortaya kondu.

Tartışmalar içinde herkese 5 dakika söz verilmiştir.

Bolşevik Partizan saflarından II. Konferans sonrası ayrılan ve bugün örgütsüzlüğün propagandasını yapan bir kişi, kendisinin önemli şeyler anlatacağı gerekçesiyle söz hakkının uzatılmasını talep etti.

Bu talebe karşı konuşan bir yoldaş, sözünün uzatılmasını talep eden kişinin örgütsüzlüğün propagandasını yaptığı; böyle bir kişinin söz hakkının uzatılmasının örgütsüzlüğü ödüllendirmek olacağı gerekçesiyle bu talebin reddedilmesini istedi. Bunun sözü geçen kişinin görüşlerinden korkumuz olmadığını, nitekim bizim bu kişinin görüşlerini basıp, yayarak onun görüşlerini mahkum etmeye çalıştığımızı; bundan böyle de gerekli görülenlerin bizim tarafımızdan cevapları ile birlikte yayınlanacağını açıkladı.

Çoğunluk bu kişinin sözünün uzatılması talebini reddetti.

Bu kişi konuşmasında Spartaküscülerin getirdiği eleştiriyi haklı bulduğunu açıkladı. Ayrıca bizim Türk ordusu ile diğer yabancı orduların konumlarını aynılaştırarak miliyetçi pozisyonda durduğumuz eleştirisini getirdi.

Bu kişinin eleştirisine karşı Bolşevik Partizan'ın çıkardığı bildirinin başlığı okundu. Alıntılarla Türk ordusu ile diğerlerinin durumunun aynılaştırılması eleştirisinin haksızlığı ispatlanmaya çalışıldı. Marksizm-Leninizmden uzaklaşanların, çıkış noktaları ayrı ayrı olsa da giderek nasıl birleştikleri konusunda bu kişinin Spartaküs'ün eleştirisini desteklemesi güzel bir örnek oldu.

Toplantı tartışmalardan sonra Enternasyonel'in hep birlikte söylenmesi ile son buldu.

Toplantı özellikle Batı Almanya ve yurtdışında Kıbrıs'ın faşist Türk ordusu tarafından işgalinin 9. yıldönümü dolayısıyla Türkiyeli örgütlerin düzenlediği tek eylem olması açısından, bizim bu işgale karşı çıktığımızı, Kıbrıs halkının devrimci mücadelesini desteklediğimizi göstermesi açısından büyük önem taşıyordu.

Toplantı KKP/ML (ÖK) ile aramızdaki ayrılıkların derinliğini göstermesi, bilinçlere çıkarması açısından da önmeli bir adım olmuştur.

Tartışılan sorunlar yalnızca bizim ile KKP/ML (ÖK) arasında değil, bütün dünya Marksist-Leninist hareketinin sorunlarıdır. Tartışma bunu bilince çıkarma açısından olumlu bir adım olmuştur.

Toplantıya hazırlık gerek bizim yoldaşlarımız, gerekse katılan Kıbrıslı yoldaşlar açısından yeterli değildi. Ayrıca katılımın da azlığı önemli bir olumsuzluktu.

Hazırlığın yeterli olmayışı, tartışmanın seviyesini düşürdü. Ve alınabilecek verim alınamadı.

Bu olumsuzluklar toplantının genelde olumlu ve yararlı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor! Toplantı doğru yolda atılmış bir adımdır. Sorun şimdi bu adımları ilerletmektir.

KUKLA "KIBRIS TÜRK FEDERE DEVLETİ", "KUZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ" OLDU! "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" gerçekte bağımsız bir devlet değil, emperyalizme bağımlı faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir vilayetidir!

15 Kasım 1983'te, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluş bildirisi kukla "Kıbrıs Türk Federe devleti" parlamentosunda bütün üyelerin oybirliği ile kabul edilerek; Kıbrıs'ın kuzeyinde 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edilen ve hala işgal altında tutulan bölümde yeni bir "Türk devleti"nin kurulduğu ilan edildi.

Atılan bu adım, gerçekte 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusunun Adaya çıkması ile yaratılan **filili durumun** "resmi" bir görünüme büründürülmesidir.

20 Temmuz 1974'te şimdi yeniden demokrasi havarisi kesilen Ecevit'in hükümet olduğu dönemde –Enosisçi faşist Samson darbesi fırsat bilinerek– gerçekleştirilen askeri saldırı ve işgal hareketi ile "Kıbrıs Cumhuriyeti" **fiilen bölünmüştü**. Faşist Türk ordusunun "barış hareketi" adı altında işgal ettiği Kuzey Kıbrıs'tan 200.000'e yakın Kıbrıslı Rum silah zoru ile Güney Kıbrıs'a göç etmek zorunda bırakılmıştır. Güney Kıbrıs'ta bulunan Kıbrıslı Türkler de "nüfus değiş-tokuşu" adı altında Türk ordusunun işgalindeki Kuzey Kıbrıs'a göç ettirilmiştir. Böylece Kıbrıs'ta Kıbrıs nüfusunun esasını oluşturan Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk halkı, **coğrafi** olarak da birbirinden ayrılmıştır. Faşist Türk ordusunun işgali altındaki Kuzey Kıbrıs'ta "Kıbrıs Türk Federe Devleti" oluşturulmuştur. Böylece Kıbrıs'ta "Kıbrıs Cumhuriyeti" devleti isim olarak varlığını sürdürmesine rağmen, fiilen iki ayrı devlet ortaya çıkmış durumda idi.

Türkiye Cumhuriyeti devletindeki faşist hakim sınıflar bir süre hegemonyacı emellerini; Kıbrıs'ı Türkiye'ye bağlama emellerini gözlerden gizlemek için; işgal ertesinde,

Kıbrıs'ın işgal ettikleri kesimini Türkiye'ye bağladıklarını resmen ilan etmemeyi uygun gördüler. Yaratıkları fiili durum onlara, işgal ertesinde, yeterli görüldü. Çünkü bu fiili durumla Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs sorunun nihai çözümü" yönünde önemli mesafe alınmış oluyordu.

Açıktır ki faşist Türk hakim sınıfları açısından Kıbrıs sorununun en iyi çözümü Kıbrıs'ın yeniden bütünü ile Türkiye işgali altına alınması, bütünü ile Türkiye'nin bir parçası haline getirilmesidir. Nasıl ki Helen şovenistleri için Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçası ise, Türk şovenistleri için Kıbrıs "Anavatan"a bağlanmak isteği ile yanıp tutuşan bir "yavru vatan"dır.

Ama uluslararası durum, bugünkü Türkiye Cumhuriyetinin gücü, vb. faktörler gözönüne alındığında; Kıbrıs'ın bütünü'nün Türkiye'ye ya da Yunanistan'a bağlanmasının mümkün olmadığı, hakim sınıfların en azgın şoven sözcüleri dışında herkesce görülen bir durumdur.

Bu durum, amacı Kıbrıs'ı Orta Doğu'daki halklara karşı bir saldırı üssü, bir batmaz uçak gemisi olarak kullanmak isteyen Amerikan emperyalistleri tarafından; daha 1950'li yıllarda tespit edilmişti. Acheson planı adıyla anılan plana göre, "İkili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi, bir bölümünün Türkiye'ye, bir bölümünün Yunanistan'a bağlanması) öngörülmüştü. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO üyesi ülkeler olduğu bilindiğinde, bu çözümün Adanın bir NATO üssü haline gelmesi demek olduğu ortadadır. Böyle bir çözüm Ada halkları açısından değil, emperyalizmin çıkarları açısından, öncelikle NATO içindeki emperyalist güçler, başta da Amerikan emperyalizmi için uygun ve yararlı bir çözümdür.

Bu çözüm tabii ki aynı zamanda Türk ve Yunan hakim sınıfları açısından da Adanın tek taraflı ilhakının bugünkü şartlarda imkansızlığı gözönüne alındığında en iyi çözümdür.

İşte 1974 Temmuz'unda, Helen şovenistlerinin, azılı Enosis yanlılarının başarısız darbe girişimi, Türk faşistlerine "Kıbrıs sorunu"nu çözmek için yıllardır bekledikleri fırsatı verdi. Onlar Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal ederek ve orada kendilerine bağlı bir sahte bağımsız devleti sahneye çıkararak; Adanın bir bölümünün resmen de Türkiye'ye bağlanması için gereken ön adımları attılar.

Faşist Türk hakim sınıflarının Adada bir nevi valilik görevini üstlenen Kıbrıs Türk hakim sınıflarının temsilcileri; Türkiye'deki ağabalarının işreti doğrultusunda "Kıbrıs Türk Federe Devleti"ni kurduktan sonra, kendilerinin hiçbir şekilde Kıbrıs'ı bölmek istemediklerini, "iki bölge, iki toplumlu federe devlet"ten yana olduklarını, Kıbrıs Rum temsilcileri ile görüşmeye hazır olduklarını açıkladılar. Bu açıklamalarla ne Türkiye'deki ne de Kıbrıs'taki Türk faşistlerinin kaybedeceği birşey yoktu. Görüşmeler, yaratılmış bir fiili durum temelinde; işgalci faşist Türk ordusunun silahları gölgesinde yapılacak görüşmeler olacaktı. Bu görüşmelerde Kıbrıs Rum temsilcileri ya "iki bölge, iki toplumlu federasyon" formülünü kabul etmek; ya da, görünüşte de olsa birleşik bir Kıbrıs devletinin kurulmasını engelleme sorumluluğunu yüklenmek alternatifleriyle karşılaşacaktı. Görüşmelere Rum tarafının yanaşmaması halinde ise, Türk hakim sınıflarının planı, ayrı bir devlet kurulduğunu resmen açıklamak, fiili durumu resmi hale getirmek idi. Böylece dünya kamuoyu önünde "suç" Rum tarafına verilmiş olacaktı.

Nitekim 1983 başlarından itibaren Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" yönetim Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık" ilanı için halk oyuna başvurulacağından çokça sözetmeye başladı. Başlangıçta "bağımsızlık ilanı" Rum tarafını görüşmelere zorlamak, görüşmelerde onlara fiili durumu dayatmak, böylece "meşru" hale getirmek için tehdit unsuru olarak kullanılıyordu.

Gelinen noktada ise zaman uygun görülerek; fiili durum resmileştirildi. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulduğu açıklandı. Bu adım Kıbrıs'ın Kuzeyinin bütünü ile ve resmen de Türkiye'ye bağlanması yolunda atılan yeni bir adımdır. İlk bakışta olan, yalnızca bir isim değişikliğidir. Zaten var olan ayrı devletin adı değiştirilmiş, Kıbrıs Türk Federe Devletinin ismi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olmuştur. Ama bu isim değişikliği aynı zamanda Türk hakim sınıfların artık Kıbrıs'ın eski biçimde iki toplumun bir arada yaşadığı birleşik bir devlet olarak yaşamasını, ilerisi için de engellemeye kesinlikle kararlı olduğunun yeni bir ifadesidir. Atılan adım, geri dönüşü olmayan bir şekilde ikili Enosis planının gerçekleşmesi yönünde atılmış yeni bir adımdır.

Bundan sonraki adımlar şimdiden bellidir: Türk hakim sınıfları ve onların Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" uzantıları, Kıbrıs Türk hakim sınıflarının sözcüleri, atılan bu adımın aslında Kıbrıs'ta birleşik bir devlet kurmak için gerekli önşart olduğunu; toplumların eşit bir şekilde masaya oturmasının önşartının bu olduğunu; şimdi artık iki tarafın birleşik bir Kıbrıs Devletinde birleşmesinin—eşit şartlar temelinde birleşmesinin—önşartlarının oluştuğunun propagandasını yorulmadan yapacaklardır. Rum tarafına görüşmeler önerceklerdir. Bu arada "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" teraneleriyle Türk şovenizmini körükleyecekler; dünyanın büyük çoğunluğunun atılan bu adıma karşı çıkmasını "Türk düşmanlığı" lafları ile geçiştirmeye çalışacaklardır.

Rum tarafı ya görüşmeleri kabul edecek, etmek zorunda kalacaktır – böyle bir durumda bu görüşmelerden en iyi halde sözde bir devlet çatısı altında federatif olarak birleşen; biri Türkiye, diğeri Yunanistan ile içiçe iki ayrı devlet çıkacaktır. Ya da bu görüşmeler hiçbir sonuç vermeyecektir. Türk tarafı attığı "bağımsız devlet" adımının geçici olmaksızın çıktığını açıklayacaktır. Süreç içinde böyle bir bağımsız devletin resmen Türkiye ile birleşmesi hiç sürpriz olmayacaktır!

Ya da Rum tarafı görüşmeleri kabul etmeyecektir (ki bu daha büyük ihtimal olarak görünmektedir) – bu durumda bir süre sonra "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin Türkiye ile resmen birleşmesi daha kısa sürecektir. Öyle ya da böyle, gidış ikili Enosis'in Türkiye açısından uygulamaya konması yönünde kesin adımlar atılması şeklindedir. Böyle bir durumda Kıbrıs'ın Güneyinin de Yunanistan ile birleşmesi normal bir olay olacaktır.

"KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKININ KULLANILMASI" SAHTEKARLIĞI

Şimdi Türk hakim sınıflarının attığı adım, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ta hakim sınıfların kendi ülke halklarını milliyetçilik temelinde kışkırtmalarına, yeni şovenizm kampanyalarına yolaçan; halkların dikkatlerini sınıf mücadelesinin gerçek düşmanları üzerinden çeken, hakim sınıflara ve emperyalistlere yarayan bir adımdır. Bu adım hiçbir şekilde "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluş bildirisinde ortaya konmaya çalışıldığı gibi "Kıbrıs Türklerinin kendi kaderlerini bizzat tayin etme hakkının" kul-

lanılması değildir.

"Kendi kaderini tayin hakkının kullanılması" kavramı, kendileri uşak olan Denктаş ve hempalarının ağzında iğrenç bir içeriğe bürünmektedir. Onların "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması"ndan anladıkları, pratikte gösterdikleri gibi; "bağımsız devlet" kurma adına Türkiye Cumhuriyeti faşist devletinin bir parçası olma yönünde tavır takınmaktadır. Böyle bir "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması", Kıbrıs'ta yaşayan Türk halkının da, Rum halkının da, diğer milliyetlerden halkın da çıkarlarına karşıdır. Böyle bir kendi kaderini tayin hakkının kullanılması, bugün milliyetçi ağı ile aldatılmış Kıbrıs Türk halkının çoğunluğu tarafından desteklense bile; atılan adımın işçi sınıfının, emekçilerin çıkarlarına aykırı olduğu gerçeği ortadan kalkmaz. Otuz bine yakın işgal askerinin süngüsü, tank paletleri altında "kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılması"ndan vs. söz etmek kendi başına bir saçmalaktır. Kıbrıs'ta "kendi kaderini tayin hakkının özgürce kullanılması"nın ilk şartı, faşist Türk işgalinin kaldırılmasıdır. Bu önşart gerçekleşmeden; Kıbrıs'ın diğer bölümlerinden de bütün yabancı askerler çekilmeden, kendi kaderini serbestçe tayinden, tayin hakkının serbestçe kullanılmasından söz etmek saçmadır. Kendisi uşak olan Denктаş ve hempalarının "kendi kaderini tayin hakkı", bu "hakkın kullanılması" vs.den söz etmesi sahtekarlıktır.

Aynı şekilde Türkiye'deki faşistlerin de Kıbrıs konusunda "Halkın kendi kaderini tayin hakkını serbestçe kullanması" yanlısı kesilmesi adı bir sahtekarlıktır. Türkiye'de Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına alanların; Ermeni milletini yüz yılın ilk soykırımına uğratanların; Türk olmayan tüm diğer milliyetler üzerinde de, Araplar, Lazlar, Çerkezler, vb. üzerinde milli baskı uygulayanların, "Ne mutlu Türk'üm diyene", "Bir Türk dünyaya bedel" şovenlerinin; Kıbrıs'ta 30.000'e yakın işgal askeri bulunduranların "Kıbrıs'ta Türk halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanması"ndan yana görünmesi, faşist Türk hakim sınıflarına yaraşır bir sahtekarlıktır.

Onlar bu sahtekarlığı emperyalist efendilerinden öğrenmişlerdir. Emperyalistler ve onların uşakları; halkların, emekçilerin düşmanıdır. Bu yüzden de "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın gerçekten işçi sınıfı ve emekçi sınıflar lehine kullanıldığı her yerde, onlar bu hakkın kullanılmasının kararlı düşmanıdır. Emperyalizm çağında ulusların kendi kaderini tayin hakkı, yani ayrılma hakkı, ya işçi sınıfının ve emekçi sınıfların çıkarları doğrultusunda kullanılabilir – böyle bir ayrılma emperyalist sistemi zayıflatır; ya da bu "kullanma" emperyalizmi zayıflatmıyordur. O zaman bu "kullanma" halklar ve işçi sınıfı açısından bir sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Şimdi Kıbrıs'ta "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulmasının ilanı emperyalizmi zayıflatan bir olay değildir. Tersine, bu olay hem Kıbrıs'ta, hem Türkiye'de, hem Yunanistan'da emperyalizmin durumunu güçlendiren bir olaydır.

EMPERYALİST VE SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN TAVRINI BELİRLEYEN KENDİ ÇIKARLARIDIR!

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin kurulması üzerine ilk anda Türkiye Cumhuriyeti ve "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" diplomatik planda Pakistan, Lübnan ve bazı

"müslüman kardeş!!!" ülkeler sayılmazsa, yalnız kaldı.

Adaya aynı faşist Türk hakim sınıfları gibi tek başına hakim olmak isteyen Yunan hakim sınıfları, atılan sözde "bağımsızlık" ilanı karşısında yaygarayı bastılar. Bu yaygara içinde şimdiki "sosyalist" maskeli Yunan hükümetinin şovenizm konusunda Türk faşistlerinden geri kalmadığı bir kez daha görüldü.

ABD, atılan adım uzun süreçte kendi planının bir parçası olmasına rağmen, bu adıma karşı çıktı. Diğer devletleri, kuruluşu ilan edilen "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"ni tanımamaya çağırıyordu. Türkiye'yi, atılan adımı geri almaya çağırıyordu. ABD'nin bu tavrı, atılan adımı açıkça desteklemenin zorluğundan kaynaklanan bir gösteri adımdır. ABD gerçekte atılan adımdan fazla rahatsız olmamıştır.

Aynı gösteri niteliğinde ve Yunanistan'ı karşısına almama kaygısıyla da takınılan tavırları Batı Avrupalı emperyalist ülkelerde de gözlemlenmek mümkündür. Varlığı kabul edilen ve diplomatik ilişkiler içinde bulunan bir devletin (Kıbrıs Cumhuriyeti) varlığına resmen son vermek anlamına gelen bir adımı açıkça desteklemek –görünüşü kurtarmak isteyen hiçbir güç için– mümkün değildir. Bu yüzden de Batı Avrupa'daki emperyalist devletlerin sözde "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" kuruluşuna (daha doğrusu ilanına) karşı çıkmaları normaldir.

1960 Anlaşmasına göre Kıbrıs'ın garantör devletlerinden olan İngiltere de görünüşü kurtarmak için "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşunu "şiddetle" protesto etmiş, bağımsızlık ilanının ve Türkiye'nin "KKTC"ni tanımamasının geri alınmasını talep etmiştir. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi de 19 Kasım'da İngiltere'nin önerisi üzerine, 1 karşı, 1 çekimser oya karşı 13 oyla bu yönde bir karar almıştır. İngiltere'nin bu tavrı takınmasında kuşkusuz onun iki ayrı devletin kesinleşmesi, giderek bunların Türkiye ve Yunanistan'la birleşmesi süreci içinde, kendisinin Kıbrıs'taki rolünün iyice küçüleceği ve ortadan kalkacağı tehlikesi de rol oynamaktadır.

1974 Temmuz'unda önce Türk ordusunun Kıbrıs'a saldırısını alkışlayan, sonradan Türk ordusu Kıbrıs'a yerleştiğinde sorunun "çözümü"nü enternasyonal arenada arayan Rus sosyal-emperyalistleri; yeni gelişme karşısında, atılan adımı kınama; ve sorunu uluslararası planda çözüme önerisini yineleme tavrını takındılar. Onlar kendilerinin de içinde yer aldığı bir "enternasyonal" çözümde, Adada ağırlıklarını artıracaklarını umuyorlar. Sorunun, her ikisi de "Batı bloku" içinde yer alan Türkiye, Yunanistan ve Adanın iki toplumu arasında "çözülmesi" yönündeki öneriler Rus sosyal-emperyalistlerini devre dışı tutacağından, onlar tarafından istenmiyor.

Bütün emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin tavırlarının belirleyici çıkış noktası kendi çıkarlarıdır. Hepsisi "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" kurulması ilanı olgusuna, Kıbrıs'ta ve Orta-Doğu'daki çıkarlarını bu kararın nasıl etkileyeceği bakış açısından yaklaşmaktadırlar. Nasıl ki Kıbrıs'taki ve Türkiye'deki Türk faşistlerinin "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması"ndan söz etmesi sahtekarlıksa; emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin "Kıbrıs Cumhuriyeti" hakkında döktükleri gözyaşları timsah gözyaşlarıdır. Ve onlar bir süre sonra bu timsah gözyaşlarını silip, "yeni durumun" kendi durumları açısından gerektirdiğini yapacaktır.

"Süreç içinde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin tanınacağı konusunda şüphemiz yoktur" diyen Türk faşistlerinin hesabı da bunun üzerine kuruludur.

BÜTÜN EMPERYALİST ÇÖZÜMLERE HAYIR! KURTULUŞ DEVRİMLEDİR!

Türkiye'deki ve Kıbrıs'taki Türk faşistleri, emperyalizmin yaratmış olduğu "Kıbrıs sorunu" nun kendileri açısından "çözümü" konusunda önemli bir adım atmışlardır. Bu adım Kıbrıs'ın Kuzeyinin Türkiye ile resmen birleştirilmesi yönünde bir adımdır. Kıbrıs'ın bölünmüşlüğü'nün kesinleştirilmesi yönünde atılmış bir adımdır. Bu adım, Kıbrıs Türk halkının çıkarlarına, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının çıkarlarına uygun bir adım değildir. Bu adım, varolan milli düşmanlığı körükleyen; halkları birbirine düşman eden bir adımdır. Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan halkın çıkarı, faşist Türkiye ile Kuzey Kıbrıs'ın birleşmesinde değildir. Kurulan devletin bağımsızlığı laftadır. Gerçekte kurulan devlet fiilen Türkiye'nin yeni bir eyaletidir.

Türk hakim sınıflarının "çözümü", emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin çözüm önerileri; Kıbrıs halkını kurtuluşa götürecektir "çözüm" önerileri değildir.

Kıbrıs'ta kurtuluş, başta Kuzey Kıbrıs'taki işgalci faşist Türk ordusu olmak üzere, ülkedeki tüm yabancı işgalci güçleri kovacak olan; ülkede emperyalizmin varlığına, onun uşaklarının iktidarına son verecek olan ve işçi sınıfı önderliğinde halkın iktidarını kuracak olan devrimle mümkündür.

Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerinden halkının devrimci mücadelesini en iyi şekilde, kendi ülkemizde faşist iktidarı yıkma mücadelesine hız vererek destekleyebiliriz. O faşist iktidardır ki, bugün Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal altında tutmaktadır. Kuzey Kıbrıs'ta gerçek iktidar bu faşist iktidardır.

Biz Türkiyeli komünistler, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının devrimci mücadelesinde bütün gücümüzle onun yanında olduğumuzu açıklarız.

Biz, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" adlı sahte bağımsız devletin fiilen faşist Türkiye Cumhuriyeti'nin bir vilayeti; bu sözde bağımsız cumhuriyetin yöneticilerinin bir çeşit sömürge valisi olduğunu açıklarız!

Biz, atılan yeni adımın, "kendi kaderini tayin hakkının kullanılması" olarak nitelendirilmesi sahtekarlığını nefretle kınarız!

Kıbrıs'ta da gerçek kurtuluşun tek yolu devrimdir!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!

Kahrolsun Türk şovenizmi! Kahrolsun her türlü milliyetçilik!

Yaşasın Kıbrıs halkının devrimci mücadelesi!

Yaşasın Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışması!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

22.11.1983

(BOLŞEVİK PARTİZAN no: 18, Eylül 1984)

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütlenme Komitesi)'nin [KKP/B(ÖK)] bazı belgeleri

Aşağıda Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik Örgütlenme Komitesinin iç yayın organının birinci sayısında yayınlanan ve bizim elimize geçen "KKP/B Örgütlenme Komitesi kuruldu" ve "YDBK'nin KKP/B ÖK hakkındaki tavrı" başlıklı belgelerle; bu belgeler hakkında TKP/ML (B) MK'nin ilk değerlendirmesini içeren bir belgeyi yayınlıyoruz.

Belgelerden görüleceği gibi, KKP/ML Örgütlenme Komitesinin içinde bulunduğu buhran şimdilik bu örgütün dağılması (dağıtılması?) ile ve bu örgüt içinde yeralan bazı yoldaşların önderliğinde KKP/B (ÖK) adlı ve kendini KKP/ML Örgütlenme Komitesinin devamı olarak gören bir örgütün kurulması ile noktalanmıştır. Eldeki belgelerden anlaşıldığı kadarı ile eskiden KKP/ML ÖK içinde örgütlenmiş olan kadroların –geriye çekilen kesimi dışındakilerin– hemen hepsi KKP/B (ÖK) içinde örgütlenmiştir. Yeni örgütlenme içine alınan eski Yürütme Kurulu üyelerinden bir yoldaşın özellikle kuruluşun biçimi üzerine önemli eleştirileri vardır. Gelişmeler konusunda okuyucuya önümüzdeki dönemde de belgeler temelinde bilgi vereceğiz.

KKP/B (ÖK) KURULDU (*)

Kıbrıs ve tüm dünya Komünistlerine;

Bilindiği gibi, KKP/ML(ÖK)'ni saran krizin uzun bir süre aşılmasını Örgütlenme Komitesinin pasif, sürekli gerileyen, kadro kaybına yolaçan bir ortama itti. Bunun farkına varan pek çok Örgütlenme Komitesi üyesi sözlü olarak eleştirerek örgütün bir an önce düzenli çalışan, kadrolara önderlik edebilecek duruma gelmesini sağlamaya çalıştılar. Ne var ki, bu eleştiriler hiçbir fayda vermedi; Örgütlenme Komitesi yaşanan krizi atlatamıyordu.

Bu durumda, Yazı Kurulu üyesi bir yoldaşın Yürütme Komitesini hedef alan "YÜRÜTME KOMİTESİNDEKİ YOLDAŞLARA AÇIK MEKTUP" başlıklı eleştiri mektubu yayımlandı. "Açık Mektup" Örgütlenme Komitesinin siyasi-ideolojik ve örgütsel bir kriz içinde olduğunu, bunun sorumluluğunun, maddi konularından (Maddi konuyla anlatılmak istenen; a) Üretim ilişkilerinde bulunulan yer; b) Aile ve çevre ilişkileri; c) Düzenle olan objektif ilişkidir) ötürü Örgütlenme komitesi çalışmalarına önderlik edemeyecek durumda olan Yürütme Komitesine ait olduğunu ortaya koyup, Yürütme Komitesini tüm üye ve gerekirse aday üyelerin de katılacağı bir olağanüstü konferans çağırma davet ediyordu. Yürütme Komitesi "Açık Mektup"un getirdiği eleştirileri dikkate alıp olağanüstü bir konferans çağıracağına, Örgütlenme Komitesinin herhangi bir kriz içinde olmadığını, sorunun Örgütlenme Komitesi üyelerinin çoğunun pasifist zihniyet içinde olmasından kaynaklandığını öne sürerek, "Açık Mektup" yazarının "liberal" ve "kariyerist" biri olduğunu iddia ederek getirilen eleştirilerin asılsız olduğunu savunmuştur. Böylece Yürütme Komitesi ve Açık Mektup yanlıları arasında Örgütlenme Komitesinin lağvedilmesine kadar varan "polemik" başlamış oldu.

Biz burada "polemik"ın detaylarına girmeyeceğiz. Yazılar herkesin elinde vardır. Olmayanlar uygun kanallardan talep edebilirler.

1- Eski Yürütme Komitesi üyeleri (bilindiği gibi sürdürülen "polemik"ın belirli bir aşamasında, Yürütme Komitesi üyelerinden bazıları bu çatı altında daha fazla duramayacakları gerekçesiyle **partiden** istifa etmişlerdi. Partide kalan diğer Yürütme Komitesi üyeleri Yürütme Komitesinin bir dizi görüşünü (polemik konusunda) hala korumaktadırlar. Bu yoldaşlar bu görüşlerini yeni Örgütlenme Komitesinin tespit edeceği bir döneme kadar savunabilirler; bu dönem içinde yoldaşların doğrular temelinde ikna edilecekleri inancındayız. Bu zaman zarfında bu yoldaşlar "ESKİ Yürütme Komitesi üyeleri" olarak anılacaklardır): Kriz vardı. Sorunun özü amatörüktü. Yürütme Komitesi de, "Açık Mektup" da yanlıştır, savunulamaz; ama ille de biri savunulacaksa, bu Yürütme Komitesi olmalı.

2- "Açık Mektup" yanlıları (Buna YDBK da dahildir):

a) Yürütme Komitesi tasfiyecidir, Örgütlenme Komitesini tasfiye etti.

b) Yürütme Komitesini savunan eski Yürütme Komitesi üyelerinin savunması rezalettir. Özeleştirisi yapıp düzelmelidirler.

c) Yürütme Komitesinin YDBK'ni son tartışma ve yazılardan (zamanında) haberdar etmemesi Yürütme Komitesinin sorumsuzluğunu ortaya koyuyor.

d) Yürütme Komitesi YDBK ile temaslar konusunda hatalı.

e) Siyasi-ideolojik kriz vardı (ve örgütsel).

f) "Açık Mektup"un meseleyi ortaya, gün ışığına çıkarması çok olumlu.

g) "Açık Mektup" alternatif konusunda yetersizdir. Örgütsel ayrılık planlanmalıydı.

h) YDBK'nin de dahil olacağı bir konferans çağırılmıyordu. Parti inşası kavranmadı. Kavransa bile Leninist bir parti inşası yolunda değildik, bu tüm kadroları kapsar. Krizin esas nedeni budur, fakat kavranmadı. (YDBK'e ait olan bu kararın bazı yönlerine, Yİ'deki bizler katılmıyoruz. Parti inşası yolunda olmadığımız tartışma götürmez, ama bunun kavranmadığı yolundaki görüşe katılmıyoruz. Biz tam da bu anlamda, Yürütme Komitesini eleştirmiştik. İşçi sınıfının en ileri kesimlerini kazanmak parti inşası için yerine getirilmesi gereken ilk şarttır. Biz Yürütme Komitesini somut yerine getirme çabası içinde olmadığından eleştirdik. Biz Yürütme Komitesini somut (ve de teorik) sorunlarla ilgilenmediği ve az sayıda da olsa ileri işçilere alternatif bir bakış açısı sağlamayıp, saflarımıza kazanma mücadelesi vermediği için eleştirdik. Biz Yürütme Komitesini profesyonel kadro oluşturmadığı için (o dönem maddi imkanlar vardı) eleştirdik. Ama biz "bu görevler yapılmadıkça partiyi inşa edemeyiz" veya "... inşa sahasına giremeyiz"; "Yürütme Komitesi parti inşasını.." veya "iki aşamalı öğretisini kavramadı" demedik. Yani kelime olarak "parti inşası"ni yazılarımızda kullanmadık. Bu yüzden konuya (sadece teorik planda) gereken önemi vermedik; eleştirilmesi gereken konu bu olmalıydı. Bizce YDBK'nin "krizin esas nedeni inşa konusunun kavranmadığı" tezi doğru değildir. Herşeyden önce Yürütme Komitesi inşa meselesini kavrasa Örgütlenme Komitesini yaşadığımız krize sürüklemeyecek miydi? Yani, Yürütme Komitesi maddi konumundan ötürü inşa meselesini kavramadı mı? (veya pratiğe koymadı mı?), yoksa inşa meselesini kavramadığından mı bu maddi konuma sahip oldu? Bizce birincisi doğrudur. Bu yüzden krizin esas nedeni Yürütme Komitesinin maddi konumudur. -YN)

i) YDBK "polemik" konusunda zamanında kafa yormamakla hatalıdır.

ii) YDBK kardeş örgütümüz TKP/ML bölünmesinde Örgütlenme Komitesinin konuyla ilgili tavrıyla çelişmesine rağmen gerekeni yapmadı. (YDBK'nin yazılı tavrı ortaya konmalıydı.)

3- Tarafsızlar (Bugün "tarafsızlar" diye bilinenler, polemik esnasında Açık Mektup yanında yer almış, Yürütme Komitesini hedef alan eleştirileri haklı bulmuşlardır. Ancak bu arkadaşlar böyle davranmakla bir arkadaşın deyimiyle "pilleri bitmiş" benziyorlar. Tarihi sorumluluklarının bilincine varmaları bizleri sevindirecektir.) Örgütlenme Komitesinin lağvedilmesiyle iyice saflaşan tarafların hepsi de eski siyasi-ideolojik çizgiye sahip çıkıyor. Bu yüzden taraf tutmak doğru değildir.

ŞU ANDAKİ GEÇİCİ MERKEZİN HEDEFLERİ:

* KKP/B'ni kurmak için siyasi-ideolojik ve örgütsel planda çalışma yapıp bir konferansla bunu sonuçlandırmak

* İki aşamalı parti inşası örgütlenmede temel alınacaktır

* Şu anda uğraşılan kesim, bizim irademiz dışında sınıf mücadelesinde Marksist-Leninist görüşleri savunmaya çalışan ve olaylara kendi çapında yön ver-

meye çalışan kesimdir. Başka türlü söylenecek olursa, kazanılmaya çalışılan kesim, işçilerin en devrimci unsurları, en ileri kesimleri ve devrimci aydınlardır. KKP/B'nin de belkemiğini oluşturacak kadrolar bu çalışmanın ürünü olacaktır.

* Bir benzetme yapılacak olursa; şu andaki konumuz, ana rahmine yeni düşmüş tohumları andırmaktadır. Henüz çocuğun başı, kolları, ayakları ve vücudunun diğer organları belirgin değildir. Bu değişik organların oluşabilmesi belirli bir gelişmeden sonra mümkündür. Mesela iki aylık bir gelişmeden sonra ana rahmindeki çocuk basit bir et parçası olma konumundan çıkar. Başı, kolları, ayakları vs. belirginleşir. İşte yapılacak çalışma da bunu sağlamaya yönelik olacaktır: KKP/B'nin değişik organları için en uygun unsurları bulup çıkartmak, bununla gerçek bir Bolşevik Partinin temellerini atmak. Ana felsefemiz budur.

* Bu çalışma sonunda tüm parti üyelerinin katılacağı (veya gerçekten tüm parti üyelerinin iradesini temsil eden) bir konferans ile yeni bir merkez seçilecek ve polemikte de savunulan iki-merkezli örgütlenme yapısı sağlanmış olacaktır. Teşkilatın sınıf mücadelesinde doğrudan-pratik önderliğini yürütecek bir MK (veya YK) ve bununla tam bir uyum içinde çalışıp, teşkilatın siyasi-ideolojik önderlik görevini üstlenecek bir yazı kurulu mutlaka sağlanacaktır.

* Şu andaki geçici merkez, parti işçisi anlamında profesyonel kadro olmadan hiçbir işin sağlıklı yürümeyeceğinin bilincindedir. Günün 24 saatinde teşkilat işleriyle uğraşan kadrolar en kısa zamanda devreye sokulacaktır. Polemik sonrasında, bunu yapmamamızın tek nedeni vardır: aşırı derecede ekonomik sıkıntı içinde olmamız. Ama bu durum böyle kalacak değildir. Biz devrimin, ancak devrimle profesyonelce uğraşan kadrolardan oluşan bir parti önderliğinde başarıya ulaşabileceğini bilince çıkardık. Sorun belirli bir birikim temelinde bunu hayata geçirmektir. Bu mutlaka yapılacaktır.

* Şu anda ilgilendiğimiz ve çatımız altında toparlamaya çalıştığımız kesimleri ve devrimci aydınlar olduğunu söyledik. İki aşamalı parti inşasında, ilk aşamanın bunu talep ettiğini ve sorunun önderler örgütünü (Komünist Partisini) yaratmak ya da oluşturmak olduğunu söyledik. Bu demektir ki, siyasi planda bize düşen görev, toparlamaya çalıştığımız bu kesime ajitasyon yapmak değildir. Hayır! Yapılması gereken bu adamlara Marksizm propagandası yapmak ve Marksist-Leninist doğruları ve bu doğrular temelinde Kıbrıs devrimiyle ilgili görüşlerimizi kavratmaya çalışmaktır. Propaganda nasıl yapılır? Herhangi bir parti üyesi propaganda yapabilir mi? Ya da yapması uygun olur mu? Bu da üzerinde dikkatle durulması gereken ve geçmişte kafa yorulmamış bir sorundur. Teorik planda yetişkin yoldaşlar propaganda eyleminin tümünü üstlenmeli ve propaganda merkezi şekilde yapılmalıdır. Güçlü propagandacılarla yapacağımız Marksist-Leninist propaganda ileri işçiler ve devrimciler arasındaki saygınlığımızı arttıracak ve teşkilata güç kazandıracaktır. Herkesin propaganda yapması görüşümüzce anti-Leninist bir örgütlenme anlayışıdır. Propaganda seviyesi her zaman yüksek tutulmalıdır.

* Örgüt içi yayın sorunu da ivedi ve mutlaka çözülmesi gereken bir sorundur. Öyle bir yayın çıkarılmalı ve öyle bir dağıtım ağı kurmalıyız ki, bu ağ üzerinden

örgütsel işleyişi sağlayabilelim. İç yayın organı düzenli ve periyodik olarak çıkmalı ve dağıtılmalıdır. Eğer yayın organı çıkmıyorsa en azından bildiri çıkarılmalı ve dağıtım ağı boşta bırakılmamalıdır. Dağıtım mekanizması o denli mükemmelleştirilmelidir ki, Lenin'in dediği gibi "bir gece içerisinde tüm St. Petersburg işçilerini haberdar edip harekete geçirebilsin." Bu noktayı kendi içimizde mutlaka bilince çıkarmalıyız. Bu anlayışı hayata geçirmek için gerekli teknik ve maddi olanaklara şu anda sahip olmamız bu doğru anlayışı hasıraltı etmeyi getirmemeli.

* Örgüt içinde belirli alanlarda uzmanlaşmayı da sağlamayı şimdiden görev olarak koyuyoruz. Zaten bu yapılmamış, bir önderler örgütünden söz etmek de doğru olmaz.

* Polemikte eski Yürütme Komitesine karşı savunulan örgütsel anlayışlar ve yukarıda çizilen taslak temelinde "örgütsel anlayışımız" tekrardan detaylı olarak ele alınacaktır. Varılacak sonuçlar KKP/B'nin resmi görüşleri olarak yayınlanacaktır.

* Kısa dönemde yerine getirilmesi gereken diğer bir önemli siyasi çalışma da, polemikte "Açık Mektup"u savunan bizlerin de sahip çıktığını söylediğimiz üç kitaptaki belgelerin nasıl ele alınacağı sorudur. Bu belgelere esas olarak sahip çıkmakla beraber, bu belgelerde varolan bazı yanlış görüşlerin arındırılması için tüm resmi belgelerimizin iyi bir "redaksiyon"u da görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu kısa sürede halledilmeye çalışılacak sorunlardan biridir.

* Bunun dışında daha tali siyasi konular da tespit edilmiştir:

- i) Faşizm sorunu (teorik planda ve Kıbrıs somutunda)
- ii) Aşgari program.

YOLDAŞLAR!

GÖREVLERİMİZ ZOR, ZOR OLDUĞU KADAR DA ŞEREFLİDİR!

TÜM YOLDAŞLARIN ÜZERİNE DÜŞENİ YAPACAĞINDAN KUŞKUMUZ YOKTUR!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

YAŞASIN KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ-BOLŞEVİK!

KKP/B(ÖK) Merkezi

25 Ekim 1983

(*): Bilindiği gibi, ülkelerindeki revizyonist "KP"lerden kendilerini ayırma ve Marksist-Leninist temelde bir parti olduklarını vurgulamak gayesiyle Komünist Partileri Marksist-Leninist eki ile birlikte anılıyorlar. Biz Kıbrıs'ta tek Komünist Partisi oluşumuzdan böyle bir eke gerek duymadık. Ayrıca Lenin'in bolşevik parti anlayışının önemini vurgulanması gayesiyle bolşevik ekinin eklenmesini uygun bulduk. Bolşevik bir Kıbrıs Komünist Partisi bizler için bir hayal değil, mücadele içinde mutlaka başarılması gereken bir görev olarak kavranmalı.

YDBK'NİN KKP/B (ÖK) HAKKINDAKİ TAVRI

Değerli yoldaşlar,

Hepinizin bildiği gibi, bir yılı aşkın bir zamandır KKP/ML (ÖK) içinde bulunduğu siyasi-ideolojik ve örgütsel kriz atlatılmadı ve Örgütlenme Komitesinin (Partinin) tasfiyesine kadar varıldı.

Biz YDBK olarak geçmiş Yürütme Komitesinin bundan sorumlu olduğunu ve partiyi tasfiye ettiğini yazılı olmasa da tüm yoldaşlara belirtmiştik. Yürütme Komitesinin iki aşamalı parti inşasını yeterince kavramadığını ve bu doğrultuda bir örgütlenmenin olmadığını vurgulamıştık. Bize göre esas sorun budur. (*) Tabii ki Yürütme Komitesinden yoldaşların içinde buldukları konumları da (gerek maddi olarak ve gerekse üretimde aldıkları yer, sosyal ilişkiler vs.) çok önemli bir etkendi.

Geçtiğimiz yıl içinde partinin durumunu görüp ortaya koyan Yazı Kurulundan bir üyenin Açık Mektubu bizim için gayet olumlu idi. Fakat maalesef bu polemik sonucunda olumsuz olaylar gelişti. Bizim olumlu sonuçtan anladığımız, Yürütme Komitesinin kendi hatalarını görmesi ve düzeltmesiydi. En azından bunu partinin çoğunluğunun karar verebileceği bir konferansla sonuçlanması ve yeniden bir Yürütme Komitesi seçilmesiydi. Ama bunun yerine Yürütme Komitesi üyeleri ve Açık Mektup yazarı ve yanlıları arasında keskinleşen mücadele partinin tasfiye edilmesiyle son buldu. Tabii ki bunda Açık Mektup yanlılarının ve yazarının ve hatta YDBK'nin de belirli hatalarının rolü olmuştur. Açık Mektup taraftarları bu işi iyice örgütleyip ve planlayıp alternatif olarak ortaya çıksalardı belki de bu sonuca varmazdı. En azından etraftaki örgütlü yoldaşların kayıtsız ve tarafsız kalmalarını belki de önlemiş olurlardı. Yani parti içinde bir bölünme veya parçalanmayı örgütlü bir şekilde gerçekleştirebilirlerdi.

Diğer yandan YDBK'nin hataları ise şunlardır: a) zamanında çıkan krizin ciddiliğini kavramaması ve tüm örgütlü kadroları bundan haberdar edip tartışmasını sağlayamaması. b) Merkeze yani Yürütme Komitesine olan güveni aşırı idi; ve gelişen olayları değerlendirirken Marksist-Leninist ilkelere dayalı, eleştirici bir gözle yapmaması (zamanında). Sonunda durumu doğru değerlendirmesine rağmen bu çok geç olmuştu; Örgütlenme komitesinin tasfiyesi önceden gerçekleşmişti. c) YDBK'nin, merkezi denetimi çok zayıftı, hatta dönem dönem hiç denemek derecede idi.

YDBK'nin tüm bu hatalarında yine Yürütme Komitesinin payı büyüktür. Mesele; bu bölgeye zamanında belgeleri ulaştırmaması; temasların çok kopuk oluşu vs. Fakat tüm bunlar yine de YDBK'nin hatalarını ve zayıflıklarını ortadan kaldırmıyor.

Bugünkü gelinen aşamada eski Örgütlenme Komitesi üyelerinden bazı yoldaşlar yeniden toparlanıp KKP/B(ÖK)'ni kurmuşlardır. Ve bizden de talep ettikleri bu konuda acil bir tavır takınmaktır. Acil diyoruz, çünkü bütün gelişmeleri ve partinin geçmişini değerlendirme basit ve kısa dönemde olamayacağından, bunu beklemek doğru değildir. Önümüzde bir KKP-ÖK'si vardır. Ya bununla birlikte

örgütlenir, bolşevik bir partinin inşasına çalışırız, ya da bağımsız bir grup olarak başka bir parti kurmaya çalışırız. Biz birincisinin doğru olduğuna inanarak KKP/B(ÖK)'nin yurtdışı bölge komitesi olarak örgütlenmeyi uygun bulduk. Amacımız KKP/B'nin kurulması yönünde bir örgütlenmedir; bu yüzden KKP/B (ÖK)'nin amaç ve hedeflerinin bizimkilerle aynı olduğundan tüm yoldaşların tek merkezli ve Leninist örgüt ilkelerine bağlı olarak bir örgütlenmenin bilincinde KKP/B (ÖK)'nin merkezi yönetimi altında çalışmalarımıza başlamış bulunuyoruz.

Bu kararı alırken, görüşümüz KKP/B(ÖK)'nin yanılmaz, hatasız bir otorite olduğu vs. değildir. Biz gene de partinin geçmişinin ta başından bugüne kadar gelişmesini ve partinin çizgisini belirleyen siyasetini iyi bir şekilde gözden geçirip, Marksist-Leninist bilime dayalı bir değerlendirme sonucunda geçmiş hata ve eksiklikleri ortaya koymayı kendimize yakın bir dönemde görev aldık. Fakat tüm bu değerlendirmeler yapılan kadar partinin geçmiş çizgisine sahip çıkıyoruz. Ancak tek merkezli bir örgütlenme yoluyla tüm çalışmalarımızı tamamlayıp bir konferansla sonuçlamak amacıyla KKP/B(ÖK)'nin direktifleri ve disiplini altında çalışmaya karar verdik. Zaten parti içerisinde iki yönlü bir denetim varolduğu, tüm yoldaşların parti içerisinde açık ideolojik mücadelesi varolduğu –burada kasdetmek istediğimiz gelişigüzel, herkesin değişik görüş falan savunması değildir. Elbette ki çoğunluk tarafından alınan kararlara azınlığın uyması gerekmektedir. Kasdetmek istediğimiz içte çoğunluğu ikna edene kadar mücadelenin sürmesidir– birlikte çalışmanın doğru olduğuna kesinlikle inanıyoruz. Biz ayrıca sınıf bilinçli her devrimcinin, birtakım görüş ayrılıkları olsa da, amaç ve hedefin aynı olduğu müddetçe bir parti içerisinde örgütlenmelerinin doğruluğuna da inanıyoruz. Zaten komünist hareketin bugünkü durumunda (Marksist-Leninist ilkelere henüz tam olarak kavranmadığı, Marksist-Leninist teorisyenlerin çok zayıf olduğu, (nicel olarak) revizyonist ve oportünist akımların daha ayakta durmaları ve onlara karşı mücadelenin zayıf olduğu-zayıflığı, tüm devrimcilerin azami bir şekilde çalışması, sağlam Marksist-Leninist teorisyenler yaratılması ve Marksizm-Leninizmin ölümsüz biliminin zafer kazanmasını sağlamak olmalıdır. Bunu yapmamışız ve bu doğrultuda çalışmanın gerektirdiği birlik ve örgütlenmeyi sağlamamışız, kendimize Marksist-Leninist diyemeyiz.

Her samimi devrimcinin amacı iki aşamalı bir parti inşasını gerçekleştirmek ve Proleter Dünya Devrimlerini geliştirmek, ilerletmek olmalıdır.

Biz YDBK olarak üstümüze düşen görevleri yerine getirmeye çalışacağız. Dolayısıyla tüm örgütlü yoldaşlardan taleplerimiz; buldukları birimlerde merkezi disipline uyarak azimli bir şekilde sorumluluklarını yerine getirmeleri; eleştiri-özeleştiri mekanizmasını doğru bir temelde işletmeleri ve iki yönlü denetimi iyi bir şekilde sağlamaya çalışmalarımızdır.

Yoldaşlara güvenimiz vardır ve inanıyoruz ki bu doğrultuda bir çalışma bizi mutlaka BOLŞEVİK bir parti yaratılmasına ve bu partinin (ki işçi sınıfının bir partisi olacaktır) önderliğinde işçi sınıfı mücadelesinde başarıya ulaştıracaktır.

Yoldaşlar!

KKP/B'nin kurulması için iki aşamalı parti inşasını doğru kavrayalım!

(*): Biz YDBK olarak sorunun özünden, KKP/B (ÖK)'nin anladığını anlamıyoruz, bunun açıklanması KKP/B (ÖK)'nin kuruluş bildirisinde vardır. Fakat bu dönemde, bütün değerlendirmemiz sonuçlanana dek YDBK'nin konferansa kadar ikna olmadığı ölçüde bu görüşü savunması doğal karşılanmalıdır. Dolayısıyla arkadaşlar bu konu hakkında da kafa yorsunlar.)

"KKP/B(ÖK) KURULDU" BAŞLIKLİ YAZIDA

"Yürütme Komitesi inşa meselesini maddi konumundan ötürü kavramadı mı (veya pratiğe koymadı mı?), yoksa inşa meselesini kavramadığından mı bu maddi konuma sahip oldu" şeklindeki bir tartışma bize yanlış görünmektedir.

Birinci tez, doğrudan doğruya sorunu **niyet sorununa bağlayan**; sözü geçen kişiler zaten burjuva vs. olduklarından, maddi konumları bu olduğundan, veya kavrasalar da uygulamazlar düşüncesi üzerine kurulu bir tezdır. Ve ağırlıklı olarak da, sözü geçen Yürütme Komitesinin maddi konumu itibariyle işine gelmediği için parti inşasını yapmadığı düşüncesi öne çıkmaktadır. Açıktır ki böyle bir ihtimal dışlanamaz. Ama kişilerin niyetleri üzerine ispatlanması güç olan böyle tezlerle yola çıkılması bize doğru görünmüyor. Bu tavır tartışmayı asıl meselelerden, yapılan hatalardan; hatayı yapanların niyeti alanına çeken bir tavidir.

İkinci tez de yine en başından niyet üzerine tartışma alanına giren, aslında parti inşası kavransa idi, Yürütme Komitesinden yoldaşların oldukları maddi konumda olmayacakları hakkında adeta en baştan garanti veren bir tavidir. Bu da yanlıştır. Bu tavır maddi konumun bilinç üzerindeki etkilerini de küçümseyen bir tavidir.

Yapılması gereken, Yürütme Komitesinin niyetleri üzerine tartışmak değildir. Yapılması gereken, olguları tespit etmektir (parti inşası kavranmadı... Yürütme Komitesi parti inşasını yürütecek bir yapı oluşturmadı. Yürütme Komitesinin içinde bulunduğu maddi konum da parti inşasını gerçekleştirmek işine girişenlerin bulunması gereken bir konum değildir vs.). Tartışmayı kişisel niyetler üzerine kaydırmaktan mümkün olduğunca kaçınmak gerekir.

Aynı yazıda propaganda ile ilgili olarak savunulan görüşler de bize içinde bulunulan durumda doğru görünmemektedir. Şöyle ki: Açıktır ki propaganda ne kadar yetkin olursa, bir partinin saygınlığı o kadar artar. Bu yüzden merkezi propagandanın bu işte en yetkin yoldaşlar tarafından yapılması doğrudur. Ama aynı zamanda bugün bir çekirdek oluşturulmak istendiği ve o çekirdeğin henüz olmadığı gözönüne alındığında; amacın bu çekirdeği yaratmak olduğu gözönüne alındığında; böyle bir çekirdeği yaratmada dayanılması düşünülen yoldaşlardan oluşması gereken bir örgütte; bu örgüte alınacak yoldaşların tek başlarına da

propaganda yapacak-yapabilecek yoldaşlar olması ve o yönde de geliştirilmesi doğrudur. Şimdiden bir bölüm yoldaşa propaganda yapmama direktifini vermek; hem onları herşeyi merkezden bekleyen pasif kişiler durumuna; ya da yalnızca belli konularda parti içinde görüşünü söyleyen, dışarda ise "arkadaşlar bilir" ile partinin görüşlerini savunmayan kişiler durumuna getirir. Böyle bir "iş-bölümü" bize içinde bulunulan anda tehlikeli görünmektedir. Şu anda hedeflenmesi gereken, **tüm parti üyelerinin** propaganda yapabilecek şekilde de eğitime çalışılmasıdır. Onlara propaganda yapmama direktifi vermek kuşkusuz bu eğitim açısından çok kötüdür.

Aynı yazıda KKP/ML ÖK'nin temel belgeleri hakkında, bu belgelerin iyi bir redaksiyonunun görev olarak durduğu tespit edildikten sonra, bu görevin "kısa sürede halledilmeye çalışılacak sorunlardan biri" olduğunun söylenmesi görüşümüze göre bu belgelerdeki sorunların derinliğini görmeyen bir yaklaşımın ürünüdür. Biz açıktır ki hataların en kısa zaman içinde aşılmasını, mümkün olan en kısa zaman içinde sağlam bir program yaratılmasını vb. isteriz. Ama gücümüz ve görevlerin, sorunların ağırlığı gözönüne alındığında, bu sorunların çözümünün uzun zaman alacağını tespit etmek de görevimizdir. Aksi tavır ya hayal yayar; ya da üstünkörü; yüzeysel "çözüm"leri; çözüm gibi gösterme sonucunda konaklar.

"YDBK'NİN KKP/B(ÖK) HAKKINDAKİ TAVRİ" BAŞLIKLİ YAZIDA

En göze çarpan hata, YDBK'nın kendi hataları konusunda tavrının yeterli olması; adeta bütün olumsuzlukların sebebini Yürütme Komitesine bağlamasıdır. Halbuki ilerlemek isteniyorsa önce kendi sorumluluğunu tespit etmek, onun üzerinde durmak gerekir. Örneğin durumun doğrudan kavranabilmesi için Kıbrıs'a bir yoldaşın gitmesi konusunda gecikmenin sebebi herhalde Yürütme Komitesi değildir.

Bu belgede bir de açık ideolojik mücadele konusunda savunulan görüşlerdeki yanlışlıklar ve karışıklıklar göze çarpmaktadır.

En önemli hata olarak kararlara uymak ile ideolojik mücadelenin görüş ayrılıklarını ortaya koyup bunun mücadelesini vermenin birbirini dışlayan şeylermiş gibi ortaya konması görülmektedir.

Bunun dışında kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele de bugünkü durumda önemine uygun bir biçimde savunulmamaktadır.

Tartışma ve mücadele daha çok **parti içinde** tutulan bir sorun olarak ele alınmaktadır. Halbuki biz KKP/B(ÖK) içinde ilkesel sorunlarda ayrılıklar olduğunu biliyoruz. Böyle bir durumda açık ideolojik mücadelenin kamuoyu önünde yürütülmesi doğrudur ve gereklidir.

Bir başka sorun, YDBK'den yoldaşların bu yazıda –eğer varsa– partinin bugünkü resmi çizgisiyle olan görüş ayrılıklarını, çelişmelerini, problemlerini kabaca da olsa neden ortaya koymadıklarıdır. Bizce sağlam bir bolşevik partiyi yaratmanın yolu **ilkeli açık ideolojik mücadeleden** geçer. İdeolojik mücadele teme-

linde sağlanmış sağlam bir ideolojik birlik üzerinde yükselmeyen örgütsel birlikler dağılmaya mahkumdur. YDBK'nın takındığı ilk tavırda görüş ayrılıklarını –tabii varsa, ki biz elimizdeki bilgilerden varolduğunu çıkarıyoruz– ortaya koyması, bunları ideolojik mücadele ile aşma istediğini ortaya koyması doğru olurdu.

TKP/ML(B) MK

3 Mart 1984

Yayına girmeden önce elimize KKP/B (ÖK) Geçici Merkez Komitesi'nin 15 Temmuz tarihli bir açıklaması geçti. Okuyucuya bu belgeyi de Yazı Kurulumuzun bu belge konusunda ilk görüşleri ile birlikte sunuyoruz:

KKP/B (ÖK) Geçici Merkez Komitesi'nin açıklaması şöyle:

FAŞİST DARBE VE İŞGALİN 10. YILINDA TÜM DÜNYA KOMÜNİSTLERİNE ÇAĞRI!

KIBRIS'TAN TÜM İŞGALCİ ORDULARIN KOVULMASI; İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK VE SOSYALİST KIBRIS'IN KURULMASI YOLUNDA MÜCADELEYE ÖNDERLİK EDECEK; KKP/B'NİN KURULMASI VE İNŞASI İÇİN DESTEĞİNİZ, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN İLK ŞARTIDIR!

1974 ÖNCESİ DURUM

Kıbrıs, emperyalist dünya için, Ortadoğu'da "batmayan uçak gemisi"dir.

Bu "uçak gemisi"ni elinde tutan Ortadoğu'da üstünlük sağlayabilir. Kıbrıs'tan kalkacak bir jet Lübnan'a, İsrail'e veya Suriye'ye çok rahat bir şekilde bomba yağdırıp geri dönebilir.

Bu gerçekleri çok iyi bilip değerlendiren Makarios bölgede üstünlük yarışı veren tüm güçlerle flört ediyordu.

1970'li yıllarda Makarios'un bu politikası, AKEL'le sıkı işbirliği ve "denge" kurma taktikleri sonucu Rusya ve onun güdümündeki ülkelerle daha sıkı bir işbirliği ve dayanışmaya dönüştü. AKEL bu dönemde alabildiğine gelişirken, devlet resmi ve gayri-resmi yollardan sürekli bir şekilde, modern-revizyonist ülkelerden silah almaya başladı (özellikle Çekoslovakya'dan).

ABD, bu durum karşısında, tedbir almadan duramazdı herhalde. Aslında ABD'nin bunun üzerine tedbir almaya başladığını söylemek doğru olmaz; çünkü ABD 1950'lerden itibaren Kıbrıs'a hakim olma uğraşı içindeydi, ama, 70'li yıllarda üstte anlattığımız gelişmelerden sonra, ABD'nin bu uğraşları yoğunlaşmaya başladı. Dikkate alınması gereken diğer bir olay da, ABD'nin İngiliz askeri üslerini kullanmasına, Makarios, tam da bu dönemde muhalefet etmeye başlamıştı.

İşte bu gelişmeler sonucu hızlanan, ABD çıkarlarına hizmet eden, ENOSİS hareketi 1974 15 Temmuzunda Makarios'u darbeye iktidardan uzaklaştırarak, kısmen de olsa, amacına ulaşır. Kısmen diyoruz çünkü, a) Makarios darbeci-

lerin elinden sağ kurtulmayı başarmıştır; b) gerek Kıbrıs kamuoyunda gerekse dünya kamuoyunda bu kanlı darbe büyük tepkilere yolaçmıştır.

Bunun üzerine, Türk hakim sınıfları, Yunanistan denetimindeki bir Kıbrıs'ın kendi savunmaları açısından olumsuzluğunu çok iyi bildiklerinden ve bunun yanında, Yunanistan'ın NATO içindeki gücünün TC aleyhine artacağı gerçeğinden hareket ederek, Türkiye ve dünya kamuoyunda uyanan darbeye karşı nefret duygularını da sömürerek, 20 Temmuz 1974'te adanın kuzeyini işgal eder; seri bir operasyonla oldu-bittiler zinciri sonucu nüfus değişimi yapıp, ada, kuzey-güney diye ikiye bölünür.

BUGÜNKÜ DURUM

İşgalin üzerinden 10 yıl geçmiş olmasına rağmen, 1974'te "barışı sağlayıp geri dönme" vaatleri ile adayı işgal eden Türk ordusunun ada üzerindeki hakimiyeti zayıflayacağına, daha da güçlenmiştir. İlk yıllarda askeri açıdan olan bu hakimiyet, giderek ekonomik ve siyasal hakimiyeti de eline geçirmiştir. Bugün Türk hakim sınıflarının adadaki valisi konumundaki TC elçisi ve kolordu Kıbrıs'ın kuzeyinin gerçek yöneticileridirler. Denктаş, meclis, hükümet ve siyasal partiler TC elçisi ve kolordunun kuklası durumundadırlar.

Ekonomik açıdan Kıbrıs'lı Türkler tam bir kısıkaç içine alınmış durumdadırlar. TC'den hemen hemen her türlü mal sıfır gümrükle Kıbrıs'a ithal edilirken, etraf TC'den gelme paravana şirketlerle dolarken; Kıbrıslı Türk işletmelerinin TC'ne mal ihracı binbir güçlük ve yasaklamalarla karşılaşmaktadır.

Bunun yanında bir de Kıbrıs'a gelecek TC turistlerinden alınmaya başlanan vergi yüzünden turizm sektörü sekteye uğratılmış, böylelikle tüm ipler TC'nin eline geçmiştir.

Tüm bunlar olurken, halkımız, "bağımsızlık", "özgürlük" palavralarıyla uyutulmaya çalışılmaktadır. ABD planları sinsice hayata geçirilmektedir.

YENİ ABD PLANLARI

KKTC'nin ilanı ABD emperyalistlerinin kurnazca uyguladıkları bir plandır.

TC ordusu vasıtası ile Kıbrıs'ın kuzeyini stratejik açısın denetiminde tutan ABD, güneyde de etkinliğini artırabilmek için planlar hazırlayıp, bu planları Denктаş gibilerine uygulamaktadır.

ABD Kasım öncesi Kiprianu'nun Larnaka havaalanını kullanabilme teklifiyle tatmin olmaz ve Rumhakim sınıflarını daha da uzlaşır bir pozisyona sokma gayesiyle, Kasım başlarında KKTC için TC'ne ışık yakar. Bunun üzerine TC faaliyete geçer ve Denктаş ve şürekası kanalı ile KKTC girişimleri hızlandırılır. Arkasında TC ve ABD'nin desteğini bulan Denктаş, tüm siyasal muhaliflerini teslim alır (CTP ve TKP, göstermelik de olsa, KKTC'nin ilanına o ana kadar karşı duruyorlardı).

KKTC'nin ilanı için hiçbir engel kalmamıştı; TC ve ABD "evet" demiş, CTP ve TKP teslim olmuşlardı. KTFD meclisi oybirliğiyle ve ayakta alkışlayarak KKTC'nin kuruluşunu ilan ederler.

Ama işler Denктаş'ın umduğu gibi olmaz; Kiprianu hemen ABD'ne gider ve

Reagan'a sadakat yeminleri yapar.

Bunun üzerine, BM'de yapılan oylamada KKTC sap gibi ortada kalır; taniyan tek devlet TC.

Denktaş, ABD ve dostlarının KKTC'ni reddi karşısında şaşkınlığını gizleyemez. Ama gene de moral bozmaya gerek yok, çünkü içteki sağlamlığını tekrardan kazanmış, devlet başkanlığını tekrardan garantilemiş (KTFD anayasası uyarınca Denktaş'ın tekrardan devlet başkanı olması mümkün değildi), muhalefeti tuzla buz etmiş, içteki sömürü katmerlenmişti.

KKTC'nin ilanı Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanması değil, emperyalistler ve uşakları aracılığıyla Kıbrıs'ın kuzeyinin TC'ne daha da bağımlı kılınması için gerçekleştirilmiş bir tuzaktır.

KOMÜNİST HAREKETİN DURUMU

Kıbrıs'ta komünist hareket, adanın 1974'te Türk ordusu tarafından işgal edilmesinden sonra kısmi bir canlanma içine girmiştir. Özellikle Türkiye'de öğrenim gören Kıbrıslı Türk öğrenciler o dönemlerin devrimci hareketlerinden etkilenmişler, kendi aralarında örgütlenmişler, görüş ve eylemlerini Kıbrıs'a da taşımışlardı.

Bu dönemde, Kıbrıs'ta kendine ML diyen illegal teşkilatlar olmuştur.

İşte bugün devamı olduğumuz KKP/ML (ÖK) da bu dönemde oluşmuştur. KKP/ML (ÖK) kısa bir dönem içinde, Kıbrıs devrimine ışık tutacak görüşlerini oluşturmuş; devrimin öncülüğünü üstlenecek samimi kadroları kızıl bayrağı altında toplamıştı.

1980 Eylülünde, Türkiye'de gerçekleştirilen faşist darbe ile Türkiye'deki devrimci hareketlerin kanlı bir şekilde bastırılması, Kıbrıs'ın kuzeyinde de etkisini göstermiş ve hareket büyük bir dağınıklık ve pasiflik içine itilmiştir. Bu dönemde ayakta kalmayı başaran tek örgüt KKP/ML (ÖK) olmasına rağmen, daha sonraları bu parti içinde çıkan (YK ve kadrolar arasında) çelişki ve çatışmalar sonucu 1983 sonlarında KKP/ML (ÖK) feshedilmiştir. Bu durumda, KKP/ML (ÖK) içinde yönetici kadroya karşı mücadele eden yoldaşlar, KKP/B adıyla yeni bir partinin örgütlenme komitesini oluşturduklarını, çıkardıkları bir bildiriyle tüm dünya komünistlerine duyurmuşlardı.

Bugün KKP/B(ÖK), gerek kadro alanında gerekse işgal altındaki bir ülkede örgütlenme dezavantajlarına rağmen, tüm işgalci güçlere karşı Kıbrıs halkının işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleştirilecek anti-işgal mücadelesi ve Kıbrıs işçi sınıfının komprador kapitalizmi ve emperyalizme karşı vereceği sosyalist devrim mücadelesine önderlik görevini yerine getirecek olan, Kıbrıs işçi sınıfının en ileri müfrezesi, KKP/B'i inşa etme yolunda durmadan ilerleyecektir.

KAHROLSUN 15-20 TEMMUZLAR!

TÜM İŞGALCI GÜÇLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!

YAŞASIN BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK VE SOSYALİST KIBRIS!

YAŞASIN ÇEŞİTLİ ULUSLARDAN KIBRISLI İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!

YAŞASIN KKP/B (ÖK)!

KKP/B'i İNŞA İÇİN İLERİ!

KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ/BOLŞEVİK (ÖRGÜTLENME KOMİTESİ) GEÇİCİ MERKEZ KOMİTESİ

15 Temmuz 1984

Yazı Kurulumuzun bu belge hakkında ilk tartışma temelinde ortaya çıkan bazı görüşleri şunlardır:

* Bu belge, uzun süren bir suskunluk döneminden sonra Kıbrıslı yoldaşların doğrudan parti adına dışta propagannda yapmaya yöneldiklerini gösterir bir belge olarak önemlidir. Olumlu bir adımdır. Bu açıklamanın eldeki araçlarla yaygınlaştırılması, Kıbrıslı yoldaşlara proleler enternasyonalist bir destektir. Aynı şekilde bu belgede yanlış ve eksik görülen yanların da eleştirilmesi proleter enternasyonalizminin gereğidir.

* Belge üzerine yaptığımız ilk tartışmada eksik ve yanlış gördüğümüz yerler şunlardır:
1974 öncesi durum bölümünde:

* "*İşte bu gelişmeler sonucu hızlanan, ABD 1974 15 Temmuzunda Makarios'u darbe ile iktidardan uzaklaştırarak, kısmen de olsa amacına ulaşır. Kısmen diyoruz çünkü, a) Makarios darbecilerin elinden sağ kurtulmayı başarmıştır; b) gerek Kıbrıs kamuoyunda gerekse dünya kamuoyunda bu kanlı darbe büyük tepkilere yol açmıştır*" şeklindeki tespitler bize sorunları gerektiğinden fazla "özet"leyerek koyan tespitler olarak görünür.

Önce burada Kıbrıs'ta ABD destekli faşist Sampson darbesinin yalnızca Kıbrıs açısından sonuçları tartışılmaktadır. Böyle bir tartışma bize eksik ve yanlış görünür; ABD ve diğer emperyalistler açısından Kıbrıs, onların özel olarak Yunanistan ve Türkiye'deki, genel olarak Ortadoğu'daki siyasetlerine doğrudan bağlı olarak ele alınmaktadır. Sampson darbesi Amerikan emperyalistleri açısından Kıbrıs'ta Makarios'u yönetimden uzaklaştırmak amacı yanında; aynı anda Yunanistan'da Amerikancı faşist cuntayı güçlendirme; Türkiye'deki hükümeti ise zayıflatma, daha fazla baskı altına alma amaçlarını güdüyordu.

Soruna böyle yaklaşıldığında bu amaçların hiçbirine tam olarak erişilemediği, bu anlamda darbenin ABD emperyalistleri açısından fiyasko olduğu tespit edilmelidir. Tabii ki bu darbenin başarısızlığı sonrasında ABD emperyalistleri kendileri açısından elverişli alternatifler aramış ve bulmuşlardır. Bu konunun tartışıldığı yerde sorunun bu yönlerinin ortaya konması doğru olurdu.

Eleştirdiğimiz alıntının hemen ardında gelen paragrafta ise Türk hakim sınıflarının işgali "... savunma açısından.. Yunanistan denetimindeki Kıbrıs'ın olumsuzluğu.. Yunanistan'ın NATO içindeki gücünün TC aleyhine artacağı gerçeği"ne bağlanmaktadır. Bizce bu tespitler Kıbrıs'taki faşist darbenin başarısızlığını hem saldırgan emperyalist-işgalci dış siyasetlerini fiile geçirmek, hem de içte zorluklardan dikkatleri başka yerlere çekmek için kaçınılmaz bir fırsat olarak kullanan Türk hakim sınıflarının gerçek motiflerini ortaya koymayan tespitlerdir.

Faşist Türk hakim sınıfları, Kıbrıs'ı tümü ile işgal etmeyi, eğer bunu yapamazlarsa en azından bölüp bir kesimini Türkiye'ye bağlamayı en başından itibaren istemekte idiler. Bir dönem "Kıbrıs Türktür-Türk kalacaktır"; daha sonra "Ya taksim-ya ölüm" Türk hakim

sınıflarının ilan edilmiş resmi siyaseti olmuştur. Bu onların ırkçı, saldırgan dış siyasetlerinin tabii sonucudur. Bunu gerçekleştirememiş olmaları, bu konuda ellerine uygun bir fırsat geçmemiş olmasında yatmakta idi. Onlar bu fırsatı 1974'te "barış güvercinli" sosyal-demokrat Ecevit'in hükümet olduğu dönemde ele geçirdiler ve değerlendirdiler. Sorunu "savunma", "Yunanistan'ın NATO'da güçlenmesi"ne karşı vb. şekilde koymak, Türk hakim sınıflarının bu hareketini adeta bir saldırganlığa veya saldırganlık hazırlığına karşı "meşru" savunma hareketi imiş gibi göstermeye ve gösterenlere yarayan bir koyuştur. Yanlıştır.

Bugünkü durum bölümünde:

* "İlk yıllarda askeri açıdan olan bu hakimiyet, giderek ekonomik ve siyasi hakimiyeti de ele geçirmiştir" ifadesi bize gerçek durumu tam olarak yansıtan bir ifade olarak görünmüyor. Bizim bildiğimiz kadarı ile Kıbrıs'ın kuzeyinin Türk faşistlerince askeri işgali ile birlikte işgal altındaki bölgede "siyasi hakimiyet"de doğrudan işgalcilerin eline geçmiştir. Bu siyasi hakimiyet giderek pekişmiştir, ama ele geçişi işgalle birlikte olmuştur.

* Bu bölümün ikinci ve üçüncü paragrafında, işgalin Kıbrıslı Türklere ekonomik açıdan getirdikleri sorunu tartışılırken, bunun işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından sonuçları hiç tartışılmamakta; sorunun yalnızca "Kıbrıslı Türk işletmeleri"nin; "turizm sektörü"nü vb. açısından yaklaşmaktadır. Açık ki bir Komünist Partisi açısından işgalin ekonomik sonuçları tartışılırken merkeze konması gereken sorun, işçilerin ve emekçilerin durumudur. İşgal altındaki ülkenin "yerli" hakim sınıfının durumu ancak buna bağlı olarak Komünist Partisini ilgilendirir. Burada sorunun KKP/B (ÖK) Geçici Merkez Komitesinin tartıştığı biçimde konmuş olması yanlıştır.

Yeni ABD planları bölümünde:

* "KKTC'nin ilanı ABD emperyalistlerinin kurnazca uyguladıkları bir plandır" tezi ve bu tezin dayandırılmaya çalışıldığı gerekçeler bize ikna edici olarak görünmüyor. KKTC'nin ilanı bize, ABD'nin KKTC kurulduğu sırada doğrudan uygulanmasından yana olduğu bir plan olarak görünmüyor. ABD emperyalistleri, en azından KKTC'nin ilan edildiği dönemde, bu ilana –ilanın zamanlamasına, biçimine vb.– karşı çıktılar. KKT-C'nin ilanı, ABD emperyalistlerinin çıkarları ile kökten çelişen bir şey değildir. Tersine "ikili Enosis" ABD emperyalistlerinin 1950'lerden beri izledikleri genel Kıbrıs siyasetidir. Ama içinde bulunulan anda onlar KKTC'nin ilanını istemiyorlardı, bunun için zamanı henüz olgunlaşmış olarak görmüyorlardı. Tepkileri buna uygun oldu.

Sorunu başka türlü koymak, bize önce ABD'nin bu ilan karşısında tavrını açıklayamaz; ikinci olarak da Kıbrıs'ta olan herşeyin mutlaka önceden ABD emperyalistlerinin onayından geçmesi gerektiğini, onay alınmadan hiçbir şey yapılamayacağı görüşünü yayar ki, bunun böyle olmadığını; emperyalist efendilerle ilişkilerinde yerli hakim sınıfların, efendilerinin çıkarları ile kökten bir çelişme olmadığı sürece, önceden onay almadan da adımlar atabileceğini gelişmeler göstermektedir.

Komünist hareketin durumu bölümünde:

* "İşte bugün devamı olduğumuz KKP/ML ÖK da bu dönemde oluşmuştur. KKP/ML (ÖK) kısa bir dönem içinde, Kıbrıs devrimine ışık tutacak görüşlerini oluşturmuş, devrimin öncülüğünü üstlenecek samimi kadroları kırmızı bayrağı altında toplamıştı."

Burada söylenenler görüşümüze göre gerçek durumun abartılması ve önünde duran

görevlerin küçümsenmesi anlamına gelen tespitlerdir.

KKP/ML (ÖK)'nin görüşleri hakkında yapılan tespitler, bu görüşlerde varolan önemli hata ve sapmalar hakkında hiçbir şey söylemediği noktada tekyanlıdır ve bu şekli ile olumluluğu abartmaktadır.

Kadrolar konusunda söylenenler de, yine durumu abartan, bu konuda adeta görevleri çözülmüş gibi ortaya koyan tespitlerdir.

Çizgisindeki hatalar konusunda tek söz edilmeyen ve "devrime önderlik edecek kadroları (Hiçbir sınırlama yapmadan! /BN) kırmızı bayrağı altında" toplamış olan bir partinin, nasıl olup da kendi kendini "feshettiği" anlaşılmaz olmaktadır.

Bu "feshetme" sorunu da bize tam berrak görünmemektedir. En azından eski Yürütme Komitesinden bir yoldaşın yazılarından çıkan sonuç, şimdi KKP/B (ÖK) saflarında yeralan bazı yoldaşların başlangıçta kendilerini yeniden toparlanan KKP/KM (ÖK) üyesi sanmalarındır. Hal böyle olunca, bu "feshedilme" olayının nasıl olduğunun açıklanması gerekli hale gelmektedir.

Bir başka sorun, "Bu durumda, KKP/ML (ÖK) içinde yönetici kadroya karşı mücadele eden yoldaşlar, KKP/B adıyla yeni bir partinin örgütlenme Komitesini oluşturduklarını.." ifadesinde vardır. Burada söylenenler bizim şimdiye kadar incelediğimiz bilgilere göre gerçek durumu tam olarak yansıtmamaktadır. Önce burada söylenenlerden çıkan sonuç, geçmişte asıl mücadelenin yönetici kadroya karşı, tabandan gelen bir mücadeledir. Ki bu tam doğru değildir. Bize verilen bilgiye göre mücadelede iki taraftan birinin –şimdi KKP/B (ÖK)'ni kuran tarafın– başını çeken yoldaş Yazı Kurulu üyesidir, yani yönetici kadro içindedir. İkinci olarak, bu mücadelede yer alanların tümünün yeni bir partinin Örgütlenme Komitesini oluşturdukları söylenmektedir ki, verilen bilgilere göre Örgütlenme Komitesi tüm örgütü kapsamaktadır, bu örgüt içinde ise yalnızca eski Yürütme Kuruluna karşı mücadele edenleri değil, bizzat eski Yürütme Kurulu üyelerinden bir bölümünü de içinde toplamıştır.

* Bir başka sorun, Kıbrıs devriminin anti-işgal mücadelesi ve sosyalist devrim mücadelesi biçiminde iki döneme ayrılmış olması, Kıbrıs'ta ulusal demokratik devrim, halk demokratik devrimi aşamasının reddedilmesi; anti-işgal mücadelesi döneminde kompartoların da cephe içinde görülmesi şeklindeki yanlıştın sürdürülmesidir. Bunu daha önce eleştirdiğimiz için burada üzerinde fazla durmuyoruz.

* Bir başka sorun; "Tüm dünya komünistlerine" yapılan çağrıda "KKP/B'nin kurulması ve inşası için desteğin" "proleter enternasyonalizminin İLK ŞARTI" olarak konmasıdır. Biz böyle kendine karşı tavrı Proleter Enternasyonalizminin ilk şartı gören bir tavrı; KKP/B'nin bugünkü durumu açısından yanlış; kendini Proleter Enternasyonalizminin kıstası gören bir tavır olarak değerlendiriyoruz.

İlk tartışmada eksik, yanlış, sorunlu gördüğümüz yerler bunlardır.

BOLŞEVİK PARTİZAN

YAZI KURULU

22.8.1984

20 Temmuz 1974'ten, 20 Temmuz 1985'e... Kıbrıs'ta faşist Türk ordusunun işgali 11. yılında!

İşgalci faşist Türk ordusu, Kıbrıs'tan defol! Tüm yabancı askerler Kıbrıs'tan defolun! Kıbrıs "sorunu"nu Rum ve Türk milletinden ve milli azınlıklardan Kıbrıs'ın emekçi halkı işçi sınıfı önderliğinde devrimle çözecektir!

Kıbrıs'ın kuzey kesimi bundan 11 yıl önce, 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi. Bugün değişik milliyetlerden Kıbrıs halkı, başta Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutan faşist Türk ordusu olmak üzere, çeşitli yabancı güçlerin işgal şartları altında yaşıyor.

Darbe girişimi ve işgal

15 Temmuz 1974'te N. Sampson adlı bir faşist öncülüğünde Kıbrıs'ta, o sırada Yunanistan'da işbaşında bulunan "Albaylar cuntası"na bağlı bir darbe girişimi olmuştu. Öncelikle Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda yapılan bu darbe girişimi Kıbrıs'ın Rum kesiminde silahlı direniş ile karşılaşmış ve amacına ulaşmamıştı. Başta ABD emperyalizminin ve onun Yunanistan'daki yeminli uşağı faşist albaylar cuntasının; Kıbrıs'ta açık ENOSİS'cilerin (Kıbrıs'ı Yunanistan'ın bir parçası olarak gören Yunan milliyetçilerinin) çok yönlü kazanç elde etmelerine yolaçacak bu darbe hareketi, kısa zaman içinde hedeflerine ulaşamaması üzerine ve silahlı direnişle karşılaşınca, durumlar karıştı. Darbeye karşı silahlı direnişin sürmesi, bu mücadelenin sonuçlarının ne olacağı açısından bütün emperyalistleri, öncelikle de Amerikan emperyalistlerini kaygıya düşüren istenmeyen bir olgu idi.

Darbenin başarısızlığı, bir anda, zaten iyice buhran içinde bulunan faşist albaylar cuntasının buhranını uç noktasına yükseltti. Yunan faşistleri hareket edemez hale geldiler.

Tam böyle bir durumda, devreye Türk hakim sınıfları girdiler. O zamanın başbakanı "barış güvencinli" Ecevit önderliğinde Türk hakim sınıfları "fırsatı" değerlendirerek faşist Türk ordusunu Kıbrıs'a sürdüler. Bu açık işgal hareketi o günkü dönemde batılı emperyalist güçler tarafından onaylandı. Rus sosyal-emperyalistleri de işgal hareketinin başlan-

gıcında, faşist Türk hakim sınıfları tarafından bütün dünyaya "geçici ve sınırlı bir barış hareketi" olarak tanıtılan saldırıyı meşru ve doğru gördü ve gösterdi. Faşist Türk devleti giriştiği saldırı hareketini Kıbrıs anlaşmasının kendine tanıdığı "garantör devlet" statüsüne dayanarak, bir saldırı ve işgal hareketi değil de, meşru ve haklı bir "barış hareketi" olarak göstermeye çalıştı. Bu büyük bir sahtekarlıktır.

Kendi ülkesinde Kürt milletini ve Türk olmayan tüm milliyetleri hunharca ezmenin de aracı olan faşist Türk ordusu Kıbrıs'a işgal ordusu olarak çıktı. O tam da işgalci ve faşist karakterine uygun olarak, Kıbrıs'a yağmacılık, kan, ateş ve katliam götürdü. İşgal yüzbinlerce Kıbrıslı Rum'un Kuzey Kıbrıs'tan göçe zorlanmasını, aynı şekilde, onbinlerce Kıbrıslı Türk'ün Güney Kıbrıs'tan evini barkını terkedip Kuzey Kıbrıs'a göçmesini beraberinde getirdi.

Bugün Kıbrıs'ın kuzeyi, sayısı 30.000'i bulan Türk ordusunun işgali altındadır. Bunun dışında Adanın güneyinde çok sayıda Yunan askeri, "Rum Milli Muhafız Ordusu" içinde çeşitli yerlerde mevzilenmiştir. İngiliz emperyalistlerinin Adada iki askeri üssünde çok sayıda İngiliz askeri vardır. Birleşmiş Milletler "Barış Gücü" askerleri de Kıbrıs'ın yabancı orduların işgali altında bir ülke görüntüsünü tamamlamaktadır. Adanın "Kıbrıs Rum" ve "Kıbrıs Türk" kesimi olarak bölünmesi durumu fiilen devam etmektedir.

Fiili duruma hukuki kılıf: KKTC'nin kurulması

Faşist Türk hakim sınıfları 1974 işgalinden bu yana süren Kıbrıs'ın fiili bölünmüşlüğüne hukuki bir görünüm vermek için 1983'te yeni bir manevra başlattılar. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluş bildirisini kukla "Kıbrıs Türk Federe Devleti" parlamentosunda bütün üyelerin oybirliğiyle kabul edilerek; Kıbrıs'ın kuzeyinde 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edilen ve hala işgal altında tutulan bölümde yeni bir "Türk devleti"nin kurulduğu ilan edildi.

Atılan bu adım, gerçekte 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusunun adaya çıkması ile yaratılan fiili durumun "resmi" bir görünümüne büründürülmesidir.

Türkiye Cumhuriyeti devletindeki faşist hakim sınıflar bir süre hegemonyacı emellerini; Kıbrıs'ı Türkiye'ye bağlama emellerini gözlerden gizlemek için; işgal ertesinde Kıbrıs'ın işgal ettikleri kesimini Türkiye'ye bağladıklarını resmen ilan etmemeyi uygun gördüler. Yarattıkları fiili durum, onlara işgal ertesinde yeterli görüldü. Çünkü bu fiili durum ile Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs sorununun nihai çözümü" yönünde önemli mesafe alınmış oluyordu.

Açıktır ki, faşist Türk hakim sınıfları açısından Kıbrıs sorunun en iyi çözümü Kıbrıs'ın yeniden bütünüyle Türkiye'nin bir parçası haline getirilmesidir. Nasıl ki Helen şovenistleri için Kıbrıs Yunanistan'ın bir parçası ise; Türk şovenistleri için Kıbrıs, "anavatan"a bağlanmak isteği ile yanıp tutuşan bir "yavru vatan"dır.

Ama uluslararası durum, bugünkü Türkiye Cumhuriyetinin gücü vb. faktörler gözönüne alındığında; Kıbrıs'ın bütününe Türkiye ya da Yunanistan'a bağlanmasının mümkün olmadığı, hakim sınıfların en azgın şoven sözcüleri dışında herkesce görülen bir durumdur.

Bu durum, amacı Kıbrıs'ı Ortadoğu'daki halklara karşı bir saldırı üssü, batmaz bir uçak

gemisi olarak kullanmak isteyen Amerikan emperyalistleri tarafından; daha 1950'li yıllarda tespit edilmişti. Acheson planı adıyla anılan plana göre, "ikili Enosis" (yani Kıbrıs'ın bölünmesi; bir bölümünün Türkiye'ye, bir bölümünün Yunanistan'a bağlanması) öngörülmüştü. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO üyesi ülkeler olduğu bilindiğinde, bu çözümün Adanın bir NATO üssü haline gelmesi demek olduğu ortadadır. Böyle bir çözüm Ada halkları açısından değil, emperyalizmin çıkarları açısından, öncelikle NATO içindeki emperyalist güçler, başta da Amerikan emperyalizmi için uygun ve yararlı bir çözümdür.

Bu çözüm tabii ki aynı zamanda Türk ve Yunan hakim sınıfları açısından da Adanın tek taraflı ilhakının bugünkü şartlarda imkansızlığı gözönüne alındığında en iyi çözümdür.

İşte 1974 Temmuz'unda Helen şovenistlerinin, azınlı Enosis yanlılarının başarısız darbe girişimi, Türk faşistlerine "Kıbrıs sorunu"nu çözmek için yıllardır bekledikleri fırsatı verdi. Onlar Kıbrıs'ın kuzeyini işgal ederek ve orada kendilerine bağlı bir sahte bağımsız devleti sahneye çıkararak; Adanın bir bölümünün resmen de Türkiye'ye bağlanması için gereken ön adımları atılar.

Faşist Türk hakim sınıflarının Adada bir nevi valilik görevini üstlenen Kıbrıs Türk hakim sınıflarının temsilcileri; Türkiye'deki ağababalarının işareti doğrultusunda "Kıbrıs Türk Federe Devleti"ni kurduktan sonra, kendilerinin hiçbir şekilde Kıbrıs'ı bölmek istemediklerini, "iki bölge, iki toplumlu federe devlet"ten yana olduklarını, Kıbrıs Rum temsilcileriyle görüşmeye hazır olduklarını açıkladılar. Bu açıklamalarla ne Türkiye'deki ne de Kıbrıs'taki Türk faşistlerinin kaybedeceği birşey yoktu. Görüşmeler, yaratılmış bir fiili durum temelinde, işgalci faşist Türk ordusunun silahları gölgesinde yapılacak görüşmeler olacaktı. Bu görüşmelere Kıbrıs Rum temsilcileri ya "iki bölge, iki toplumlu federasyon" formülünü kabul etmek; ya da, görünüşte de olsa birleşik bir Kıbrıs devletinin kurulmasını engelleme sorumluluğunu yüklenmek alternatifleriyle karşılaşacaktı. Görüşmelere Rum tarafının yanaşmaması halinde ise Türk hakim sınıflarının planı, ayrı bir devlet kurulduğunu resmen açıklamak, fiili durumu resmi hale getirmek idi. Böylece dünya kamuoyu önünde "suç" Rum tarafına verilmiş olacaktı.

Nitekim 1983 başlarından itibaren Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" yönetim Kuzey Kıbrıs'ta "bağımsızlık ilanı" için halk oyuına başvurulacağından çokça sözetmeye başladı. Başlangıçta, "bağımsızlık ilanı" Rum tarafını görüşmelere zorlamak, görüşmelerde fiili durumu onlara dayatmak, böylece "meşru" hale getirmek için tehdit unsuru olarak kullanılıyordu.

15 Kasım 1983'te ise zaman uygun görülerek; fiili durum resmileştirildi. 15 Kasım 1983'te "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulduğu açıklandı. Bu adım Kıbrıs'ın kuzeyinin bütünü ile ve resmen de Türkiye'ye bağlanması yolunda atılan yeni bir adımdı. İlk bakışta olan, yalnızca bir isim değişikliği idi. Zaten varolan ayrı devletin adı değiştirilmiş, Kıbrıs Türk Federe Devleti'nin ismi Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olmuştu. Ama bu isim değişikliği aynı zamanda Türk hakim sınıflarının artık Kıbrıs'ın eski biçiminde iki toplumun **birarada** yaşadığı birleşik bir devlet olarak yaşamasını, ilerisi için de engellemeye kesinlikle kararlı olduğunun yeni bir ifadesi idi. Atılan adım, geri dönüşü olmayan bir şekilde ikili Enosis planının gerçekleşmesi yönünde atılmış yeni bir adımdı.

"İkili Enosis" yönünde yeni adımlar

15 Kasım 1983'te atılan kukla KKTC'nin kurulduğunun ilanı adımını yeni ve beklenen adımlar izledi. Faşist "Türkiye Cumhuriyeti" devletinin denetiminde ve onun işareti ile kurulan; temeli 1974'teki işgal ile atılan kukla KKTC'nin uluslararası alanda devlet olarak tanınması için Türk faşistleri yoğun bir çabaya girdiler. Tabii Kıbrıs Rum kesimindeki hakim sınıfların ve Yunanistan'daki hakim sınıflar da tersi yönde yoğun bir faaliyet yürütmeye başladılar. Türk hakim sınıflarının çabaları şimdilik fazla bir sonuç vermedi. Türk hakim sınıfları ve onların Kıbrıs'taki "sahibinin sesi" uzantıları, Kıbrıs Türk hakim sınıflarının sözcüleri bir yandan KKTC'nin devlet olarak tanınması yönünde yoğun propaganda yürütürke; diğer yandan da atılan KKTC'nin kurulması adımının aslında Kıbrıs'ta birleşik bir devlet kurmak için gerekli önşart olduğunun; bu adımdan sonra iki tarafın birleşik bir Kıbrıs devletinde birleşmesinin—eşit şartlar temelinde birleşmesinin— önşartlarının oluştuğunun propagandasını yaptılar. Rum tarafına görüşmeler önerdiler.

Kıbrıs Rum kesiminin temsilcileri KKTC ile doğrudan görüşmenin önşartı olarak devlet kurma kararının kaldırılmasını getirdi. Rum tarafının görüşmeye yanaşmaması; Kuzey Kıbrıs'taki Türk hakim sınıflarının da, onların Türkiye'deki "büyük kardeş"lerinin de belli oranda işine geliyordu. Böylece karşı taraf "anlaşmaz", "uzlaşmaz" gösterilip "puan" toplanabiliyordu. Bir süre sonra bir kez daha Birleşmiş Milletler araya girdi. BM Genel Sekreteri, "Kıbrıs Cumhuriyeti" adına konuşan Kipriyanu, ve KKTC adına konuşan Denktaş ile ayrı ayrı görüşmeler yaparak, iki tarafın anlaşma zeminini yokladı.

BM Genel Sekreterliğinin, iki taraf arasında en azından temel ilkeler konusunda bir belge imzalanması önerisi, hem anlaşmanın içeriği konusunda anlaşma olmadığından; hem de zamanlama açısından özellikle Türk faşistlerinin işine gelmediğinden, uygulanamadı.

İki tarafın anlaştığı ve anlaşmadığı noktalar bu görüşmelerde şöyle ortaya çıktı:

1.) Kıbrıs'ın geleceği konusunda: Toplumlararası görüşmelerin "iki bölge, iki toplumlu, federal, bağımsız, bağlantısız ve silahsızlandırılmış" bir Kıbrıs için toplanması, her iki tarafın da söz olarak üzerinde anlaştıkları tek konu. Her iki tarafta da eğer toplumlararası görüşmeler yapılacaksa, amacın yukarıda sayılan özelliklere sahip bir Kıbrıs yaratmak olduğunu açıklıyorlar. "İki bölge, iki toplumlu" Kıbrıs bugünkü fiili durumu, yani Türkler ve Rumların ayrı ayrı bölgelerde yaşaması durumunun ve her ikisinin de belli bir anlamda ayrı devletlere sahip olmasının—ki bu durum 1974 işgalinin sonucunda ortaya çıkmış fiili durumdur— bugün her iki yanın da artık "geri dönülmez olgu olduğunu" kabul ettirdiğini göstermektedir.

2.) Toprak: Bugün Kıbrıs'ın yüzde 37'si faşist Türk ordusunun işgali altındadır. Türk tarafının en azından bir kesimi bu topraklardan bir kesiminden çekilmeyi, anlaşmak için bir "taviz" olarak kabul etmek gerektiğini savunmaktadır. Ama en fazla "taviz" (Türk faşistlerinin "taviz dediği, tankla, top-tüfekle zorla ilhak edilmiş, işgal altına alınmış toprakların bir kısmının geri verilmesidir. Buna "taviz" demek, Türk hakim sınıflarının nasıl emperyalist, yayılmacı bir düşüncenin savunucusu ve uygulayıcısı olduklarının açık bir ifadesidir. Kaldı ki, bir bölümü böyle bir "taviz"e bile karşıdır!!!) yanlıları bile, en fazla verilecek toprak tavizininin %5 civarında olabileceğini söylüyor. Buna karşı Rum kesimi

mi, toprakların nüfus oranına göre bölünmesini istiyor.

3.) Ortak Federe meclislerde temsil sorunu: Türk tarafı adına konuşan Denktaş'ın bu konudaki önerisi şöyle: "İki meclisli bir sistem kurulmalı ve birinci mecliste Türkler ve Rumlar sandalyeleri yarı yarıya paylaşmalı; ikincisinde ise temsil %30/%70 olabilir. Ancak federal kanunlar sadece mecliste bulunan Türk parlamenterlerinin yarısından bir fazlasının olumlu oy vermesi halinde çıkabilir. Aksi halde kanunlaşamaz."

Rumlar bu öneriyi kesinlikle reddediyorlar. Birinci mecliste %50/%50, ikinci mecliste %30/%70 temsil oranını kabul etmelerine rağmen, kanun yapmayı ancak Türk olan kesimin çoğunluğunun kabulü ile mümkün görer onaylama biçimini reddediyorlar.

4.) Silahsızlanma: BM Genel Sekterinin anlaşma taslağı, federal devletin kurulması yönünde önemli bir ilerleme olduğunda, bir "geçiş dönemi hükümeti" kurulmasını, bu hükümetin kurulması ile birlikte Türk ordusunun belirli bir takvim içinde geri çekilmesini, Rum ordusunun da aynı takvime bağlı olarak dağıtılmasını ve Adanın dışı karşı savunmasının eski garantör devletler (İngiltere, Türkiye, Yunanistan) tarafından sağlanmasını öngörüyor.

Bu öneriyi şimdilik Denktaş'ın evet, Kipriyanu'nun hayır dediği biliniyor.

5.) Daha önce üzerinde anlaşılmiş görünen, Türk tarafının Magosa'yı (Maras/Famagusta) BM denetiminde Rumların yerleşimine açması sorunu; bunun karşılığında Rum kesiminden talep edilen Lefkoşe havaalanının BM denetiminde uluslararası trafiğe açılması şartı yerine getirilmediği gerekçesi ile, Türk tarafı tarafından askıya alınmış durumda.

Bunlardan görüleceği gibi, bugün Kıbrıs'taki Türk ve Rum hakim sınıfları temsilcilerinin üzerinde anlaştıkları tek nokta, en azından laf düzeyinde her ikisinin de kendilerinin "iki bölge, iki toplumlu, federal, bağımsız, bağlantısız ve silahsızlandırılmış Kıbrıs"tan yana olduklarını ilan etmeleri, bunun için görüşmeye hazır olduklarını ilan etmeleridir. Ama bırakalım anlaşmayı, görüşmelere başlamak için bile getirdikleri önşartlar şimdilik görüşmelerin başlamasını bile imkansız kılmaktadır. Görüşmeler başlasa bile, anlaşmazlık olan konulardaki uzlaşmazlıklar şimdilik aşılmaz gibi görülmektedir. Ama her iki yanın hakim sınıflarının ister doğrudan, ister BM gözcülüğünde, isterse belki Türkiye, Yunanistan, İngiltere ve diğer bazı güçlerin doğrudan katılması ile de yapabilecekleri görüşmeler sonrasında bir anlaşmaya varmaları halinde bile, ortaya çıkacak yapı; en iyimser durumda, adı "bağımsız, bağlantısız, silahsızlandırılmış Kıbrıs" olsa bile; gerçekte Kuzeyi Türkiye'nin, Güneyi Yunanistan'ın denetiminde olan, çok gevşek birkaç federatif yapı içinde lafta birleşmiş olan, iki ayrı devlet olacaktır. Artık söz konusu, tartışma konusu olan; "ikili Enosis" in biçimidir. Başka bir şey değil.

Faşist Türk ordusunun işgali ile temeli yaratılan, KKTC'nin kuruluşu ile resmileştirilen bu fiili durum, KKTC'de 1985'de arka arkaya yapılan ve en azılı faşistinden, Mümtaz Soysal, Uğur Mumcu vb. gibi "solcu!!!"lara kadar tüm Türk şovenistleri tarafından Kuzey Kıbrıs'ta "demokrasinin yerleşmesi", KKTC'nin kendini devlet olarak kabul ettirmesi yönünde atılan adımlar olarak kutlanan Anayasa oylaması ve cumhurbaşkanı seçimleri ile Kıbrıs'taki Türk hakim sınıfları, girilen yolun dönülmezliğini biraz daha perçinlemek ve anlaşma görüşmeleri için pozisyonlarını daha da sağlamlaştırmak istiyorlar. Hem Türkiye'deki faşist hakim sınıfların, hem de onların Kıbrıs'taki uzantılarının, Rum tarafını seçmek zorunda bıraktıkları alternatif, ya Kuzey Kıbrıs'ın resmen Türkiye'ye

bağlanması ve resmi ikili Enosis; ya da, lafta bağımsız-bağlantısız olan, gevşek bir federatif yapı içinde birleşmiş, Kuzeyi Türkiye'nin Güneyi Yunanistan'ın -gayri-resmi!!!- denetiminde iki ayrı devlet. (Bu görüşmelerin Adada İngiltere'nin durumunda belirleyici bir değişiklik yapmayacağından yola çıkıyoruz. Onun için onu dışta tuttuk.) Bu gayri-resmi "ikili Enosis" Adadaki hakim sınıflar açısından resmi "ikili Enosis"ten daha uygun olduğundan ve bugünkü uluslararası konjonktür resmi bir ikili Enosis'e daha az uygun olduğu da gözönüne alındığında, ortaya çıkması muhtemel olanın böyle bir yapı olacağı söylenebilir. İşte emperyalistlerin ve uşaklarının Kıbrıs halklarına sunduğu çözüm budur!

Kıbrıs "sorunu" hakim sınıflar açısından şovenizmi körüklemenin de bir aracıdır

Kıbrıs'taki gelişmeler ve gerginlik gerek Türkiye'de 12 Eylül faşistlerinin; gerek Yunanistan'daki hakim sınıfların da işine geliyor. Her iki ülke hakim sınıfları da karşılıklı olarak şovenizmi körükleme; emekçi halkın dikkatini ülke içindeki sorunlardan kaçırma ve sınıf mücadelesini şovenizm batağında boğmak için Kıbrıs "sorunu"nu kullanıyor.

Bugün Türk hakim sınıflarının "Türklük" üzerine, Türkün "gücü", "yenilmezliği" vb. üzerine nutuklar estirdiği korkunç şovenizm rüzgarında; emperyalistlerin ve onların Türkiye ve Yunanistan'daki uşaklarının yarattığı "Kıbrıs sorunu", "Ege sorunu" önemli bir rol oynuyor.

Ülkemizde hakim sınıflar on yıllardır ırkçı faşist Kemalîst ideoloji ile eğitilen, "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedel" iğrenç şoven ajitasyonlarıyla doldurulan şovenizm ile zehirlenmiş kitleleri en kolay bir şekilde milliyetçilik temelinde peşlerine takabileceklerini biliyor ve bunu uyguluyorlar. Ülkemizde Büyük Türk şovenizminin boyutlarını anlamak için 20 Temmuz 1974'teki sözde "barış", gerçekte işgal hareketini hatırlamak yeter. Bu hareket sırasında, kendisine "komünist", "devrimci" vs. diyen sendika ağalarının önderliğindeki DİSK, işçilerin bir günlük ücretlerini faşist Türk ordusuna yardım olarak verme çağrısı yapmıştı!

Nasıl Türk hakim sınıfları açısından "Kıbrıs", şovenizmin körüklenmesi için bir araç ise, aynı şekilde bu Yunanistan hakim sınıfları için de Helen şovenizmini körüklemek için bir araçtır. Onlar da Kıbrıs'ta Türk işgaline karşı mücadele adına, Kıbrıs'ın Yunanistan'ın bir parçası olduğu düşüncesi etrafında kitleleri kendi etraflarında toparlamaya çalışıyorlar.

Haziran ayı başında Yunanistan'da yapılan parlamento seçimleri; bu seçimler sırasında Yunan hakim sınıflarının siyasi temsilcilerinin yaptıkları açıklamalar; iktidarda olan ve yeniden seçilen "Pan-Hellenik!!! Sosyalist!!! Parti" (PASOK) başkanı Papandreu'nun miting konuşmaları; ve bunlara karşı boyalı faşist Türk basınının takındığı tavırlar, şovenizmin boyutlarını gösterme açısından yeni bir ölçü oldu.

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halkları, "Pan Hellenik"lik ile "sosyalizmi"; milliyetçilik-ırkçılık ile sosyalizmi birleştirmeme!!! maharetini gösteren, Yunanistan halkına baş düşman olarak "Türkleri" gösteren Papandreu gibi sosyalistler; şimdi Türkiye'de yeniden siya-

set sahnesinde sesini duyurmaya başlayan ve en "solcu" görünümlü, PASOK'ü eleştirirken "Türkiye'nin hiçbir yayılmacı amacı yoktur" (10 Haziran, Cumhuriyet) gibi laflarla Türk yayılmacılığını gözlerden gizleyen Ecevit gibi "Demokratik Solcu"lar tarafından da –hakim sınıfların diğer bütün sözcüleri gibi– birbirine karşı kışkırtılmaktadır.

Gerçekte milliyetleri değişik emekçi halkların birbirleri ile çözemeyecekleri bir mesele yoktur. Değişik milliyetlerden işçilerin ve emekçi halkların sınıfsal düşmanları –bunlar çeşitli devlet çevreleri içinde somut olarak değişik olsa da– temelde birdir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkıyla benzer sömürü çarkı altında yaşayan Yunanistan halkının arasında yaratılmış ve körüklenmiş düşmanlık; bu düşmanlıktan yararlanmak isteyen emperyalizmin ve ona bağlı egemen sınıfların yarattığı bir düşmanlıktır. Kıbrıs'ta yaşayan Rumlar, Türkler ve diğer milliyetlerden emekçiler için de durum aynıdır!

Gerçek çözüm devrimdedir!

İşçiler ve emekçi kitleler yıllardır süren bu it dalaşı ile sorunun nasıl çözülemeyeceğini daha çok kavramakta, daha iyi anlamaktadır. Her geçen gün daha fazla işçi ve emekçi, Kıbrıs sorunu denen sorunun gerçek çözümünün emperyalistlerin ve uşaklarının her türlü çözüm önerisine karşı bir çözüm olması gerektiğini görmektedir.

Kıbrıs'ta varolan durum hakkında kendisine komünist, Markist-Leninist ismi takan örgütlerin bir bölümü, son yıllarda faşist Türk ordusunun işgal hareketine karşı tavır almama, varolan durumu adeta kanıksayan, olağan bir durum gören suskun bir tavır içine girdiler.

Şovenizme karşı mücadelede, Kıbrıs işgaline karşı mücadelenin önemini görmeyen, tersine bu hastalıklar içine işlemiş olan bu örgütlerin komünistlikle ilgileri sadece isimlerindedir.

Kıbrıs konusunda çeşitli revizyonist ve oportünist örgütler geçmişte değişik tavırlar takındılar. T"K"P gibi, TSİP, TİP gibi Rus sosyal-emperyalizmine uşaklık etme yolunu seçen partilerin Kıbrıs konusundaki tavrının belirleyicisi, Rus sosyal-emperyalistlerinin bu konudaki tavırları oldu.

Bu takımlar önce Kıbrıs "Barış Harekatı"nı(!) desteklediler! Sonra işgalci faşist Türk ordusunun hiç de ilk çıkartama alanıyla yetinmeyeceği belli olduğunda, "eleştiri" getirmeye başladılar! İşgalin Türk ekonomisine bindirdiği ağır yük (!) gibi gerekçelerle, işgalin kaldırılmasını talep ettiler. onlar bugün efendilerinin işaret parmağı doğrultusunda, çözümün "entenasyonel bir forumda" (Rus sosyal-emperyalistlerinin de katılımı ile) "görüşmelerle" "çözülmesi"ni öneriyorlar.

Ortayolcu Dev-Yol, Dev-Sol, Kurtuluş gibi örgütler bu konuda T"K"P çizgisini geriden, gecikmeli olarak izlediler.

Halkın Kurtuluşu, İleri (DHB) gibi AEP şakşakçılığında yarışan gruplar ise, çözümü "iki süper güç dışında arama" (!) yönünde tavsiyelerde bulundular! Güya "Üç Dünya Teorisi"ne karşı "amansız" bir savaş açan bu grupların gerçekteki "Üç Dünya" cılığı, Kıbrıs konusunda da "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini siyasetlerinin çıkış noktası almalarıyla bir kez daha görüldü.

Bugün Bolşevik saflarda bulunan biz komünistler ise başından itibaren Kıbrıs'ta faşist

Türk ordusunun işgaline karşı çıktık ve Kıbrıs halkının devrimci mücadelesinin yanında olduğumuzu açıkça ilan ettik. Kıbrıs'ta bütün emperyalist çözüm önerilerine hayır dedik. Buna rağmen, biz de Kıbrıs konusunda yer yer ona önem vermeyen bir tavır içine girerek, bu konudaki proleter enternasyonalisti doğru çizgimizden saptık. Örneğin AMLP, GDS, WBK ile çıkardığımız Ortak Açıklama gibi temel bir belgede, Türkiye'nin durumunu açıklarken; Türkiye'de hakim sınıfların ırkçı-faşist yüzünü teşhirde Kıbrıs sorununa değinmememiz; 12 Eylül ve 1 Mayıs'larda Kıbrıs sorununa değinmememiz; Partizan'dan ayrıldıktan, Bolşevik Partizan olarak ortaya çıktıktan sonra bir yılı aşkın bir süre bu konuda somut bir propaganda çalışması yapmamış olmamız, bizim de bu soruna gereken önemi vermeyerek, proleter enternasyonalisti çizgimizden saptığımızın işaretleridir. Bizim bundan çıkardığımız ders, bu hatayı aşma yönünde somut adımlar atmak olacaktır.

Türkiye'nin değişik milliyetlerinden ileri bilinçli işçilerin ve biz komünistlerin Kıbrıs konusunda önümüzde duran öncelikli görev; hakim olan büyük Türk şovenizmine karşı ideolojik mücadele içinde, proleter enternasyonalizminin propagandasını yapmak; faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan geri çekilmesi, işgalin kaldırılması için mücadele etmek; Kıbrıs halklarının devrim mücadelesini bütün gücümüzle desteklemektir.

Biz şunu çok iyi biliyoruz ki, bizim açımızdan Kıbrıs halklarına en büyük proleter enternasyonalisti desteği, Türkiye'de Türk hakim sınıflarının faşist iktidarını proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkararak; Kıbrıs halkları üzerinde egemenlik kurmaya kalkışan Türk faşistlerinin devletini silahlı devrimle paramparça ederek, yerine işçi-köylü iktidarını kurarak verebiliriz. Bu hedefe giden yolda biz bugün önümüze, böyle bir devrimin öncüsü, kurmay heyeti olacak olan Bolşevik Partinin inşasını birincil görev olarak koyarak çalışıyoruz.

Bu görevi başaracağımıza güvenimiz tamdır. Çünkü bize yol gösteren, Marksizm-Leninizm bilimidir!

Emperyalistlerin ve uşaklarının sözde çözümlerine hayır!

Adil ve kalıcı çözümü proletarya önderliğinde halklar yaratacaktır!

Kıbrıs'ın değişik milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkları:

İşgale, emperyalizme, uşaklarına, Rum ve Türk hakim sınıflarına karşı ortak mücadele cephesinde birleşin!

Faşist Türk ordusu, Kıbrıs'tan defol!

Tüm yabancı askerler, Kıbrıs'tan defolun!

Yaşasın Yunanistan, Türkiye, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadele birliği!

Yaşasın Kıbrıs halklarının devrim mücadelesi!

Yaşasın işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi!

Yaşasın Sosyalizm!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgalinin 12. yılında bir kez daha haykırıyoruz:

**İşgalci, sömürgeci faşist Türk ordusu
Kıbrıs'tan defol!**

Tüm yabancı askerler Kıbrıs'tan defolun!

**Kıbrıs "sorunu"nu Rum ve Türk milletinden ve
milli azınlıklardan Kıbrıs halkları**

**işçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist
demokratik devrimle çözecektir! (*)**

Öteden beri emperyalist büyük güçlerin; başta da Amerikan emperyalizmi ve İngiliz emperyalizminin Ortadoğu'da emperyalist hakimiyetlerini yaygınlaştırma ve pekiştirme amacıyla kullanmak istedikleri, "batmaz bir uçak gemisi" gözüyle baktıkları Kıbrıs'ın

kuzey kesimi 1974'ün 20 Temmuz'unda faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi

Dönemin koalisyon hükümetinin başbakanı olan "sosyal-demokrat" Ecevit, Kıbrıs'ı "işgal hareketini" büyük bir yüzsüzlük ve sahtekarlıkla, dünya ve Türkiye kamuoyuna "barış hareketi" olarak yutturma şerefsizliğini yaptı. Ve bu emperyalist ikiyüzlü politikasında önemli ölçüde başarılı da oldu. Öyle ki, başta modern revizyonistler olmak üzere hemen hemen bütün "sol" Kıbrıs'ın işgalini "barış hareketi" olarak alkışladılar. DİSK, üyesi bulunan işçilerin bir günlük ücretlerini "şanlı Türk ordumuza" başta bulundu. Bu ve benzeri gelişmeler, çok açık bir şekilde, Türkiye "sol" hareketi ve geniş emekçi yığınları içinde Türk şovenizminin büyük ve derin köklere sahip olduğunu, diğer bazı gerçeklerin yanında çok açık bir şekilde göstermiştir.

Özel olarak Ecevit, genel olarak Türk hakim sınıfı, 1974'te Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal etmelerine "sebebe" olarak o dönemde Yunanistan'da iktidarda bulunan "Albaylar cuntası"na bağlı olarak faşist N. Sampson önderliğinde Kıbrıs'ta gerçekleştirilmek istenen, ancak özellikle Rum milletinden emekçilerin silahlı direnişi sonucu başarısızlığa uğrayan darbe girişimini göstermektedirler. Bizler bu "sebeplendirme"ye dayanarak Kıbrıs'ın işgalini savunan Türk hakim sınıflarının ve onları bu konuda yalnız bırakmayan başta TKP gibi karşı-devrimci modern revizyonistler olmak üzere, yine bu alanda Türk hakim sınıflarını TKP'ye oranla biraz daha utangaç bir şekilde destekleyen çeşitli oportünist grupların bu vb. "gerekçelerinin" sadece Türk sosyal-şoven kafa yapılarının bir sonucu olduğunu belirtmekle yetineceğiz. Gerçeğin bizim söylediğimiz gibi olduğunu, gözü Türk şovenizmi ile kararmamış her gerçek demokrat kabul etmek zorundadır.

Biz yazımızda, Kıbrıs'ın Türk faşist ordusu tarafından hangi amaçlarla, hangi ortamda işgal edildiği, bunun karşısında Yunanistan ve ABD ve daha başka ülkelerin tavırlarının neler olduğuna özel olarak değinmeyeceğiz. Çünkü bu ve benzeri konular hakkında önceleri "Kıbrıs sorunu" üzerine yazdığımız çeşitli makalelerde görüşlerimiz ortaya belli çerçevelerde konmuştur. Mesela 1985'deki tavrımız için BP sayı 24'e bakılabilir.

Biz bu yazımızda özel olarak Kıbrıs sorununa değinirken, bunun yanında "Ege" sorunu, ya da "Limni" sorunu olarak bilinen sorunlara değineceğiz. Ayrıca bu bağlamda özel olarak Rus sosyal-emperyalizminin Kıbrıs sorununda ortaya koyduğu "alternatif öneri" üzerine duracağız.

KIBRIS'IN FİİLİ BÖLÜNÜŞLÜĞÜ EMPERYALİST "ÇÖZÜM ÖNERİLERİ" İLE HER GEÇEN GÜN RESMİLEŞMEKTEDİR!

Kıbrıs'ın kuzeyinin 1974'te faşist Türk devleti tarafından işgal edilmesi ve bunun sonrasındaki güçlerle birlikte, Kıbrıs fiilen ikiye bölünmüştür. 1974'te fiilen gerçekleşen bölünme, 15 Kasım 1983'te Türk devletinin direktifi ile kurulan "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" ile önemli ölçüde resmîyet kazanmıştır.

Her ne kadar faşist Türk devletinin "68. vilayeti" durumunda olan kukla "KKTC" uluslararası emperyalist, kapitalist sistemde yeterince resmi destek almamış olsa da, gerek

ABD emperyalizminin KKTC'yi el altından desteklemesi; gerek son dönemlerde İngiliz emperyalistlerinin KKTC'ye "göz kırpmaları", gerekse Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ın 27 Kasım 1984'te hazırladığı, 17 Ocak 1985'te New York'ta Kiprianou ve Denктаş'a onaylamaları için sunduğu "anlaşma önerisi"nin Denктаş tarafından olumlu bulunması, yani KKTC'yi meşrulaştırıcı bir özelliğe sahip olması vb. gibi gerçekler, durumun yukarıda tespit ettiğimiz gibi olduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

Biz geçen yılki yazımızda, 17 Ocak'ta New York'ta görüşülen "anlaşma metni"nin önemli noktalarını tek tek ele alarak tavrı takınımış ve gelinen noktada tarafların anlaşmazlıklarının temelini "İkili Enosis"ın biçiminin nasıl olacağı sorunu olduğunu tespit etmiştik. Bizim bu tespitimizin doğruluğu, o günden bugüne dek yaşanan olaylarla bir kez daha doğrulanmıştır.

17 Ocak "zirvesi" diye boyalı basında propagandası yapılan görüşmede Denктаş'ın "Biz buraya metni tartışmaya değil, imzalamaya geldik" yönündeki tavrı ve Kiprianou'nun metni imzalamama tavrı gerek uluslararası arenada gerekse Kıbrıs özelinde çeşitli yorumlamalara ve önemli gelişmelere sahne oldu.

Denктаş'ın tavrı, "uzlaşmaya hazır" ve "mızıkçı olmayan" bir tavrı olarak Türk boyalı basınında şişirilerek reklam edilirken, Kiprianou'nun tavrı ise "mızıkçı" ve "uzlaşmaya karşı" bir tavrı olarak gösteriliyor ve yerden yere vuruluyordu. Bu politika çok geçmeden Kuzey Kıbrıs'ta meyvesini vermeye başladı. Denктаş, topladığı "iyi puanı" derhal pratiğe dönüştürmeye koyuldu. Ve 5 Mayıs'ta "Anayasa oylaması"nı sahneledi. 10 Haziran'da ise kendini cumhurbaşkanlığına seçti.

Anayasa seçimlerinin sonucu, KKTC yüksek seçim kurulu yetkililerinin verdiği bilgiye göre şöyledir: "Referandumda kayıtlı 91 bin 810 seçmenin 71 bin 933'ü oy kullandı. Katılım oranının %78,35 olduğu halk oylamasında 70 bin 459 oy geçerli sayıldı. "Evet" oylarının sayısı 49 bin 447 olarak sayılırken, sandıklardan 21 bin 2 "hayır" oyu çıktı." (Milliyet)

"Anayasaya hayır" kampanyası yürüten partilerin, KKTC'nin kurulmasını canı gönülden destekledikleri; "Anayasaya hayır" kampanyasının hedefinin KKTC'nin varlığı olmadığı bilindiğinde, oldukça yüksek "hayır" oyunun Kıbrıs'ın Kuzeyinin işgal altında tutulmasına karşı bir tavrın ifadesi olarak yorumlanması yanlış olur.

10 Haziran 1985'te yapılan cumhurbaşkanlığı seçim sonuçları ise kısaca şöyledir: Kayıtlı seçmenin %80'i seçimlere katıldı. Oyların %70'inden fazlasını Denктаş olarak Cumhurbaşkanlığına seçildi.

Bu her iki seçim sonuçları çok açık bir şekilde göstermektedir ki, Adanın fiilen ikiye bölünmüşlüğü, Kuzey Kıbrıs Türkleri tarafından önemli ölçüde desteklenmektedir. Ayrıca, KKTC yönetimi, en başta da Denктаş yığınlar arasında önemli ölçüde meşru görülmektedir.

Yine bu seçim sonuçları göstermiştir ki, faşist Türk devleti ve onun kuklası KKTC, Kıbrıs'ın fiilen bölünmüşlüğüne hukuki kılıf geçirme sahtekarlığında kararlıdır ve işgalin yarattığı fiili duruma dayanarak inisiyatifleri ellerinde tutmaktadırlar.

17 Ocak zirvesi olarak boyalı basında propagandası yapılan görüşmede Kiprianou'nun "anlaşma metni"ne evet dememesi, Güney Kıbrıs'ta çok önemli gelişmelere ve hükü-

met bunalımına neden oldu. Bu konularla ilgili gelişmeleri, Kuzey Kıbrıs'ta legal olarak basılan ve elimizde birkaç sayısı bulunan "Özgürlük" adlı aylık siyasi bir dergiden alıntılarla belgelemek istiyoruz.

"17 Ocak belgesinin Kiprianou tarafından imzalanmaması Güney Kıbrıs'taki siyasi partilerin iki "kampa" ayrılmalarına neden oldu. Bir tarafta belgenin imzalanması gerektiğini savunan ABD yanlısı sağ çizgideki DISI ve Sovyetik çizgideki AKEL, diğer tarafta ise belgenin imzalanmamasını doğru bulan merkez-sağ DIKO ve Yunanistan'daki Papandreou'nun çizgisindeki EDEK partileri." (Özgürlük, sayı 5, sayfa 2)

Bu saflaşmanın ister istemez hükümet bunalımı yarattığını, Kiprianou'nun anayasanın verdiği yetkilere dayanarak hükümet içinden AKEL üyelerini temizlemeye başladığını, DISI ile ittifak aradığını, ancak bu belgeye yaklaşımdaki farklılığın bir sonucu olarak anlaşma sağlanmadığını belirten Özgürlük daha sonraki gelişmeleri kısaca şöyle özetliyor:

"Kiprianou Anayasaya dayanarak parlamentoyu kaale almazken, parlamentoda sürekli olarak Kiprianou aleyhine kararlar alıyordu. Sonuçta Kiprianou'nun istifasını isteyen bir karar parlamentodan geçerken, Kiprianou bu kararı da tanımadığını açıklıyordu. Çıkmazın büyümesi üzerine AKEL ve DISI üçte iki çoğunluğu sağlayarak Anayasayı değiştirmek üzere parlamentonun feshedilip genel seçimlerin 6 ay öne alınarak 8 Aralık'ta yapılmasını önerdiler." (agd, s. 3)

8 Aralık 1985'te gerçekleşen seçimlerin sonuçları birkaç açıdan dolayı önemlidir. Seçim sonuçları 1981 seçimleri ile karşılaştırılarak aşağıdaki tablo görülmektedir:

	1985 oy oranı (%)	Çıkardığı Milletvekili	1981 seçimlerindeki oy oranı (%)
DISI	33,56	19	31,92
DIKO	27,65	16	19,50
AKEL	27,43	15	32,77
EDEK	11,07	6	8,17

Özgürlük sayı 4, sayfa 3'ten aktardığımız bu tablonun gösterdiği bazı önemli olguları tespit etmeden önce, bir temel soruna değinmek istiyoruz.

Güney Kıbrıs'taki gelişmeler göstermiştir ki, ABD emperyalizminin sadık uşağı DISI ile Rus sosyal-emperyalizminin sadık uşağı AKEL Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ın hazırladığı "anlaşma metni"ni imzalamaktan yanadırlar. Bugünkü fiili durum eskiden beri ABD emperyalizminin Kıbrıs için çözüm olarak gördüğü "İkili Enosis" yönünde gelişme gösteren durumdur. Bu yüzden ABD emperyalizminin ve onun uşaklarının bu fiili durumunun sürmesinden yana olması anlaşılabilir. Rus sosyal-emperyalistleri ise işgal ile yaratılmış fiili çerçeve içinde; "Kıbrıs sorunu"nun kendi dışlarında çözümünü engelleyebilmeyi amaç edinmiştir. Fiili durumu askeri müdahale ile değiştirme, bugünkü uluslararası konjonktürde Rus sosyal-emperyalistlerine imkansız görünmektedir. O bu durumda varolan fiili durumu çıkış noktası alan ve ama kendisinin de devreye girdiği bir "çözümü" savunmaktadır. Rus sosyal-emperyalizminin

Kıbrıs'ın güneyinde uşaklığını yapan AKEL'in Cuellar'ın önerisini kabul etme yönünde tavır takınması, bir nevi ehven-i şer'in tercih edilmesi anlamına gelmektedir. AKEL aksi bir tavırda; Kıbrıs'ın Kuzeyinin (ve belki Güneyinin de) tümünden kaybedilmesi tehlikesi karşısında bu tavrı takınmaktadır.

Şimdi gelelim Güney Kıbrıs'taki seçim sonuçlarının bazı önemli yönlerinin tespitine: Birincisi, en azından kağıt üzerinde de olsa "bağımsız, birleşik, silahsızlandırılmış" bir Kıbrıs isteyen ve Cuellar planına evet denmesi yönünde propaganda yapan AKEL ve DISI'nin seçimlerde toplam oyların %61'ini almış olmaları, halk yığınlarının Ada'nın birleşmesine taraftar olduklarını, bu alanda güçlü –Kuzey Kıbrıs'a oranla– bir potansiyelin olduğunu göstermiştir.

İkincisi, bugünkü konumuyla ABD ve Rus sosyal-emperyalizmi arasında "denge" politikası izlemeye çalışan ve seçimlerde Cuellar planına karşı radikal tavırları ile oy toplamaya çalışan Kiprianou'nun partisi DIKO'nun %8 oy artışı göstererek gelişmiş olması gerçeğidir. Bu gerçek, açık bir şekilde, Kıbrıs konusunda Kiprianou'nun izlediği "uzlaşmaz" tavrın giderek güçlendiğini, diğer bazı gerçeklerin yanında açıkça göstermektedir. Bu durum doğrudan Papandreou'nun Güney Kıbrıs'taki uzantısı durumunda olan EDEK partisinin oylarında %3 bir artış göstermiş olması gerçeği ile de belgelenmektedir.

Adanın bölünmüşlüğüne resmileştirme esas işlevini görmede önemli rol oynayan seçimler, bu temel görevin yanında tarafların kendi politikalarını halklara iyice empoze etme, milliyetçiliklerini iyice yayma ve uluslararası arenada itibar kazanma vs. gibi amaçlarına da hizmet etmiştir.

Yine bu seçim sonuçları göstermiştir ki, Kıbrıs konusunda bu it dalaşlarına karşı, devrimci bir çözüm önerisini halk yığınlarına götürebilen herhangi bir alternatif çalışma ya hiç olmamış, ya da bu yöndeki çalışmalar çok zayıf olmuştur.

17 Ocak New York "dorucu"nun başarısızlığı üzerine, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri bir kez daha kolları sıvazladı ve "yeni bir belgeyi" 12 Nisan 1985'de taraflara sundu. Birinci belgenin aslında bir devamı niteliğini taşıyan bu belge hakkında bu kez iki tarafın yanıtı da "hayır" oldu. Türk tarafı "hayır" yanıtını verirken, BM Genel Sekreterinin bu belgeyi hazırlarken özel olarak Kiprianou ile görüşmelerde bulunmuş olmasını, "toprak" sorununda Türk tarafından "yeni tavizler" istemesini vb. gerekçe olarak gösterdi.

Kiprianou ise, birinci belgeye getirdiği gerekçelerin aslında bu belge için de geçerli olduğunu yineledi.

Bunun üzerine, bir üçüncü belgenin hazırlıkları yapıldı. Ve bu belge 29 Mart 1986'da taraflara sunuldu. Bu belgenin kısaltılmış özet şekli şöyledir:

"1- Kıbrıs, iki toplumdun ve iki federe devletten oluşan, iki kesimli bir federal devlettir.

2- Türk ve Rum federe devletleri eşit siyasal statüye sahip olacaklardır. Cumhurbaşkanı ile Cumhurbaşkanı Yardımcısının yetkileri, bu statüye uygun biçimde düzenlenecektir.

3- Federe devletlerin ayrı toprakları ve ayrı anayasaları olacaktır. Kendi devlet başkanları, meclisleri, hükümetleri, mahkemeleri ve güvenlik güçleri ve ayrı bayrakları bulunacaktır.

4- Federal devletin resmi dillerinden biri ve Türk kesiminin resmi dili, Türkçe olacaktır.

caktır.

5- Toprağın yüzde 29'dan fazlası Türklerin olacaktır. Toprak düzenlemesi yapılırken, Kıbrıs Türklerinin güvenliğini öngören 1977 zirve anlaşması gözönünde tutulacaktır.

6- Anayasaya göre açıkça federal devlete devredilmeyen bütün yetkiler, federe devletlerde kalacaktır.

7- Federal devletin iki meclisli bir yasama organı olarak, Rumlar ve Türkler birinci mecliste yüzde 70-30, ikinci mecliste yüzde 50-50 oranında temsil edileceklerdir. Her iki mecliste de konuların hemen hemen tümünde Türk ve Rum ayrı çoğunluğu ile karar verilecektir.

8- Cumhurbaşkanı Rum, Cumhurbaşkanı Yardımcısı Türk olacaktır. Cumhurbaşkanı Yardımcısı yasama organından çıkan bütün kanun ve kararları ve yürütme organı kararlarını tekrar görüşülmek üzere iade etmek hakkına sahiptir. Bu iade hakkının sınırları, 1960 Anayasası'nda öngörülenlerden daha geniş olmak üzere saptanacaktır.

Türk toplumunun ve cumhurbaşkanı yardımcısının veto yetkileri, 1960 Anayasası'nda tanınmış olanların üstünde olacak.

9- Bakanlar Kurulu, Rumlar ve Türkler arasında 7'e 3 oranına göre belirlenecektir. Bakanlar Kurulu'nda ağırlıklı oylama usulü uygulanacak, yani herhangi bir karar alınabilmesi için, en az bir Türk Bakan'ın olumlu oyu gerekecektir.

10- Yargı organında tam bir eşitlik uygulanacaktır. Anayasa Mahkemesi bazı hallerde eşit sayıda Türk ve Rum üye ile çalışacak, bazı hallerde birer Türk ve Rum üyeye ek olarak tarafların oybirliği ile seçeceği Kıbrıslı olmayan üye bulunacaktır.

Anayasa Mahkemesi bir Türk, bir Rum ve bir de tarafsız ülke hukukçusundan oluşacak.

11- Dolaşım, yerleşim ve mülk edinme özgürlükleri konusunda, federasyonun iki toplumlu ve iki kesimli karakterinin bozulmamasını öngören 1977 Denkaş-Makarios anlaşması dikkate alınacaktır.

12- Güvence konusunun 1960 "Garanti ve İttifak Anlaşmaları"nın ışığında tartışılması öngörülmüştür.

13- Geçici federal hükümetin kurulmasına kadar, Türkiye'nin Ada'dan asker çekmesi sözkonusu değildir. Bu hükümet kurulmadan önce, yalnızca Ada'daki yabancı askerî birliklerin geri çekilmesi bir takvime bağlanacaktır. Takvim, geçici hükümet kurulduktan sonra uygulamaya konulacaktır.

14- Bu paketin imzasından sonra yeni Kıbrıs Anayasası'nı ve çözüme bağlanması gerekli konuları görüşmek üzere çalışma grupları kurulacaktır. Geçici hükümet ancak bu konularda anlaşma sağlandıktan sonra kurulacaktır.

15- Lefkoşe Uluslararası Havalimanı, Birleşmiş Milletlerin geçici gözetimi altında her iki tarafın da kullanımına açılacak, bu konudaki tarih ileride saptanacaktır".

(Hürriyet, 22.4.1986)

Türk boyalı basını, bu belge hakkında görülmemiş düzeyde bir propaganda kampanyası başlattı. Bir haftayı aşkın süre devam eden bu propagandalarda, bazı kesimler –Mümtaz Sosyal, Mehmet Barlas, Uğur Mumcu, Ecevit vb. gibi sosyal-demokratlar– bu belgenin imzalanamayacağı yönünde fırtınalar koparıp, "Bu kadar taviz verilir mi?" yönünde sosyal-şovenizmi alabildiğine yayarken, bazı kesimler –hükümet yanlıları– bu belgenin imzalanabilirliğini açıklıyorlardı.

Hükümet ve hükümet politikasını onaylayanlar, bu üçüncü belgeye itirazları olduğunu, ancak bu belgenin aslının doğru olduğunu belirtiyor ve "Ankara Denктаş'ı serbest bıraktı" açıklamasında bulunuyorlardı. Öyle ya, bu kadar güven duyulan bir belge hakkında da Denктаş'ın ikide bir Türk devletine danışması gereksizdi. Bu açıklamaları, bazı şeylerin yanında, Denктаş ve KKTC'nin Türk faşist devletin zincirli bir köpeği olduğu gerçeğini bütün yönleri ile ortaya koyuyordu. "Ankara Denктаş'ı serbest bıraktı" (Milliyet, 24.5.1986) açıklamasının başka bir anlamı olamaz.

Nitekim, "Ankara'nın serbest bıraktığı" Denктаş, "Uluslararası Girne Konferansı"nda aynen şöyle diyordu: "Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar, Kıbrıs'ı ve Türk toplumunun çektiklerini iyi bilen bir kişi olarak dengeli bir çözüm önerisi getirdi ve Türk tarafı da gerekli özveriye yaptı. Rum tarafı ise Kıbrıs'ı bütünüyle Yunanlaştırmak ilkesinden vazgeçmedi." (Milliyet, 11.5.1986)

Denктаş'ın bu açıklaması, Hitler Almanyası'nın Polonya ve Çekoslovakya'yı işgal ettikten sonra, büyük bir yüzüzlükle "barışsever" pozlarına girmesini hatırlatmaktadır bizlere.

Faşist Türk devleti ve onun sadık uşağı KKTC ve başkanı Denктаş, alacaklarını aldıktan sonra, büyük bir yüzüzlükle "gerekli özveride" bulduklarını açıklıyor. Yine onun yukarıdaki konuşması çok açık bir şekilde "İkili Enosis"i ateşli bir şekilde savunduğunu göstermektedir. Bu durumda "İki toplumlu, birleşmiş, bağımsız, bağlantısız, silahsızlandırılmış federal bir Kıbrıs" şiarının gerçek anlamının İkili Enosis olduğu açık değil mi? Yoksa şu sözlerin anlamı nedir: "Rum tarafı ise Kıbrıs'ı bütünüyle Yunanlaştırmak ilkesinden vazgeçmedi"? Yani Denктаş'ın karşı olduğu, Kıbrıs'ın Güney kesiminin "Yunanlaştırılması" değildir. Onun itirazı, Kıbrıs'ın tümünün "Yunanlaştırılmasına"dır. O bu mantıkla, "Bizim elimizdeki kesim Türkiyelileştirilmeli, sizin elinizdeki kesim Yunanlaştırılmalı. Bunu da gelin, hukuki bir kılıf altında yapalım" şeklinde ilhakçı emperyalist politikayı izlediğini yüksek sesle ilan eder bir konumdadır.

29 Mart tarihli üçüncü belge hakkında Rum tarafının tavrı ise yine "red" tavrı oldu. Kiprianou bu tavrını, üçüncü belgeye karşı alternatif bir belge ile çıkararak ortaya koydu. Kiprianou'nun üçüncü belgeye temel itirazları şu çerçevede düğümlenmektedir: Üçüncü belgede öngörülen "geçiş hükümeti"nin kurulması için önşart olarak Kiprianou şu temel koşulları öne sürmektedir: a) Geçiş hükümeti kurulmadan önce, Ada'daki bütün Türk birlikleri Ada'yı terketmelidir. b) "Üç özgürlük", yani dolaşım, yerleşme ve mal-mülk edinme ilkesi pratiğe konmalıdır.

Bu temel şartların gerçekleşmemesi halinde, üçüncü belgeye imza atmayacağını açıkladı. Ve böylece üçüncü belgenin üzerine uzun bir süre devam eden tartışmalar bir anlamda son buldu.

RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN KIBRIS SORUNUNA "ALTERNATİF ÖNERİSİ", SOSYALİST MASKELİ EMPERYALİST ÇÖZÜM ÖNERİLERİNİN BİR BİÇİMİDİR!

Rus sosyal-emperyalistleri uzun yıllardan beri, Kıbrıs konusunda derin bir sessizlik içinde bulunuyorlardı. Kıbrıs'ın Kuzey kesiminin Türk ordusu tarafından işgal edilme-

sinden hemen sonra takındıkları temel politikalarını hiçbir zaman bırakmamış olmalarına rağmen, bu politikalarının özellikle uluslararası arenada aktif bir savunusunu yapmamış, adeta "seyirci" rolü oynamışlardı. Şimdi onlar bu "seyirci" rolünü terk ediyor ve iddialı bir "oyuncu" rolüne soyunuyorlar.

Rus sosyal-emperyalistlerinin "alternatif önerileri" aynen şöyledir:

"Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğünün, bağımsız, egemen, toprağı bütün, birleşik ve bağlantısız bir devlet olarak Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tehdit ettiği gerçeğinden derin endişe duymakta olan Sovyetler Birliği, genel güvenlik menfaatleri ile Kıbrıs halkının hayati çıkarlarının, Kıbrıs sorununa kapsamlı, adil ve sürekli bir çözüm bulunması suretiyle Kıbrıs'taki gerginlik yuvasının bertaraf edilmesini kaçınılmaz kıldığı görüşündedir.

Sovyetler Birliği, böyle bir çözümün ancak ilgili bütün tarafların ortak çabaları ile sağlandığı ve aşağıdaki ilkelere dayandığı takdirde yaşayabilir olacağı gerçeğinden hareketle şunları önermektedir:

1- Kıbrıs Cumhuriyeti, egemenliği istisnasız adanın bütün toprağını kapsayan bağımsız, toprağı bütün ve birleşik bir devlet olarak kalmalıdır. Kıbrıs'ın herhangi şekilde olursa olsun taksimi veya bir bölümünün veya tümünün başka herhangi bir ülke veya ülkeler tarafından ilhakı kabul edilemez.

2- Kıbrıs Devleti'nin bir federasyon oluşturulması olasılığı da dahil olmak üzere iç meseleleri, bizzat Kıbrıslılar – Rumlar ve Türkler tarafından, herhangi bir dış müdahale veya bir çözüm empoze etme teşebbüsü olmadan, barışçı, yapıcı görüşmeler yoluyla ve iki toplumun meşru hakları dikkate alınarak halledilmelidir. Kıbrıs'ın gelecekteki devlet şekli, toplumların tam güvenlik içinde yaşamalarını öngörmelidir.

3- Bir çözüm için, ada topraklarının, bağlantısızlık statüsüne uygun olarak tamamen askerden arındırılması kaçınılmazdır. Adanın başka devletler tarafından askeri mak-satlar için kullanılması kabul edilemez. Yabancı devletlerin bütün askerleri adadan çekilmeli ve yabancı askeri üslerin ve tesislerin faaliyetine son verilmelidir. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin egemenliğini ve bağımsızlığını kısıtlayan dengesiz anlaşma ve sözleşmeler iptal edilmelidir.

4- Kıbrıs sorunu, Birleşmiş Milletler çerçevesinde ve bu örgütün kararlarına dayalı olarak çözümlenmelidir. Bütün taraflar, tamamen Güvenlik Konseyi'nin kendisine tevdi ettiği görev çerçevesinde arabuluculuk yapmaya çalışan BM Genel Sekreteri ile işbirliği yapmalıdır.

Kıbrıs'taki durumun uzamasına yolaçacak, adanın taksimine katkıda bulunacak ve toplumlararası diyalogu baltalayacak her türlü eyleme son verilmesi gerekir.

5- Kıbrıs sorununun uluslararası yönüne köklü bir çözüm bulmanın gerçekçi yollarından biri de, Birleşmiş Milletler çerçevesinde Kıbrıs konusunda temsiliyet esasına dayalı uluslararası bir konferans çağırmaaktır.

Böyle bir konferansın çalışmaları, bulunacak çözümün aşağıdaki organik bakımdan birbirine bağlı unsurlarını güvence altına alacak bir sözleşme veya başka bir belgenin imzalanmasına yolaçabilir.

Bütün yabancı askerlerin adadan çekilmesi ve bütün yabancı askeri üslerin ve tesislerin kaldırılması da dahil, adanın askerden arındırılması, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin

bağımsızlığını, egemenliğini, bütünlüğünü ve toprak bütünlüğünü sonuç alacak biçimde güvence altına alacak bir uluslararası garanti sistemi, bütün tarafların bağlantısızlık statüsüne saygı göstermesi.

Kıbrıs'ın bağımsızlığını teminat altına alacak uluslararası garantiler, ileride Cumhuriyetin işlerine yabancıların müdahale etme olasılığını tamamen bertaraf etmelidir. Garantörler olarak BM Güvenlik Konseyi'nin tümü, Yunanistan, Türkiye ve bazı bağlantısız ülkeler görev yüklenebilir. Garantinin uygulanması için gerekli tedbirler, teminatçı bütün devletlerin rızası ile alınabilir. Kıbrıs şiddet kullanmaya veya şiddet kullanma tehdidinde hedef olmamalıdır.

Uluslararası konferans Kıbrıs (her iki toplumun da temsil edilmesi suretiyle), Yunanistan ve Türkiye ile Güvenlik Konseyi'ne üye bütün devletler katılabilir. Başka devletler ve özellikle bağlantısız ülkeler konferansa katılmaya davet edilebilir. İlgili taraflar, gerek Kıbrıslı Rumların, gerek Kıbrıslı Türklerin, gerekse barış ve uluslararası güvenliğin çıkarına uygun bir çözüm için ancak böyle bir uluslararası konferans çerçevesinde ortak çaba gösterebilir.

Kıbrıs sorununa kalıcı ve adil bir çözüm bulunması ve Doğu Akdeniz'deki bu gerginlik kaynağının ortadan kaldırılması arzusu ile hareket eden Sovyetler Birliği, bütün ülkeleri, bu ilkeler çerçevesinde bir çözüm bulunması arayışına bütün olanakları ile katkıda bulunmaya davet eder" (Milliyet'ten)

Rus sosyal-emperyalistlerinin bu tavrı, Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ta sevinçle karşılanırken, Türkiye'de ve Kuzey Kıbrıs'ta "tepkıyla" karşılandı. Özal, "Aynı pilavı ısıtıp ısıtıp önümüze sürüyorlar" derken, Denktaş daha sert konuşuyor ve "Süperler Ada'da tepişmesin" diye beyanatta bulunuyordu.

Bu bağında bizler için önemli olan, sosyalizm maskeli sosyal-emperyalistlerin "alternatif önerileri"nin ne menem birşey olduğudur. Binlerce devrim taraftarının bu "alternatif öneri" paketini doğru bulduğu da bilindiğinde, bunun üzerinde durmanın önemi daha büyüktür.

En başta şunu belirtmek isteriz ki, Rus sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs konusunda uzun bir süre sessizlikten sonra böylesine bir atağa kalkmaları, gerek uluslararası alandaki bazı önemli gelişmeler, gerekse doğrudan Rusya'daki iç gelişmelerden bağımsız değildir.

Rus sosyal-emperyalistleri bu çıkışı, gerek uluslararası, gerekse kendi ülke somutlarında koşulların elverişli olduğu şartlarda yaptılar.

Uluslararası planda, NATO'nun güney kanadının "güvenilmez" üyesi Yunanistan ile ABD arasındaki çekişmeler, Kıbrıs sorunu, Ege sorunu ve ABD'nin Libya'ya saldırısı üzerine eklenen Libya sorunu temelinde giderek kızışıyor ve gözle görülür bir şekilde Yunanistan ABD'ye "kafa tutuyor"du.

Tam da bu çekişmelerin de bir devamı olan, Kiprianou'nun BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ın hazırladığı üçüncü belgeye de "hayır" oyu vermesi ve bu tavrında direnmesi, Rus sosyal-emperyalizmine böyle bir planla ortaya çıkmasında "cesaret" veriyordu.

Rus sosyal-emperyalistleri bu avantajlı şartların yanında, kendi çıkarlarına ters gelişmelerin de bilincinde idiler. Mesela, üçüncü belgenin taraflarca kabulü halinde, Kuzey Kıbrıs'ın tam bir ABD akteri üssü olacağını iyi biliyorlardı. Diğer yandan, Türk tarafının,

Rum tarafının işi uzatması karşısında fazla beklemeye niyetli olmadığı, BM Genel Sekreterinin önerisinin kabul edilmemesi halinde tek taraflı çözüme yürümeye niyetli olduğunun işaretlerinin de verildiği Rus sosyal-emperyalistlerinin de bilincinde idi. İşte bu "alternatif öneri"yi sunmalarının uluslararası alandaki başlıca sebepleri bunlardır diyoruz.

Daha olabilecek başka gerekçeler vb. üzerinde durarak yazıyı uzatmaksızın, konumuzun esasına yeniden dönmek istiyoruz.

Rus sosyal-emperyalistleri, Gorbaçev'in yönetime gelmesinden sonra birçok alanda olduğu gibi, Kıbrıs sorununda da "aktif" bir politika izlemeye başladılar. Bu çıkışları tamamen bu duruma da bağlıdır. Onlar bu "alternatif önerileri" ile yoğun bir şekilde halklara empoze etmeye çalıştıkları bir sahtekarlığı, kendilerinin "barışsever" olduğu ikiyüzlülüğünü de bir kez daha halklara yutturmaya çalışıyorlar.

Rus sosyal-emperyalistlerinin sunduğu bu alternatif "çözüm" önerisinde esas dürtü ve amaç Kıbrıs "sorunu"nu "uluslararasılaştırmak" ve şu anki durumda belli bir anda devre dışında tutulan Sovyetler Birliği'ni Kıbrıs'ta devreye sokmak, söz sahibi haline getirmektir.

Önerinin Sovyetler Birliği açısından canalcı noktası kuşkusuz Sovyetler Birliği'nin önerdiği "uluslararası garanti sistemi"nde yatmaktadır. Sovyetler Birliği garantörler olarak "BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri veya Güvenlik Konseyi'nin tümü, Yunanistan, Türkiye ve bazı bağlantısız ülkeler" in görev üstlenebileceğini söylemektedir.

Burada "BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri veya Güvenlik Konseyinin tümü" için de yeralan Sovyetler Birliği'nin "garantör" devlet haline gelmesi Sovyetler Birliği'nin esas derdidir.

İster dar, ister daha geniş bir enternasyonal garantör devletler sistemi içinde, öyle ya da böyle Sovyetler Birliği yeralacaktır. "Garantinin uygulanması için gerekli tedbirler, teminatçı bütün devletlerin rızası ile alınabilir" hükmü ile bu birleştiğinde, Sovyetler Birliği'nin ne istediği, önerisinin ne olduğu açıkça çıkar ortaya. Sovyetler Birliği kendisi için Kıbrıs'ta kesin söz sahibi olmayı "Kıbrıs sorununun kalıcı ve adil çözüm" palavralarının ardında yatan gerçek çok açık görüleceğinden, Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist yöneticileri, kendileri dışındaki bazı güçler için de -ne alicenaplık!!- garantör olma hakkı önermektedir.

Hangi hakla? Hangi gerekçe ile? Rus sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs'ta ne işi vardır?

Aslında Rus sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs'ta "kalıcı ve adil çözüm" için kendilerinin Kıbrıs konusunda kesin söz ve müdahale hakkı talep etme hakkını ve yetkisini kendilerinde görmeleri, bunu yaparken en küçük bir sakınca görmemeleri bile, onların lafta sosyalist gerçekte emperyalist karakterlerinin açık bir göstergesidir.

Kıbrıs sorunun bugün zaten olduğundan daha fazla "enternasyonalleştirilmesi" gerçekte "çözüm" değil, çözümsüzlüğün bir başka biçimde önerilmesidir. Daha fazla emperyalist gücün garantörlük adına Kıbrıs'ta söz ve karar yetkisine sahip olması önerisinin "çözüm" önerisi olarak getirilmesi, Kıbrıs halklarına yapılabilecek en büyük saygısızlıklardan biri dahadır.

Rus sosyal-emperyalistleri bir yandan "Kıbrıs sorunu BM çerçevesinde ve bu örgütün kararlarına dayalı olarak çözümlenmelidir" deyip, Kıbrıs'ta ulusların kaderlerini tayin hakkını, bugün esas olarak emperyalist çıkarların savunucusu, emperyalist büyük güç-

lerin dalaşma sahası olan bir örgüte verirken, yani bu hakkı birçok burjuvanın yaptığı gibi şekilsel olarak bile savunmazken; diğer yandan aynı öneride hiç utanmadan "Kıbrıs Devletinin bir federasyon oluşturulması olasılığı da dahi olmak üzere, iç meseleleri bizzat Kıbrıslılar – Rum ve Türkler tarafından, herhangi bir dış müdahale veya bir çözüm empoze etme teşebbüsü olmadan, barışçı, yapıcı görüşmeler yoluyla... halledilmelidir" vb. diyerek sahtekarlığını sergilemektedir.

Sosyalist olduğunu söyleyen, gerçekte emperyalist Sovyetler Birliği'nin "Kıbrıs sorununun kalıcı ve adil çözümü" adına getirdiği öneride emperyalistler Kıbrıs'tan kovulmadan, Kıbrıs'ta işçilerin-köylülerin dervimci-demokratik diktatörlüğü kurulmadan "kalıcı ve adil bir çözümün mümkün olmadığı" şeklindeki Marksist düşünceden iz bile yoktur. O "kalıcı ve adil çözüm"ün emperyalizmin Kıbrıs'ta varlığı ve hakimiyetine son verilmeden olabileceğini ve evet ne kadar çok emperyalist güç bu işe burnunu sokarsa, çözümsüzlükten o kadar uzaklaşacağını savunmaktadır. Sovyetler Birliği bir anlamda Makarios dönemindeki "Kıbrıs Cumhuriyeti"ni "kalıcı ve adil çözüm" olarak lanse etmektedir. Tek farkla ki, Türk faşist işgalinin yarattığı fiili durumu da göze alan "Kıbrıs Devletinin bir federasyon oluşturulması olasılığını" da dışlamayan bir Cumhuriyet olması; ve garantörlerin içinde tabii Sovyetler Birliği'nin de yer alması şartı ile!!!

Rus sosyal-emperyalistleri Kıbrıs'ın emperyalizme bağımlılığını; Kıbrıs'ta emperyalizmin uşağı olan Rum ve Türk hakim sınıflarının hakimiyetini "Kıbrıs sorununun kalıcı ve adil çözümünün" ayrılmaz bir parçası olarak düşünüyor ve ortaya koyuyor. Bir emperyalist güçten de zaten başka bir şey beklenemez. Soruna bu çerçevede yaklaşıldığında, Rus sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs sorunu için "alternatif" "çözüm önerileri"nin BM Genel Sekreterinin hazırladığı çözüm önerisi ile özde bir farkı yoktur. Her iki öneri de "kalıcı ve adil çözüm"ü emperyalistlerin denetiminde ve çeşitli emperyalist güçlerin yanında Türkiye ve Yunanistan'a da "müdahale hakkı" tanıyan, Kıbrıs Türk ve Rum hakim sınıflarının kendi aralarında anlaşmaları ile sağlanacak bi "çözüm"de görmektedir.

Hayır, bin kere hayır! Kıbrıs sorununun "kalıcı ve adil çözümü" için bunlar yol değildir. Sorunun kalıcı ve adil çözümü için bir tek yol vardır: Kıbrıs halklarının proletarya önderliğinde bütün yabancı devletlerin, başta Türk faşistlerinin işgal güçlerine ve bizzat Kıbrıs'taki Rum-Türk hakim sınıflarının iktidarlarına karşı, demokratik halk devrimi ile galebe çalması, işçilerin-köylülerin dervimci-diktatörlüğünü kurması, bağımsız, birleşik demokratik Kıbrıs'ı yaratması... Bunun dışındaki bir çözümün "kalıcı ve adil çözüm" olarak tanıtılma çabası, o çabayı gösterenlerin emperyalist karakterini; ya da en iyi halde kavrayışsızlığını belgeler! Kuşkusuz Sovyetler Birliği'nin önerisinde bu çabanın belgediği, biraz daha "lafta sosyalizm, gerçekte emperyalizm"den başka bir şey değildir.

"Bütün yabancı askerlerin adadan çekilmesi", "Bütün yabancı askeri üslerin ve tesislerin kaldırılması" gibi Kıbrıs'ın geniş halk yığınlarının da gerçek demokratik taleplerinin de Sovyetler Birliği'nin çözüm önerisinde yer alması, onun önerisinin genel emperyalist karakterinde en küçük bir değişiklik yapmamaktadır. Adada şu anda askeri ve askeri üssü olmayan bir emperyalist gücün, adadan tüm yabancı askerlerin çekilmesini talep etmesi; bu talep halk yığınlarının talebi ile çakışsa bile; gerçekte emperyalistlerarası dalaşmada kötü pozisyonda olan bir büyük gücün, durumunu düzeltme yönünde getirdiği bir talep olmaktan başka anlam taşımamaktadır. Bu gibi demokratik

doğru talepler, emperyalizme ve gericiliğe karşı devrim propagandası ile birleştirilmedikçe, onlara tabi kılınmadıkça, halk yığınlarının kandırılmasından başka bir işe yaramaz.

Sovyetler Birliği'nin önerisinin her satırını alıp, bu önerinin emperyalist ruhunu göstermek mümkündür. Ama biz bu noktada şimdilik yukarıda söylediklerimizin yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Biz Rus sosyal-emperyalistlerinin çözüm önerisine de, bütün diğer emperyalistlerin önerilerine olduğu gibi kesinlikle "hayır" diyoruz!

EGE'DE TÜRK-YUNAN KRİZİ: TÜRK VE YUNAN HAKİM SINIFLARININ SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞI

Kıbrıs yanında Türk ve Yunan hakim sınıfları tarafından halkları birbirine karşı kıskırtmak için kullanılan bir sorun da, Ege'de bu iki ülkenin hakim sınıflarının çeşitli alanlardaki dalaşmalarıdır. Son dönemde bu alanda önce "Limni krizi" gündeme gelmiştir.

"Limni krizi" diye bilinen olay, 15.5.1986'dan 22.2.1986'ya kadar kamuoyunu meşgul eden en temel konu olarak, bütün burjuva basınında büyük bir şamata ile işlendi. Bu süre boyunca çok yoğun bir şekilde Türk şovenizmi körüklenip, Yunan-Rum düşmanlığı pompalanırken, ABD ile Türkiye'nin arasında da belli gerginlik belirtileri basında kendini gösterdi.

Limni adası üzerine koparılan fırtınanın başlıca iki temel sebebe dayandığı burjuva basınında açıklandı. Bu sebeplerden birincisi, NATO'nun Avrupa'daki müttefik ve Amerikan kuvvetlerinin başkomutanı General Rogers'in Limni'yi "savaş durumunda" uygulanacak savaş planlarına dahil etme yönünde aldığı karar ve bu karara uygun olarak bu yöndeki attığı adımlardır.

İkincisi, Yunanistan'ın silahlandırılmış olan Limni adasını NATO belgelerine kayıt yaptırarak fiili durumu resmileştirmek istemesi ve bu iki temel gelişmeye karşı, Türk yönetiminin girişimlerinin ilk anlarda sonuçsuz kalmış olmasıdır.

Türk boyalı basınının gelişmeler ve çatışmanın sebebi hakkında verdiği bilgiler bunlardır.

Avrupa'daki Amerikan kuvvetlerinin başkomutanı Rogers'in, Türk hükümetinin itirazlarına, "Savaş durumunda hukuki gerekçeler geçerli olamaz. Savaş zamanında olaya askeri yönden bakmak lazım. Rusya'ya karşı tedbir alınmalıdır" şeklindeki yanıtları, olayın perde arkasındaki gerçeklere yaklaşmamızda bizlere belli ipuçları vermektedir.

Ayrıca, gerek Yunanistan hükümetinin, gerekse ana muhalefet partisinin Limni adasını fiilen silahlandırdıklarını açıkça belirtmeleri ve bu adanın NATO belgelerine bu haliyle kayıt edilmesini savunmaları, giderek belirginleşirken, bir NATO bunalımı ve bunun bir unsuru olan Türk-Yunan uyuşmazlığı hakkında bazı bilgiler sunmaktadır.

22.5.1986'da Brüksel'de yapılan NATO savunma bakanları toplantısında, Türk tarafının ısrarlı tavrı üzerine, Limni adasının NATO kuvvet belgelerine, yani savaş için silahlandırılması NATO tarafından kararlaştırılmış bölgeler planına konması engellendi. Türk boyalı basını bu "başarı"sını "NATO'DA DURDURDUK" puntoları ile kutladı. Ancak

adanın fiilen silahlandırılması ya da NATO'nun savaş kuvvetlerinin ve araçlarının daha şimdiden buraya yerleşmesi gerektiği yönünde Rogers'in aldığı karar değişmedi. Böylece Limni krizi hukuki olarak son buldu. Ama kışkırtmalar son bulmadı.

Limni krizinin hemen ardından, iki ülke ordu ve donanması Ege'de manevralara başladı. Hakiki mermilerin kullanıldığı manevralarda bir dizi provokasyonlar yapıldı. Türk hakim sınıfları yeniden fetih türküleri okumaya başladılar.

Her ikisi de emperyalizmin uşağı olan ve halk düşmanı olan Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıfların aralarında önemli çelişmeler, dalaşmalar, "çözülmemiş sorunlar" vardır. Kıbrıs dışında, özellikle Ege ve Batı Trakya konusunda, bu sorunlar duruma göre piyasa sürülmekte, halk yığınlarını hakim sınıfların kuyruğuna takmak için kullanılmaktadır.

Ege'de kıta sahanlığının 12 mile çıkarılması Yunanistan hakim sınıflarının isteğidir. Türk hakim sınıfları ise bu isteğin gerçekleştirilmesini savaş hali olarak değerlendirecekleri tehdidini açıkça savurmuşlardır.

Türk hakim sınıfları son dönemde sürekli olarak Yunanistan'ın 12 adayı silahlandırdığı, bunun uluslararası anlaşmalara aykırı olduğu ve Türkiye'yi tehdit ettiği temasını işlemekte, boyalı faşist şovenist basınları üzerinden sürekli olarak 12 adanın bu durumuna müsaade edilemeyeceği!!! kışkırtmasını yaymaktadır.

Yunanistan'da da hakim sınıfların basın ve yayın araçları sürekli olarak "Türk tehdidi" temasını işlemekte, "Türk düşmanlığı"ni özel bir siyaset olarak yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. 12 Adanın silahlandırılmasını NATO vb. uluslararası kuruluşlar üzerinden meşru hale getirmeye çalışmaktadırlar.

Hava sahasının nereden geçtiği, gökte "sınırın" nerede olduğu konusunda da iki ülkenin hakim sınıfları birbirini yemekte; karşılıklı tehditler, açık provokasyonlar—tabii çoğu 52 milyon olması ile övünen faşist Türk devletinden gelen—birbirini izlemektedir.

Son dönemde yapılan karşılıklı manevralarda bu provokasyonların çatışma ile son bulmasına ramak kalmıştır.

Türk hakim sınıfları açısından gerçekte Ege ve Batı Trakya sorunu "çözülmemiştir". Ve onlar açısından bu sorunların kalıcı ve adil çözümü kuşkusuz 12 adanın da "anavatanına kavuşturulması"dır. Batı Trakya açısından da durum değişik değildir. "Heim ins Reich" bu konuda da Türk hakim sınıflarının siyasetinin esas eksenidir. Bunu bugünkü uluslararası konjonktürde açıkça gerçekleştirmenin imkanı yoktur. Ama yine de bu konuda hazırlıklı olmak; ve Kıbrıs'ta 1974'te ortaya çıkan fırsata benzer bir fırsat ortaya çıktığında bu fırsatı kaçırmamak Türk hakim sınıflarının düsturudur. Buna hazırlıklı olabilmenin en önemli alanlarından biri, yığınların şovenist, Rum düşmanı ağı ile uyutularak, saldırının ideolojik hazırlığının gerçekleştirilmesidir. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerek. Türk hakim sınıfları bu şerefsiz görevi "hakkı ile" ile yerine getirmektedir. Bir başka alan, askeri hazırlık alanıdır. Bu alanda da süreli yapılan "çıkarma" manevraları bu görevin yerine getirilmesinin aracıdır. Türk hakim sınıflarının ellerine fırsat geçtiğinde—eğer proletarya ve emekçi kitleler onları durduracak durumda olmaz ise—Ege ve Batı Trakya sorununu emperyalist bir saldırı ile çözmeye olasılığı vardır.

Ve bu noktada "milli çıkarlar" denen Türk hakim sınıflarının "milli" çıkarları sözkonusu olduğunda, hakim sınıfların tüm siyasi temsilcileri şovenizm ve emperyalist saldırı

ganlık konusunda birbiri ile yarış etmektedir, edecektir. Ege konusunda güya "solcu" SHP, Özal hükümetini "tüccar zihniyetine sahip olmak"la; "Kıbrıs fatihi" Ecevit ise "milli çıkarlarımızı korumamak"la suçlayacak kadar "şahin"dirler! Ama yalnızca açıkça hakim sınıfların siyasi sözcülüğünü yapanlar değil, diğer birçok alanlarda hakim sınıfların siyasetlerine karşı çıkan bir dizi burjuva, küçük-burjuva demokrati da, bu alanda şovenizmin sözcülüğünü yapmaktadır.

Açıktır ki, emperyalist uşağı Türk hakim sınıfları, Ege'de, Kıbrıs'ta vb. açık savaş kışkırtıcılığında yalnız değiller. Yunanistan'daki emperyalist uşağı hakim sınıflar da bu konuda ellerinden geleni yapıyorlar. "Pan-Hellenizm" ile "Sosyalizm"i partisinin isminde birleştirme becerisini göstermiş olan bugünün PASOK iktidarı, kışkırttığı Türk düşmanlığı ile "iktidarı"ni sürdürme hesapları içindedir. Açıktır ki, Hellen ırkçıları da, aynen "Kızıl Elma" peşinde koşan Türk ırkçıları gibi, kaybedilmiş toprakların yeniden kazanılması hayali içinde yaşamakta; yığınları da bu hayaller temelinde eğitmeye, avutmaya çalışmaktadırlar.

İşte her iki ülkenin hakim sınıflarının marifeti sonucudur ki, bugün Ege'de savaş rüzgarları esip durmaktadır. Tehditler, provokasyonlar birbirini kovalamaktadır.

Türk ve Yunan hakim sınıfları arasındaki bu çelişmeler, emperyalist/sosyal-emperyalist güçlerin bu iki ülke halkı üzerindeki tahakkümlerini ve emellerini gerçekleştirmek ve sürdürmek için onlara bulunmaz fırsatlar yaratmaktadır.

Onlar konjonktüre göre kah bir yanı, kah diğer yanı desteklemekte, işlerine geldiğinde, işlerine geldiği ölüde çelişmeleri yumuşatmaya, işlerine geldiğinde de sertleştirmeye bakmaktadır.

Mesela bugün Rus sosyal-emperyalistleri varolan çelişmelerin genelde sertleşmesinden medet umarken, Batılı emperyalist güçler, ikisi de NATO üyesi olan Yunanistan ve Türkiye'yi "itidale davet" etme tavırları takınmaktadır. vb.. Bu tavırlar konjonktüre, emperyalist güçlerin anda çıkarlarına göre değişiklikler göstermektedir.

Öyle ya da böyle, son dönemde Türk ve Yunan hakim sınıfları arasındaki çelişmelerin karşılıklı olarak sertleştirildiği, dillerin saldırganlaştığı; savaş hazırlıklarının arttığı olgudur. Özal'ın 2 Temmuz'da başlattığı yeni "Kıbrıs çıkarması"nın da bu ortamda yapıldığı ve savaş kışkırttığı olgudur.

Bugünkü koşullarda bir Türkiye-Yunanistan savaşı çıkar mı, çıkmaz mı tartışmaları gerek burjuva basında gerekse halk yığınları içinde de konu olmaktadır. Biz Marksist-Leninistler bu konuda soruna önce savaş çıkar mı, çıkmaz mı açısından değil, böyle bir savaşın çıkması durumunda tavrımızın ne olması gerektiği yönüyle yaklaşmak zorundayız. Böyle bir savaş durumunda takınmamız gereken tavır açık ve net olarak ortaya koymak zorundayız. Bizim için şu kesin ve açıktır: Böyle bir savaşın çıkması halinde, gerek Türkiye'deki Marksist-Leninistler, gerekse Yunanistan'daki Marksist-Leninistler ve devrimciler, kendi hükümetlerini destekleme değil, "devrimci bozgunculuk", yani bizzat kendi hükümetlerine, kendi devletlerine karşı devrim mücadelesi verme, silahları içerdeki düşmanlara çevirme görevi ile karşı karşıyadırlar. Bu görevi yapmayanlar, proleter enternasyonalizmine ihanet içindedirler. Bunu yapmayanlar, halkların birbirlerini kırmasını savunan ve bu politikanın uygulanmasında çıkarı olan sosyal-şovenlerdir. Biz bu konuda bu genel tavrın daha bugünden propaganda ve ajitasyonunun yapılması

ve böyle bir savaşa karşı olduğumuzun yüksek sesle haykırılmasının mutlak gereklilik olduğunu ilan ediyoruz.

GERÇEK ÇÖZÜM, KIBRIS HALKLARININ PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, DEMOKRATİK KIBRIS'INI YARATACAK ANTI-EMPERYALİST DEMOKRATİK DEVRİMEDİR!

Kıbrıslı Rum ve Yunanistan milletinden ve diğer azınlık milliyetlerden işçiler ve köylülerin, proletarya önderliğinde, sağlam ve gönüllü ittifakına dayanan bir birlik ve bu birlik temelinde yükselen silahlı mücadele, başta faşist Türk işgalci orduları olmak üzere, adadaki bütün yabancı askerleri kovacak, Rum ve Türk hakim sınıflarının kanlı saltanatlarına son vererek bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kıbrıs cumhuriyeti yaratacaktır. Buna olan güvenimiz tamdır.

Biz Türkiye/Kürdistanlı komünistler –öncelikle de Yunanistan ulusundan komünistler– Kıbrıs halklarının yukarıda belirttiğimiz temeldeki mücadelesini her yönlü destekleme görevine sahibiz. Bu görevin yerine getirilmesi ya da getirilmemesi, bu sorunda birbirine karşı iki yol, iki çizgi izlemek demektir.

Bunlardan biri, yüce proleter enternasyonalizminin yoludur. İkincisi, İkinci Enternasyonal sosyal-şovenlerinin ve bilumum revizyonist ve bir dizi oportünist izlediği sosyal-şovenizm yoludur.

Bugünkü yapısı ile Kuzey Kıbrıs, faşist Türk devletinin klasik anlamda bir sömürge-sidir. Türk devleti Kuzey Kıbrıs bağıntısında sömürgeci bir devlettir. Özellikle 1974'ten beri gerçekleştirilen "siyasi ilhak" 1983 Aralık'ında KKTC'nin kurulması ile resmleştirildi. Şimdi Özal'ın hakim sınıfların boyalı basınının büyük tantana ile "ekonomik çıkarma" diye adlandırdığı "Kıbrıs ziyareti" ile Kuzey Kıbrıs'ın ekonomisini Türk devletine bütünüyle bağlaması pekiştirilmektedir.

Bu ve benzeri sebeplerden dolayı, özellikle Kuzey Kıbrıs'ın varolan fiili sömürgeci-liğine karşı mücadele aktüel mücadelede öne çıkmaktadır, çokmak zorundadır. Bunun içindir ki, bağımsız, birleşik, demokratik bir Kıbrıs yaratma mücadelesi temel görevi-ne bağlı olarak, Türk işgalci güçlerinin derhal Kıbrıs'ı terketmeleri yönünde propagan-da, bu yönde politika izleme, sömürgeci Türk devletinin ilhakçı, emperyalist yüzünü teşhir ve tecrit etme görevi güncel bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Biz şunu çok iyi biliyoruz ki, bizim açımızdan Kıbrıs halklarına en büyük proleter enternasyonalisti desteği, Türkiye'de Türk hakim sınıflarının faşist iktidarını proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkarak; Kıbrıs halkları üzerinde egemenlik kurmaya kalkışan Türk faşistlerinin devletini silahlı devrimle paramparça ederek, yerine işçi-köylü iktidarını kurarak verebiliriz.

Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan, gerek Kıbrıs'ın yerlisi, gerekse bizzat 1974 işgalinden sonra oraya taşınan Türk ulusundan komünistler ve devrimciler öncelikle faşist Türk ordusu-nun Kıbrıs'tan defolmasını savunmak ve buna uygun pratik politika izlemek zorundadırlar; öncelikle kendi hakim sınıflarına vurmalıdırlar. Bu görevlerinin, temel görev olan bağımsız, birleşik, demokratik bir Kıbrıs cumhuriyetini yaratacak olan anti-emperya-

list demokratik devrim mücadelesine bağlı olduğunu bir an olsun unutmamalıdırlar.

Ancak bu görevler çerçevesinde, Rum hakim sınıflarının karşı-devrimci yüzleri, emperyalist uşaklıkları teşhir edilebilir, ancak bu temelde Rum ulusundan ve diğer azınlıklardan olanlara güven verilebilir. Bu temelde bir politika izlenmediği sürece, Kıbrıs sorunu emperyalistlerin elinde, dünya ve Kıbrıs proletaryasını aldatmanın bir aracı ola-rak kalacaktır.

Kuzey Kıbrıs'ın faşist Türk devleti tarafından işgal edilmesinin 12. yılında bir kez daha haykırıyoruz:

Sömürgeci-işgalci faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Emperyalistlerin ve uşaklarının sözde çözümlerine hayır!

Adil ve kalıcı çözümü proletarya önderliğinde halklar yaratacaktır!

Kıbrıs'ın değişik milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkları:

İşgale, emperyalizme, uşaklarına, Rum ve Türk hakim sınıflarına karşı ortak müca-dele cephesinde birleşin!

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Tüm yabancı askerler, Kıbrıs'tan defolun!

Yaşasın Yunanistan, Türkiye, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halklarının emperyaliz-me, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadele birliği!

Yaşasın Kıbrıs halklarının devrim mücadelesi!

Yaşasın işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi!

Yaşasın Sosyalizm!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Temmuz 1986 ()**

NOTLAR:

(*) Biz 1978 Temmuz'unda o zamanlar TKP/ML ile Kıbrıs Komünist Partisi Mark-sist-Leninist (Örgütlenme Komitesi) (KKP/ML ÖK) adına yapılan ortak açıklamada, Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda Kıbrıs'taki devrimin "demokratik halk devrimi" olduğu tezini Kıbrıslı yoldaşlarla birlikte savunmuştuk.

Daha sonraki gelişmeler içinde Kıbrıslı yoldaşlar bu tezi değiştirip, Kıbrıs'ta devrim aşamasının sosyalist devrim aşaması olduğunu savunmaya başladılar.

Biz devrim aşamaları bağıntısında kendimiz yaptığımız araştırmalarla Kıbrıs'ta devrim aşamasının sosyalist devrim aşaması olduğunu bilimsel bir biçimde temele oturtacak durumda değiliz. Kıbrıslı yoldaşların getirdiklerinin tersini de şu anda ispatlayacak durum-da değiliz.

Bu anlamda, yaptığımız, belli sorunlarımız olmasına rağmen, KKP/ML ÖK ile 1978'de yapmış olduğumuz ve henüz özeleştirici bir şekilde değiştirmedığımız çizgimizi savun-maktır.

Geçen yılki yazımızda bu sorunu "işçi sınıfı önderliğinde devrim" diyerek, devrim aşaması konusunda tavrı takınmayarak "çözmeye" çalışmıştık. Bu konuda, haklı ola-rak, bu tavrımızın, özeleştirici bir şekilde değiştirmedığımız halde çizgimizin savunul-masından vazgeçilmesi olduğu, bu tavrın aynı zamanda varolan çelişmeleri bilince çıkar-

mayan bir tavır olduğu eleştirisi gelmişti.

(**) Bu yazımızda kendimizi öncelikle hakim sınıfların tavrının teşhiri ile sınırladık. Bu alanda gerek oportünistlerin tavrılarının teşhiri, gerekse bizim hatalarımızın değerlendirilmesi önümüzde görev olarak durmaktadır.

Türk faşist devleti Ege'de ve Kıbrıs'ta savaş kışkırtıyor! FAŞİST ÖZAL KIBRIS'TAN DEFOL!

12 Eylül faşist cuntasının icazeti ile "seçilmiş" sivil başbakanı Özal, 2 Temmuz 1986'da kukla "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"ni "ziyaret"e başladı.

Bu ziyaret, Kıbrıs'ın Kuzeyinin 1974 Temmuzunda –sosyal-demokrat barış güvercinli Ecevit'in başbakanlığı döneminde ve Ecevit hükümetinin kararı ve direktifiyle– faşist Türk ordusu tarafından işgali; bu işgal ertesi gerçekleştirilen "nüfus değiş-tokuşu" adı verilen göçler; KKTC'nin ilanı gibi adımların devamı; Kıbrıs'ın (şimdilik en azından) Kuzeyini faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir uzantısı, bir sömürge olarak elde tutmanın, Kıbrıs'ta ikili Enosisi "çözüm" olarak dayatmanın önemli bir yeni adımınıdır. Faşist Özal, bütün Türk hakim sınıfları adına Kıbrıs'ta Türk faşistlerinin Kıbrıs'ın Kuzeyini askeri işgalları ve ilhakları ile ortaya çıkan "fiili durum"dan geri dönüş olmayacağını, bu ziyareti ile bir kez daha vurgulamaktadır.

Türk faşistlerinin Kıbrıs hakkındaki planları açık-seçik belli olmuştur. Kıbrıs'ın tümünün, Türk faşistlerinin deyimi ile "Yavru Vatan"ın tümünün, "Anavatan"a bağlanmasının uluslararası şartları yoktur. O halde çözüm şimdilik, Kıbrıs'ın bağlanabilecek en büyük kesimini Türkiye'ye bağlamaktır. Bu bağlanma, bağlanan kesimin "sınırları belirli, yönetimde Kıbrıs Rumlarından, özerk" ayrı bir devlet olarak iki bölge **federatif bir devletin** bir parçası olarak Türkiye'ye bağlanması biçiminde de olabilir. Bu, Türk faşistlerinin Kıbrıs Rumlarının önüne sürdüğü, "Ya kabul et, ya da KKTC ayrı devlet olarak Türkiye'ye bağlanacaktır" şeklinde dayattığı çözümdür. Öyle ya da böyle, Kıbrıs'ın tümünün Türkiye'ye bağlanmadığı şartlarda, "İkili Enosis" şu veya bu biçimde Türk faşistlerinin dayattığı ve önemli mesafeler kaydettiği çözümdür.

Bugün gelinen yerde, Türk faşistleri Özal'ın ziyareti ile ikili Enosis'in, iki bölge federatif devlet biçiminde çözümünün Rum kesimi tarafından reddi karşısında fazla beklemeye niyetli olmadıklarını açık-seçik ortaya koymuşlardır. Özal'ın ziyareti, gerek Rum kesimine, gerekse bütün dünyaya, "iki bölge federatif devlet" biçiminde bir çözüm için ellerini çabuk tutmaları yönünde bir çağrı, bir tehdit anlamını taşımaktadır.

Özal'ın bu ziyareti açık-seçik savaş kışkırtıcılığıdır. Ege'de bir süreden beri Türk ve Yunan hakim sınıflarının karşılıklı olarak kışkırttığı savaş tehlikesi, Özal'ın Kıbrıs ziyareti ve bununla bağlı gelen bir dizi "Yunanistan uzlaşmazlığının sonuçlarına katlanmak zorundadır", vb. yollu tehditler ile üst boylara vardırılmıştır. Türk faşistleri gerek Ege'deki tavrıları ile, gerekse Kıbrıs'taki tavrıları ile Yunanistan'ı açıkça tehdit etmekte, ya-

yılmacı amaçları yanlış anlamaya meydan vermeyecek şekilde yüksek sesle ortaya koymaktadırlar. Türk faşistleri, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçilerini Rum düşmanlığı, Yunan düşmanlığı ile eğitmeye; Yunanistan ve Kıbrıs'ın Rum halklarına karşı Türkiye halklarını kışkırtmaya çalışmaktadırlar. Ve ne yazık ki, şovenizmin kendine ilerici, "sol"cu diyenlerin büyük çoğunluğu içinde de kesin hakim olduğu ülkemizde, bu yöndeki çabalarında büyük başarılar elde etmektedirler. Öyle ki, Kıbrıs'ın bölünmesinde en önemli adımlardan biri olan Özal ziyareti karşısı, bu ziyaretin siyasi sonuçlarına karşısı ülkemizde emekçi sınıflardan bir tepki gelmektedir. Kıbrıs konusunda hakim sınıflar tarafından atılan bu adımların sorumluluğu, açıktır ki, faşist hakim sınıflara aittir. Ama bu adımlar karşısında susma, ya da destekleme tavrı takınan her kişi ve kuruluş da, bu adımların sorumluluğuna tarih, enternasyonal proletarya ve ezilen halklar karşısında ortaklır.

Biz Türkiyeli/Kürdistanlı (özellikle de Türk ulusundan) Komünistler, bugünkü güçsüzlüğümüzün, işçi sınıfı ve emekçiler içinde etkimizin olağanüstü zayıflığımızın acısını, hakim sınıfların açık sömürgeci, ilhakçı emperyalist siyasetlerini ve savaş kışkırtıcısı siyasetlerini önemli hiçbir direnişle karşılaşmadan sürdürmeleri karşısındaki fazla birşey yapamamanın verdiği acıyı bütün benliğimizde hissediyoruz. Bir kez daha emekçi yığınları bu noktada hakim sınıfların kuyruğuna takan şovenizmi bütün benliğimizle lanetliyoruz. Marksizm adına, solculuk adına, devrimcilik adına şovenizmi emekçi yığınlar içinde yaygınlaştıran revizyonist-oportünist mihrakları lanetliyoruz.

Özal'ın Kıbrıs ziyareti uluslararası alanda ve Kıbrıs'ta çeşitli tepkilerle karşılandı.

Kıbrıs'ta Kıbrıs Rum kesiminde hemen bütün halk yığınları yekvücut halinde –ve ne yazık ki devrimci bir alternatifin yokluğu şartlarında Rum hakim sınıflarının yönetimi ve denetimi altında– Özal'ın ziyaretini protesto etti. Ardı arkası kesilmeyen protesto eylemleri ile, yığınlar Türk faşist devletinin Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünü iyice perçinleme yönünde atılan bu adımı lanetlediler. Kıbrıs Rum hakim sınıfları ve Yunanistan hakim sınıfları da halk yığınlarının Türk faşistlerinin korsanlık eylemlerine karşısı duyduğu haklı tepkiyi, genel olarak Türk düşmanlığını körüklemek, emekçi yığınları şovenizm bayrağı altında toplamak için sömürdüler, kendi çıkarları doğrultusunda kullandılar.

Kuzey Kıbrıs'ta, muhalefet partileri, başta Rus sosyal-emperyalizminin sözcülüğünü yapan CTP olmak üzere, Özal'ın ziyareti "eleştiri getirdi". Ama bu eleştiri kesinlikle Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünün perçinlenmesi yönündeki adımlara değil, Özal ziyareti ile birlikte gelen "ekonomik tedbirler paketi"ne yöneliyordu. Kıbrıs'ın Kuzeyinin tüm emperyalistler için "serbest bölge" ilan edilmesi; KİT'lerin Türkiye'de olduğu gibi özelleştirilmesi gibi tedbirler oldu bu muhalefetin eleştirilerinin hedefi. Kıbrıs'ın Kuzeyinde bugün mecliste temsil edilen partilerden hiçbirinin Kıbrıs'ın 1974'te Türk faşistleri tarafından işgaline ve KKTC'nin ilanına ve evet hatta gerekirse göstermelik federatif devlet planlarından bile tümünden vazgeçilmesine köklü bir itirazı yoktur. Onların tümü bu alanda, "Anavatan"daki hakim sınıflarla aynı saftadır!

Özal'ın Kıbrıs ziyareti, Amerikan emperyalistlerinin bir dışışleri sözcüsü tarafından "akıllıca olmayan bir iş", BM Genel Sekreterinin bir sözcüsü tarafından ise "esef verici bir tavır" olarak değerlendirildi. Türk faşistleri ve kukla KKTC yönetimi bu değerlendirmeler karşısında "sert çıktı"lar! Özal Kıbrıs'ın kukla parlamentosunda yaptığı konuşmada açık tehditler savundu. Türk boyalı basını, Kıbrıs'ın geri kalan kısmının da alı-

nabileceği yönünde açık kışkırtmalara girişti. KKTC yönetimi, "devlet" olduklarını gösterme adına, Güney Kıbrıs-Kuzey arasındaki sınır kapılarını belli bir süre kapattı, vs.

ABD'nin Özal'ın Kıbrıs ziyaretine karşı tavır takınması; ya da BM Genel Sekreterinin sözcülerinden birinin bu ziyarete karşı tavır takınması; hiçbir şekilde Türk faşistlerinin "İkili Enosis" çözümünün bunların çözüm önerileri ile köklü bir çelişmesi olduğu anlamına gelmemektedir. İkili Enosis gerçekte ABD emperyalistlerinin planıdır.

Kıbrıs'ta Türk ve Rum hakim sınıflarının; Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıfların, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin Kıbrıs halklarına "kalcı ve adil" çözüm olarak sunduğu hiçbir çözüm, Kıbrıs sorununun kalcı ve adil çözümü değildir, olamaz!

Kıbrıs'tan, başta Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal altında tutan, sömürgeci faşist Türk ordusu olmak üzere, tüm yabancı askerler bir daha gelmemecesine defolup gitmeden; tüm yabancı askeri üsler, tesisler sökülüp atılmadan; adanın emperyalizme bağımlılık zinciri sökülüp atılmadan; emperyalizmin uşağı Rum-Türk hakim sınıflarının iktidarı yıkılmadan; işçilerin-köylülerin işçi sınıfı önderliğinde dervimci-demokratik iktidarı kurulmadan, "kalcı ve adil bir çözüm" mümkün değildir. Kıbrıs halkları "kalcı ve adil çözüm"ün bu olduğunu er-geç görecek, bu gerçeği kendisine gösterecek olan işçi sınıfı partisinin önderliğinde birleşecek; şovenizm ağusu ile aldatılmış yığınlar proleter enternasyonalizmi bayrağı altında er-geç toplanacak ve Türk, Rum, Maronit bütün milliyetlerden Kıbrıslı işçiler ve köylüler bağımsız, birleşik, demokratik Kıbrıs'ı kendi elleri ile yaratacaktır! Bugün hayal gibi görünen bu sonuç, Kıbrıs sorununun gerçek çözümünün biricik perspektifidir. Ve biz Türkiyeli komünistler bu sonuca varılması için Kıbrıslı Komünistlere, Kıbrıs'ın işçi sınıfına, emekçilerine verebileceğimiz en büyük desteği vermeyi en önemli proleter enternasyonalist görevlerimizden biri olarak görüyoruz. Biz biliyoruz ki, bizim verebileceğimiz en büyük enternasyonalist destek, bugün Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal altında tutan Türk faşist devletini, bu halklar hasipshanesini işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle yerle bir etmekle olacaktır!

Türkiye'de, Yunanistan'da, Kıbrıs'ta halkların, emekçilerin kendi iktidarları şartlarında halledemeyecekleri hiçbir sorun yoktur! Sorunların gerçek kaynağı, emperyalizme uşaklık eden hakim sınıfların iktidarlarıdır!

Ege'de, Kıbrıs'ta hakim sınıfların kışkırttığı savaş bulutlarını dağıtmanın; Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ta sınıf kardeşlerinin birbirlerini boğazladıkları bir savaş tehlikesini tarihe gerçekten gömmenin yolu da, devrimden, devrim mücadelesinden geçmektedir.

Biz Türkiyeli Komünistler, daha şimdiden bütün Türkiyeli işçileri ve emekçileri uyandırıyoruz: Türk faşistleri sizleri Ege'de, Kıbrıs'ta yeni bir savaşa sürükleyebilir. Düşmanınız ne Kıbrıs'ın Rum halkı, ne de Yunanistan halklarıdır! Düşmanınız sizleri ilğiniz-kemiğimize kadar sömüren, faşist baskılar altında tutan, Kürdistan'da milli zulmün katmerlisini uygulayan Türk hakim sınıflarıdır! Onların savaşına kendi sınıf savaşınızla cevap verin! Savaş halinde silahlarınızı Türk hakim sınıflarının iktidarına çevirin!

Savaş kışkırtıcısı faşist Özal Kıbrıs'tan defol!

Sömürgeci-işgalci faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Yaşasın Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele birliği!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

(Bolşevik Partizan no: 44, 1 Ağustos 1988)

Kıbrıs sorunu Türk ve Yunan hakim sınıflarının pazarlık masalarında değil, Kıbrıs halklarının ortak sınıf savaşımı ile çözülecektir!

Türk ve Yunan hakim sınıfları, aralarında çözüm bekleyen sorunları yeni bir ruhla çözmeyi vaad ediyorlar.

Türk ve Yunan hakim sınıflarının başbakanları, uzun yıllardan bu yana ilk defa Davos'ta biraraya geldiler ve "Türk-Yunan" anlaşmazlıklarına "çözüm" bulmak amacıyla yeni ve bugüne kadarki gelişmelerden "daha olumlu" bir yola girilmesi arzusunun dile getirdiler. Ayrıca iki ülke arasındaki sorunların "savaş yoluyla çözülmemesi"ni karara bağlayan bir metni oynadılar.

Davos buluşmasından sonra Türk ve Yunan hakim sınıfları arasındaki trafik oldukça hızlandı. Hızlanan bu trafiğin olumsuz yönde etkilenmemesi için her iki taraf siyasi "jestler" göstermeye başladı.

Yunanistan hakim sınıfları Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler Örgütü'nün 42. toplantısının gündemine getirilmesinden vazgeçtiler. Türk hakim sınıflarının hükümet sözcüleri ise 1988'in başında yapacaklarını açıkladıkları Ege'deki askeri tatbikatları Özal-Papandreu görüşmesine kadar birçok kez ertelediler. Türk hakim sınıfları Kıbrıs'tan bir kısım asker çekebileceklerini fısıltı gazetesi üzerinden kamuoyuna duyurdular.

Karşılıklı delegasyonlar, alt komisyonlar, dışişleri bakanlarının buluşması ve en son 13-14 Haziran'da Özal'ın Atina ziyareti, bu hızlanan trafiğin durakları olarak kendini gösterdi.

Şimdiye kadarki görüşme ve buluşmalardan, her iki ülkenin hakim sınıfları arasındaki temel iki sorunun -Ege kıta sahanlığı ve Kıbrıs sorunu- çözümü konusunda önemli bir sonuç çıkmadı. Fakat bütün gelişmeler, uzun yıllardan bu yana çözülmeden duran bu sorunların her iki tarafı rahatsız ettiği, birçok diğer önemli sorun ve ilişkileri olumsuz yönde etkilediği açıkça hissedilmektedir. Her iki ülkede de, bu iki sorun bir çözüme kavuşturulmalıdır diyenlerin sayısı giderek artıyor. Her iki taraf da bu görüşmelerden ve çözüm yollarından, kendi çıkarları için en fazla uygun olan yolu diğer tarafa kabul ettirmeye zorluyor.

Çeşitli emperyalist büyük güçler de kendi çıkarları doğrultusunda çözüm önerileri dayatıyorlar ve taraflara baskı yapıyorlar.

Kıbrıs'ta, halen üçüncü askeri güç olan İngiliz emperyalizinin sözcüsü Thatcher'ın 6 Nisan 1988'de Ankara'yı ziyaretinde Kıbrıs sorunun görüşüldüğü ve İngiliz emperyalizminin Türk faşistlerini Ada'dan asker çekme konusunda ikna etmeye çalıştıkları bilinmektedir.

ABD'nin Ankara büyükelçisi Strausz-Hupe'nin Türkiye Dışişleri Bakalığına "anı" ziyaretlerinin sıklaşması ve yine Hupe'nin de bir kısım asker çekme konusunda önerilerde bulunduğu bilinmektedir.

ABD emperyalizminin Kıbrıs sorunun çözümünü konusunda istediklerinin en başında gelenlerinden birisi, ABD'ye Kıbrıs'ta üs izni verilmesidir. Elde edeceği askeri üslerle

ABD emperyalistleri "batmayan uçak gemisi" Kıbrıs üzerinden Akdeniz'in doğusunu daha sıkı kontrolü altına alabilecek, Ortadoğu'da girişeceği muhtemel askeri operasyonları daha hızlı ve etkili bir biçimde yürütebilecektir.

Askeri açıdan muazzam öneme sahip Kıbrıs'ı elinde bulunduran bir emperyalist güç, dünya petrol üretiminin %60'ından fazlasının üretildiği Ortadoğu'da büyük bir avantajı elinde bulunduracaktır. Ortadoğu'daki bütün askeri operasyonlara karşı önemli bir üstünlük elde edecektir. Ada'da kurulacak dinleme istasyonları ile Ortadoğu'daki tüm radyo ve telsiz haberleşmelerini izlemek olanağı olacaktır.

15 Temmuz 1974 Sampson darbesi öncesinde bile ABD emperyalizminin Kıbrıs'ta gizli dinleme istasyonlarının olduğu, darbe sonrasında ortaya çıkmıştı. ABD emperyalizminin Kıbrıs'ta gizli dinleme istasyonlarının olduğu, darbe sonrasında ortaya çıkmıştı. ABD emperyalizmi yeni planları ile varolan dinleme istasyonlarını resmileştirmek, askeri üslerle pekiştirmek amacındadır.

20 Temmuz 1974'ten bu yana Kıbrıs'ın kuzeyini işgali altında bulunduran faşist Türk devleti, 68. vilayeti durumunda olan, adına "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" denilen bölgeden askeri gücünü tamamen çekmeyi bugün düşünmemektedir; bu faşist kukla devletin ayakta tutulmasından, tanınmasından da bugün vazgeçmeyecektir. TC'nin verebileceği tavizin sınırı bugün az sayıda TC askerinin Ada'dan çekilmesi ile sınırlıdır.

Faşist Türk devletin Genelkurmay başkanı Torumtay, Kıbrıs konusunda yaptığı açıklamalarda hükümetle aynı şekilde düşündüklerini belirterek, Özal ile ordu arasında çelişki bulma heveslilerinin, Özal'ı ordunun karşısında yumuşama tarafılsa görüp göstermeye çabalayanların yanıldıklarını bir kez daha gözlerinin içine sokmuştur. Türk faşistlerinin Kıbrıs konusunda ordunun onayı olmadan siyaset geliştirmeleri mümkün değildir ve mümkün olmayacaktır da.

Faşist Türk devleti, ister Yunanlı hakim sınıfların temsilcileri, ister Batılı emperyalist büyük güçlerle görüşmelerinde olsun, Kıbrıs sorunun ciddi bir pazarlık dönemine girdiği bugünkü durumda ellerindeki kozları dikkatli ve uzun vadeli kullanmak istemektedirler. Bu nedenle Türk faşistleri tarafından önemli kozlar bugün pazarlık aracı olarak bile kabul edilmemektedir. Karşı taraf Türk faşistlerinin sunduğu kısmi pazarlık noktaları konusunda tavır takılmaya zorlanmaya çalışılmaktadır.

Kemalist faşistlerin muhalefet güçleri, halk arasında iğrenç boyutlara varan şovenist duyguları pohpohlamak, "milli çıkarların" asıl savunucularının kendileri olduğu göstererek oy potansiyellerini artırmak amacıyla, faşist Özal hükümetinin muhtemel tavizlerine derhal karşı çıktılar. Muhalefet Özal ve hükümeti "milli menfaatleri" korumamakla suçladı, Ada'dan asker çekmenin faşist Türk devletin ikili görüşmelerde pazarlık gücünü zayıflatacağını, Kıbrıs Türk ulusunun canını tehlikeye sıkacağına vurguladılar. SHP'den MÇP'ye kadar tüm muhalefetin, faşist Türk devletin menfaatleri sözkonusu olduğunda ayrı olamayacağını, bunların çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halklarının azılı şoven düşmanları olduğunu bir kez daha bütün çıplaklığıyla ortaya koydu.

Faşist Türk devletin zoraki-illegal sesi TBKP hainleri de bir başka öneri ile faşist Türk devletin çıkarlarının korunabileceğini ileri sürüyorlar. Bunlara göre, Türk ve Yunan hakim sınıflarının da katılacağı uluslararası bir konferans gündemine Kıbrıs sorunu alınmalı ve uluslararası platformda çözüme kavuşturulmalıdır. TBKP'li sosyal-şovenler bu önerileri ile hem Türk faşistlerinin, hem de uşaklığında kusur etmemeye çalıştıkları Rus sosyal-emperyalizminin çıkarlarını birleştirmek amacındadırlar. Çünkü Rus sosyal-emperya-

lizminin doğrudan katılma imkanının çok yüksek olduğu, hatta onsuz olmayacak çözüm yolu, uluslararası konferans yoludur.

TKBKP'li hainler devrim düşüncesinden o denli uzaktırlar ki, Kıbrıs'ta devrimi, bırakalım Kıbrıs sorununun tek gerçek çözüm yolu olarak ileri sürmeyi, olası çözüm yollarından biri olarak bile ileri sürmüyor.

"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" valisi R. Denктаş, kendisine danışmadan Türk hakim sınıflarının Kıbrıs konusunda yeni öneriler getirmesi ve kendisinin bu anlamda devre dışı bırakılması kendisini oldukça rahatsız etmiş olduğu halde, efendisi faşist Türk devlete ancak yakınma ve dileklerini iletme durumunda kaldı. Bu uşak sömürge valisi büyük bir korkuyla, "Türkiye Kıbrıs konusunda taviz vermez, bizi tehlikeye atmaz", "Anavatan AT uğruna bizi satmaz" (Tercüman, 30 Mayıs 1988) diye yalvarıyor. R. Denктаş gibi satılmışlar, efendisi TC devleti ile arasındaki ilişkiyi ama çok doğru tespit ediyorlar: Satma-Satın alma! İşte şovenist örgütünün altındaki "milli çıkar".

Yunanistan başbakanı Papandreu ve Güney Kıbrıs başbakanı Vasiliu'nun tavırları da Türk hakim sınıflarının tavrından farklı değil. Bunlar da "milli çıkarlar"ın peşinde, yığınların şovenizm zehiriyle daha da ağulanması yolunda halk düşmanları. Bir tek farkla ki, bunlar da tersten şovenist, "kendi milli çıkarları"nın savunucusu sosyal-şovenler.

SONUÇ

Kıbrıs sorunun uzun yıllar çözülmeden durması hem Yunanlı ve hem Türk hakim sınıflarının, hem de emperyalist büyük güçlerin bölgede istikrarlı politikalar uygulamalarının önünde engel oluşturmaktadır. Özellikle ABD emperyalistleri giderek daha da bunalım merkezi haline gelen Ortadoğu'yu daha sıkı kontrol altına alabilmek, gerektiğinde derhal askeri operasyona başvurabilmek için, Kıbrıs'ta denetiminin güçlendirilmesi, modren askeri araçlarla donatılmış üslerin kurulması tayin edici öneme sahiptir. Türk faşistleri, birinci nedenin yanısıra, Avrupa Topluluğu'na tam üye olarak kabul edilmenin önünde engel olan Kıbrıs sorununu kısmi ve küçük tavizlerle çözüp aşmak zorundadır.

Küçük tavizlerle Yunanlı hakim sınıflar köşeye sıkıştırılmaya çalışılacak, karşı taraf "oyun bozan" rolüne düşürülecek, böylece Türk devletin üzerindeki uluslararası baskı azalacak ya da giderilecektir.

Ne Batılı emperyalist büyük güçlerin ne de Türk ve Yunan hakim sınıflarının çözüm önerileri Kıbrıs sorununu çözecektir. Kıbrıs sorunu, Kıbrıslı Rum ve Türk işçilerinin, diğer emekçilerin ortak girişimleri ile; bağımsız, demokratik bir Kıbrıs'ta, işçi sınıfı ve onun önderi Komünist Partisinin yönetimindeki demokratik halk diktatörlüğüyle çözülecektir. Bu yönde bir çözüm için şimdiden Türkiyeli işçilerin ve emekçilerin önünde, faşist Türk ordusunun Kıbrıs'ın kuzeyinden derhal geri çekilmesi ve Kıbrıs üzerindeki her türlü "hak ve yükümlülüklerin" ilgası mücadelesi, Kıbrıs'ın bağımsızlığının tanınması mücadelesi durmaktadır.

Nasıl Türkiye işçi sınıfı demokrasi uğruna başarılı bir mücadele vermeden, başarılı bir sosyalist kurtuluş mücadelesi veremezse, aynı şekilde, faşist Türk ordusunun Kıbrıs'ın kuzeyinden derhal geri çekilmesi uğruna kararlı ve bilinçli bir mücadele yürütmeden de demokratik kurtuluş mücadelesi veremez.

Öyleyse görev başına! Hep birlikte, "Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!" şiarını yükseltelim. Hep birlikte, Kıbrıslı Rum ve Türk emekçilerin demokratik halk devrimi uğruna vereceği mücadeleyi bütün gücümüzle destekleyelim!

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik Örgütlenme Komitesi 1. Konferansı kararları üzerine...

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütlenme Komitesi), KKP/B (ÖK), Eylül 1987'de merkez yayın organı **Kızıl Bayrak** sayı 5'te yayınladıkları *Konferans Manifestosu* ile 1. Konferanslarının yapıldığını duyurmuş, bu konferansın aldığı kararları, tespit ettiği görevleri, hedefleri devrimci kamuoyuna sunmuştur. Yine 1. Konferans belgesi olarak *Bolşevizmin Bir Karikatürü ve Leninist Parti Örgütlenmesi* başlıklı bir polemik yazısı da yayınlanmıştır. (1)

KKP/B(ÖK) Merkez Komitesi, 1. Konferansın amacını şöyle açıklamaktadır:

"Konferansa katılan tüm yoldaşlarca açık olması gereken bir nokta, bu konferansın Kıbrıs çapında bir Komünist Partisi yaratmak için toplanmadığıdır. Kıbrıs'taki yerel komünist çalışmaların henüz çok zayıf olduğu, bazı bölgelerde ise hiç olmadığı, dolayısıyla Marksist hareketle kendiliğinden işçi sınıfı hareketinin ayrı yollardan yürüdüğü günümüz şartlarında, bu konferansın, milli çapta komünist örgütlenme olarak gündeme gelebilecek bir komünist partisinin kuruluşunu gerçekleştiremeyeceği açıktır. O halde, Konferans niye toplanıyor?"

Konferans, Ekim 1983'te kurulmasından bu yana yapılan siyasi, ideolojik ve örgütsel çalışmaları değerlendirmek ve önümüzdeki dönemdeki görevlerimizi saptamak için bulunuyor. Somutlaştıracak olursak: Bugüne dek çıkan belgelerimizi gözden geçirmek, varolan yanlışlarımızı düzeltmek; örgütlenme konusunda sürdürülen araştırmaların sonuçlarını ortaya koymak; Türkiyeli yoldaşların örgütlenme üzerine getirdiği görüşleri değerlendirmek ve önümüzdeki dönemdeki görevlerimizi saptamak işte Konferansın somut olarak tartışıp karara bağlayacağı konular bunlardır." (Kızıl Bayrak sayı 5, sayfa 3)

Kuruluşundan (Ekim 1983) bu yana yapılan çalışmaları değerlendirmek ve önde duran görevleri tespit etmek amacıyla toplanan bu konferans, özellikle Leninist Parti örgütlenmesi üzerine yoğunlaşmış, KKP/B(ÖK)'nin parti üzerine araştırmalarını sonuçlandırmış ve aynı konuda KKP/B (ÖK)'nin geçmişini değerlendirmiştir.

TKP/ML(B)'nin de yakın geçmişte uzun bir süreyi kapsayan araştırma-tartışma sonrası 3. Konferansında sonuçlandırmış ve Olağanüstü Parti Konferansında tekrar onaylanmış olduğu programatik görüşleri temelinde KKP/B(ÖK)'nin Leninist parti öğretisi-

ne dair görüşlerini, eleştirilerimizle birlikte okuyucuya tanıtmayı ve aynı zamanda KKP/B(ÖK) ile bu konuda yazılı bir tartışmayı başlatmayı kendimize görev biliyoruz. Biz bunu proleter enternasyonalizminin gereği olarak kavıyoruz.

Geçmişte TKP/ML'nin kardeş örgütü olan KKP/ML(ÖK), 80'li yıllarda derin bir ideolojik ve örgütsel bunalıma girmiş ve bu bunalım, KKP/ML(ÖK)'nin kendisini feshetmesiyle sonuçlanmıştır. KKP/ML (ÖK)'nin bir dizi kadrosu, Ekim 1983'te KKP/B (ÖK)'ni kurmuş ve kendilerini KKP/ML(ÖK)'nin devamı olarak gördüklerini ilan etmişlerdir. TKP/ML(B), en başından itibaren eski kardeş örgütü içindeki gelişmeyi yakından izlemeye ve ideolojik-siyasi tartışmalarla gelişmeye doğrudan müdahale etmeye çalışmıştır. Bu dayanışma ve ideolojik mücadele, temsilciler düzeyindeki çeşitli görüşmelerin yanı sıra KKP/B(ÖK)'nin çeşitli belgelerini eleştirilerle birlikte yayınlamak şeklinde olmuştur. KKP/B(ÖK)'nin bugün geldiği yerin değerlendirilebilmesi açısından, TKP/ML(B)'nin geçmişten buyana yürüttüğü ideolojik mücadelenin ana hatlarıyla ortaya konmasının gerekliliğini görüyor ve okuyucuya burada atıfta bulunacağımız belgeleri de incelemesini öneriyoruz:

* KKP/ML(ÖK), TKP/ML-TKP/ML(B) ayrılığında uzun süre orta yolcu bir tavır takınmış, TKP/ML ile arasında olan derin ideolojik ayrıklara rağmen, kardeşlik ilişkilerini koparmaktan çekinmiş, bunun yerine her iki tarafla da "tartışma" yolunu seçmiştir (*Bkz. BP No:8, Haziran 1983, "MK'nin KKP/ML(ÖK)'nin Belgesine Eleştirisi"*). TKP/ML(B), KKP/ML(ÖK)'nin bu tavrını şiddetle eleştirmiş ve bu noktadaki ideolojik mücadele, KKP/ML(ÖK)'nin devamı olarak ortaya çıkan KKP/B(ÖK)'nin bu hatayı özeleştirel olarak tespit etmesiyle sonuçlanmıştır (*Bkz. "KKP/B(ÖK)'nin Bazı Belgeleri"*, BP No:18, Eylül 1984).

* KKP/B(ÖK)'nin kuruluş belgelerinin bir bölümü BP No. 18'de yayınlanmış ve buna ilk tavır takınılmıştır. Bu ilk tavırda dikkate alınması gereken en önemli eleştiri, KKP/B(ÖK)'nin içinde bulunduğu ideolojik-siyasi-örgütsel durumu doğru değerlendirmemesi ve KKP/B(ÖK)'nin kuruluşunun bu krizi atlatabilmek için henüz bir ilk adım olduğunu, ama KKP/B(ÖK)'nin önünde çözülmesi gereken muazzam görevlerin durduğunu yeterince bilince çıkarmamış ve görevleri bu anlamda küçümseyen bir konumda olduğu tespitidir. Diğer taraftan KKP/B(ÖK), kuruluş bildirisinde iki aşamalı parti inşası öğretisini savunduğunu ilan etmiş ve önüne parti inşasının birinci aşamasının görevlerini koymuştur. Bu çıkış noktası olarak tarafımızdan olumlu karşılanmıştır.

* Diğer bir önemli ideolojik ayrılık ve mücadele noktası, KKP/B(ÖK)'nin Kıbrıs'ta devrim aşaması konusundaki tavrıdır. KKP/B(ÖK), 1981 yılı içinde yaptığı konferans-ta TKP/ML-KKP/ML(ÖK) ortak açıklamasında (1978) saptanan demokratik halk devrimi tezinden vazgeçmiş, bunun yerine Kıbrıs'ta devrim aşamasının sosyalist devrim aşaması olduğunu savunmaya başlamıştır. (*Bkz. BP No 8, "Konferans Sonuç Raporu" ve "TKP/ML(B) MK'nin Eleştirisi"*) KKP/B(ÖK) de devrim aşaması konusundaki bu tezi, devralarak savunmuş ve bu TKP/ML(B) ile KKP/B(ÖK) arasındaki ideolojik mücadelenin önemli bir noktası olarak kalmıştır. (*Bkz. BP No. 3/4, 8, 18, 31*)

* Geline yerde KKP/B(ÖK) ile aramızdaki ideolojik ayrıklara temel bir sorun daha eklenmiştir. Eylül 87'de yapılan KKP/B(ÖK)'nin Birinci Konferansı'na TKP/ML(B)'nin de bir temsilcisi katılmış ve KKP/B(ÖK) aşağıda ortaya koymaya çalışacağımız gibi, parti inşasına ilişkin olarak oportünist bir çizgiyi konferansta temsilcimiz tarafından yürütülen ideolojik mücadeleye rağmen hakim kılmıştır.

KKP/B, Kuruluş Belgesinde ortaya koyduğu birinci inşa aşaması hedefinden, gelinen yerde geri adım atmıştır

KKP/B (ÖK)'nin kuruluş bildirisinde geçici merkezin görevleri bağlamında parti inşasının birinci aşamasında bulunulduğu tespit edilmiş ve tüm diğer görevler bu temel düşünceye göre tayin edilmiştir:

“Şu anda ilgilendiğimiz ve çattımız altında toparlamaya çalıştığımız kesimin işçilerin en ileri kesimleri ve devrimci aydınlar olduğunu söyledik. İki aşamalı parti inşasında ilk aşamanın bunu talep ettiğini ve sorunun önderler örgütünü (KP'ni) yaratmak ya da oluşturmak olduğunu söyledik.” (Manifesto, sayfa 9)

KKP/B(ÖK)'nin birinci konferansı bu düşünceyi reddetmiştir:

“Burada açıktan söylenirse de, parti inşasının birinci aşamasında olduğumuz şekilde bir anlayış vardır. Bu anlayış YANLIŞ BİR ANLAYIŞTIR... Gerçek bir Bolşevik partiyi yaratmak için yola çıkan Örgütlenme Komitesinin Merkezini oluşturan bizlerin, başlangıçta bu yönde hatalı bir anlayışı olması doğaldır. Çünkü henüz kapsamlı bir araştırma yapılmış değildir...” (Manifesto, sayfa 9)

Görüldüğü gibi, KKP/B(ÖK) Kuruluş Bildirisinde önüne koyduğu dolaysız hedefi, bugün yanlış bir hedef, parti inşasının birinci aşamasında buldukları ve görevleri buna bağlı tespit etmeleri gerektiği anlayışını, hatalı anlayışı olarak değerlendirmektedir.

Konferansın toplanma amacının *“Kıbrıs çapında bir KP yaratmak olmadığı”* nı açıklayan konferans açılış konuşmasından başlayarak, bir bütün olarak 1. Konferanslarına damgasını vuran düşünce, bu olmuştur. Ve bu düşünce elbette, KKP/B(ÖK)'nin bugün savunduğu, ML parti inşasından bir sapma oluşturan yanlış parti inşası anlayışından kaynaklanmaktadır. Şunu da en başına koyalım: KKP/B(ÖK)'nin *Konferans Manifestosu ve Bolşevizmin Bir Karikatürü*'nde ortaya koyduğu parti inşasına ilişkin çizgisi, bize hiç de yabancı olmayan bir çizgidir, bizim bir zamanlar azınlığımızın, özellikle de bir dönem azınlık içinde yer almış olan Ahmet B.'nin görüşleri ile önemli ölçüde uyum içindedir.

KKP/B(ÖK) açısından da sorunun özü, ML parti nedir nasıl oluşur sorularına verilen cevaplarda yatmaktadır. Onlar da *“KP, sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliği”* dir tanımından yola çıkarak, parti inşasına ilişkin görüşlerinin tümünü, bu tez üzerinde yükseltmeye çalışıyor ve doğru olan bu tezi komünist partisinin kuruluşunun *zamanlaması* için kullanmaya çalışıyorlar.

Stalin'in *SBKP(B) Tarihi*'nde *Ne Yapmalı*'yı özetlediği yerden alınan, *“KP, sosyalizm ile işçi hareketinin birliği”* dir tanımı doğru bir tanımdır ve bu tanımdan çıkarılacak –çıkarılması gereken– tek sonuç; işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin ayrı yollardan yürütmesinin, her ikisini de zayıflatacağı ve Marksist-Leninistlerin çalışmalarının en başından itibaren, bu birliği sağlamak için çalışmaları ve içinde bulunulan her tarihi koşulda, bu birliğin sağlanması ve sağlamlaştırılması için, ideolojik-siyasi-örgütsel görevlerin doğru tespitinin gerektiğidir. Lenin ve Stalin'in bu bağıntı ile ilgili söyledikleri hiçbir şekilde, partiyi kurmak ve parti inşasına başlamak için, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleştirilmiş olması gerekir şeklinde bir sonuç çıkarmaya dayanak yapılamaz.

KKP/B(ÖK)'nin tezlerini dayandırmaya çalıştığı alıntılarının bir dizisine, eski azınlığımızla tartışmalarımız içinde de ileri sürüldüğünden dolayı, *Parti Öğretisinin Bazı Yönleri Üzerine* başlıklı Bolşevik sayı 22'de tavrı takınmıştır. Bu konuda KKP/B(ÖK), bir takım

“yeni” alıntılar ileri sürmektedir. Bu yeni alıntılar da, sorunun özünü değiştirmemektedir.(2)

KKP/B(ÖK)'nin Komünist Partisinin kuruluşu için önkoşul olarak ileri sürdüğü, işçi sınıfı hareketi ile Sosyalizmin birliğinin düzeyi sorunu üzerine

İlk olarak şunu belirtelim: KKP/B(ÖK), propaganda aracı olarak parti adının kullanabileceğini, bundan dolayı da *“formel”* parti ile *“gerçek”* parti ayrımının mutlaka gerekli olduğu görüşünü savunuyor.

Bu noktada üretilen teoriler, KKP/B(ÖK)'nin bizzat kendi yarattığı açmazın bir sonucudur. Yukarıda da söylediğimiz gibi, KKP/B(ÖK), Stalin'in *“Marksist bir parti, sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birleşmesi”* olduğu tezinin, temel bir Marksist tez olduğundan yola çıkmakta ve bunun Marksist-Leninist partinin tek bilimsel tahlili olduğunu kabul etmektedir. Böyle olunca da, ancak sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğinin sağlandığı şartlarda, Marksist-Leninist partiden söz edilebileceği tezine varmaktadır.

Ama geçmişteki Komünist Hareket'in tarihi, onların bu şablonuna uymadığından (bu onlara gösterilmediğinden), şablonu, bu birlik sağlanıncaya dek *“formel parti”*, *“propaganda aracı olarak parti”* formülü ile tamamlamakta ve böylece açmazı bertaraf etmeye çalışmaktadırlar. Fakat bu da onları, içine düştükleri açmazdan kurtarmaktan oldukça uzaktır.

“Çünkü nasıl ki Parti kavramının kendisi, ortaya çıkışı, kuruluşu, inşası bir süreç olan parti denen organizmanın çok değişik durumlarını ifade eden, bu anlamda relatif bir kavram ise; gerçek parti kavramı da bu relatipliği ortadan kaldırmamaktadır.” (Bolşevik, sayı 22, sayfa 28-29)

Dolayısıyla bu sefer bir başka soru, KKP/B(ÖK)'nin deyişiyle *“gerçek parti”* olmak için, işçi sınıfı ile sosyalizmin birliğinin düzeyinin hangi seviyede olması gerektiği sorusu gündeme gelmektedir.

Parti inşasının birinci aşamasının görevlerine sarılmak için *“gerçek”* parti olma önkoşulunu, gerçek bir komünist parti olmak için de, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin belirli bir gelişme düzeyinde, tek bir bütün olarak birleşmişliğini önkoşul olarak ileri süren KKP/B(ÖK), *“gerçek”* parti olmak için bu birlik düzeyi hangi seviyede olmalıdır sorusuna berrak bir yanıt verememektedir.

Bu soruya yanıt aradığı yerde ise, kendi kendisiyle çelişmektedir. Bu bağıntıda RSDİP'nin 1898'de kurulmuş olmasının tesadüfi olmadığı söyleniyor ve Rus sosyal-demokratlarının işçi sınıfı hareketiyle bütünleşmelerinin düzeyiyle açıklanmaya çalışılıyor. Stalin'in *“RSDİP ve Acil Görevleri”* adlı makalesinden yaptıkları bir alıntudan sonra şu sonuç çıkartılıyor:

“Yukarıdaki alıntıda Stalin, 1870-1880'lerde işçi sınıfı hareketinden bağımsız olarak varlıklarını sürdüren Rusya Marksistlerinin 1898'den önce (Bolşevik Partisi kurulmazdan önce) –1980'lerin başında– Rusya işçi sınıfı ile temas kurduğunu, “tüm dikkatini ve çabalarını Rusya işçi hareketi üzerinde” yoğunlaştırdığını söylemektedir. İlk safhalarda (1890'ların başında) Rusya Marksistlerinin, ileri işçileri propaganda ve aji-

tasyon çevrelerinde ("circles") ve eğitim gruplarında eğittiğini söylemektedir. Daha sonra, kendiliğinden hareketin yükselmesiyle, Rusya sosyal-demokrasinin bulunduğu dar çerçeveden çıkıp, "geniş işçi kitleleri arasında etkisini yayma gereksinimi" duyduğundan söz etmektedir. Ve Stalin, Rus sosyal-demokrasinin tüm bunları 1898'den önce -Bolşevik Partisinin kuruluşundan önce- yaptığını söylemektedir ("Tiflis'te 1897-1898'de; Rusya'da daha önce"). Görüldüğü gibi, Bolşevik Partisinin kurulması, Stalin'e göre, tarihsel bir süreçtir. Bu süreç, başlangıçta birbirinden bağımsız olarak varlığını sürdüren iki hareketin (Marksist hareket ve kendiliğinden işçi sınıfı hareketinin) birbiri ile birleşme, kaynaşma sürecidir. Bolşevik Partisinin (ya da Komünist Partisinin) kurulması; bu iki hareketin belirli bir gelişme düzeyinde, tek bir bütün olarak birleştirilmesine tekabül eder." (Bolşevizmin Karikatürü, sayfa 24-25)

Bizim buradan çıkardığımız sonuç, KKP/B(ÖK)'nin, partinin kuruluşu için Rus sosyal-demokratlarının 1898'de ulaştıkları düzeyde bir birlik öngördükleridir. Fakat KKP/B(ÖK), Konferans Manifestosu'nda (Bolşevizm'in Karikatürü'nde de bu tekrarlanıyor) "gerçek" komünist partisinin ölçütü nedir? sorusuna şu şekilde cevap veriyor:

"Gerçek parti olmanın kıstasları:

a) Marksist çevreler,

b) Siyasal ajitasyona geçmesi.

Sınıf olarak örgütlenmesi için, ulusal çapta örgütlenmesi gerekir. Dolayısıyla gerçek parti olabilmenin diğer kıstası da ulusal çapta örgütlenmedir. Rusya'da RSDİP 1898'de formal olarak görüldüğü. Stalin 1900 sonrasını alıyor ve 1900 öncesini almıyor. İskra yerel örgütlerin birleştirilmesi için ciddi bir çalışma. Ele alınan makalesinde SBKP(B) farklı bir partidir. 1900 öncesi dikkate alınarak ele alınmıştır." (Konferans Manifestosu, sayfa 29)

Burada birincisi, gözle görülür bir çelişki sözkonusudur. 1898'de kurulan parti, "gerçek" parti midir, yoksa formel parti mi? İkincisi ama, "birlik düzeyi" sorununa halen yanıt yoktur. Bu olmadığı gibi, bu sefer de "gerçek" partinin "kıstasları" genişletilmiştir: Sosyalizm ile işçi hareketinin "belirli bir düzeyde birliği"nin (belirlinin ne kadar belirsiz olduğunu söyledik) ötesinde başka kıstaslar da öne sürülmektedir. Neden? Çünkü Stalin'in,

"Bizim partimizin gelişmesinde üç dönem öne çıkarılır: Birinci dönem partimizin biçimlendirilmesi ("Formierung") ve yaratılması dönemidir. Bu dönem yaklaşık olarak İskra'nın kuruluşundan III. Parti Kongresine kadar o da dahil olan zaman dönemini (1900 sonu 1905 başı) kapsar."

şeklindeki sözlerini yanlış yorumlayarak, onun parti inşasını 1900'le başlattığı sonucu çıkarılmakta ve bu yanlış yoruma teorik kılıflar yaratılmaya çalışılmaktadır. (3)

Ne Lenin, ne de Stalin, a) Partinin kurulması için "şu düzeyde bir birlik şarttır" şeklinde bir ilke koymamış; b) "gerçek" parti olmak için (4) ve parti inşasının birinci aşamasına başlamak için "şu şu şartları" yerine getirmiş olmak gerekir şeklinde bir tez ileri sürmemişlerdir.

KKP/B(ÖK)'nin esas yanlısı, parti inşası bağınıtsında, Lenin ve Stalin'in, Bolşevik Partisinin gelişme aşamalarından yola çıkarak neyi genelleştirdiklerini, neyi Rusya koşullarına özgü gördüklerini ayırtmamasında, RSDİP şablonculuğuna düşmesindedir. Bu yanlıgı, onları, Marksist-Leninistlerin ortaya çıktıkları andan itibaren, parti inşasının birinci aşamasının görevlerine sarılması gerektiğini reddetmeye; Rusya'da özgül

koşullarda yaşanmış olan "çevrecilik" dönemini tüm ülkeler için genelleştirmeye, dolayısıyla birinci aşama öncesi bir "aşamayı" teorileştirmeye götürmektedir. KKP/B(ÖK)'nin parti inşasına değin planı, Lenin ve Stalin'in tüm komünist partiler için öngördükleri "iki aşamalı" parti inşası öğretisini revizyondan geçiren bir konumdadır.

KKP/B(ÖK)'nin parti inşası konusunda son geldiği nokta; çıkış noktasından geride, sistemleştirilmiş, örgütün en yüksek organında onaylanmış, oportünist bir çizgidir.

Yanlış bir teoriden kaynaklanan, yanlış bir örgütlenme planı

KKP/B(ÖK)'nin parti örgütlenmesi/parti inşasına değin görüşlerindeki RSDİP şablonculuğu -yani ilkelerle Rusya'ya özgün gelişmeyi birbirine karıştırıp, RSDİP'nin hemen her adımını örnek alan, örneğin ötesinde "parti ancak böyle oluşur" dogmasına dönüştürmesi- en açık ifadesini, bugün önüne koyduğu örgütlenme planında kendini göstermektedir. Bu konuda Konferans Manifestosu'nda şunlar söylenmektedir:

"3. Örgütsel planda önümüzde duran görev, var olan Marksist kişi ve çevreleri birleştirmek, olmayan yerlerde ise Marksist çevreler yaratmaktır. Bu Marksist çevrelerin her bölgede birliğini sağlamak, yerel komünist örgütler yaratmak için zorunludur.

İlk safhada, zorunlu olarak bu Marksist çevrelerde yürütülecek çalışmalar dar propaganda çalışması olacaktır. Bu çalışmaların eğiteceği kesim, devrimci aydınlar ve işçilerin en ileri kesimleri olacaktır.

Propaganda-ajitasyon-örgütlenme çalışmasının her zaman için bir bütünün kopmaz parçaları olduğunun bilincinde olarak, ajitasyon da, güç oranında ve olanak çıktığında gerçekleştirilecektir.

4. Yukarıda sözü edilen Marksist çevrelerin bölgeler düzeyinde birliği sağlandığı ve 1. ve 2.'deki görevler yerine getirildiği ölçüde, Devrimci Mücadele Birlikleri niteliğindeki bu yerel örgütler aracılığı ile Kıbrıs komünistleri dar propaganda çevrelerinde propagandanın işçi sınıfına yönelik ilkeli, sistemli, sürekli siyasal kitle ajitasyonuna geçme olanağına kavuşmuş olacaktır.

5. Bu yerel komünist örgütler, işçiler içinde politik kitle ajitasyonuna geçtiği ve işçilerin ekonomik talepleri için yürüttükleri mücadelelere ve her türlü siyasal baskıya karşı düzenlenen gösterilere önderlik etmeye çalıştığı ve bunu başardığı ölçüde de işçisınıfı hareketi ile Kıbrıslı Marksistlerin bağı kurulmuş olacaktır. Bu bağ sayesinde, Kıbrıslı komünistler, işçi sınıfı hareketinin desteğine sahip yerel örgütlere sahip olacaktır. Bu yerel örgütler KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ/BOLŞEVİK'in "rüşeym hali" olacak ve PARTİ için gerekli ÖRGÜTSEL TEMEL bu şekilde oluşturulacaktır. Konferans, işgalin yaratıldığı adanın ikiye bölünmüşlüğüne, sözü edilen komünist yerel örgütleri Kıbrıs'ın bütününde yaratma ve bunların birleştirilmesi bağınıtsında SORUN olarak görür ve bu sorunu çözme görevini ÖK'nin önüne koyar...

6. Bu yerel örgütlerin Kıbrıs çapında birleşmesi ise, Kıbrıs işçisınıfının partisini yaratacak ve formal (yalnızca isim) olarak değil gerçek anlamda BOLŞEVİK BİR KOMÜNİST PARTİSİ Kıbrıs'ta tarih sahnesine çıkacaktır." (Manifesto, sayfa 48-50)

KKP/B(ÖK)'nin planı işte böyledir. Daha önce söylediğimiz gibi, RSDİP kopyacılığı en açık şekilde kendini göstermektedir. Rusya'da sosyal-demokrat hareketin ve partinin gelişmesini incelerken, başlangıçta var olan durum ile ulaşılmak istenen yerin ne olduğunu göremeyen, bu gelişmeyi hataları, zaafı ve olumlu yönleriyle değerlendi-

ren Lenin ve Stalin'in öğretilerini özümsemeye yerine, RSDİP'nin o günkü –zaafları da dahil olmak üzere– attığı adımların herbirini taklide kalkan bir konuma düşmektedirler. Böyle olduğu için de esas sorun, SBKP(B) Tarihi'nden, Dünya Komünist Hareketi'nin tarihinden nasıl öğrenilmesi veya öğrenilmemesi gerektiği sorununa gelip dayanmaktadır.

KKP/B(ÖK), sözümona RSDİP'ni örnek alarak, bugün önüne Devrimci Mücadele Birlikleri olarak adlandırdıkları Marksist çevreleri yaratma görevini koymaktadır. Fakat, örnek aldıkları Rus sosyal-demokratlarının *bilinçli* bir şekilde “çevrecilik dönemi”nin yaşanması gerektiğinden yola çıkmadıklarını unutmaktadırlar. Kaldı ki Lenin, çalışmasının en başından itibaren, sosyal-demokrat hareketin önünde duran en acil görevin, “bağımsız işçi partisi”ni kurmak olduğunu görmüş ve çalışmalarını bu yönde yoğunlaştırmıştır.

Petersburg Mücadele Grubu, Petersburg'daki Marksist çevrelerin birleştirilmesinden doğmuştur (1895). Yani o günkü dönemde atılan adımlar, çevre yaratma yönünde değil, var olanları birleştirme yönünde olmuştur.

Gelelim “Devrimci Mücadele Birlikleri” ne... Sorunu biraz daha anlaşılır kılmak için, “Devrimci Mücadele Birlikleri”nin ne olduğuna ve bunlarla KKP/B(ÖK) arasındaki bağın nasıl konulduğuna bakalım.

Marksizm'in Karikatürü'nde Devrimci Mücadele Birlikleri şöyle açıklanmaktadır:

“KKP/B(ÖK)'nin şu anda komünist bir çekirdek niteliğinde olduğunu (ancak henüz kurulmuş bir KP niteliği taşımadığını) yazımızın daha önceki bölümlerinde açıklamıştık. Bolşevik bir parti yaratma görevini üstlenmiş olan bizler, işçi sınıfı hareketinin desteğine dayanan bir Komünist Partisi'nin “rudiment (tamamen gelişmemiş) halini” oluşturacak güçlü yerel komünist örgütler yaratmanın ivedi bir görev olduğunu düşünüyoruz. Bu yerel örgütlerin isminin (...) örgütü mü yoksa Devrimci Mücadele Birliği mi olacağı (bu örgütlenmenin niteliği ve hedefleri açıklandığı ölçüde), onca önemli bir sorun değildir. Ancak önemli olan, bu yerel Marksist örgütleri yaratacak olan kadronun (önder çekirdek kadronun) MARKSİST TEORİ İLE SİLAHLANMIŞ KKP/B(ÖK) kadrolarından oluşacağını kavramaktır. Bu önder çekirdek kadro olmaksızın, yerel çapta komünist örgütlerin oluşmasını beklemek ya da bu yönde hayaller beslemek, kendiliğindenciliğin dik alasıdır.”

Daha ilerde ise, Devrimci Mücadele Birlikleri ile KKP/B(ÖK) arasındaki bağ şöyle konulmaktadır:

“Biz, şu anda, işçisınıfı hareketi ile sosyalizmin birliğinin cisimleşmiş şekli olan KOMÜNİST PARTİSİNİN henüz kurulmadığını düşünüyoruz. Böyle bir KP'nin oluşturulmasının, önümüzde duran en önemli görev olduğunu söylüyoruz. (...) örgütlenmesini de, işçi sınıfı desteğine dayanan bir KP'nin temelini oluşturacak yerel Marksist örgütler için gündeme getirdiğimizi açıklıyoruz. Şunu da belirtmek gerekir ki, (...) örgütlenmesi şartların dayattığı bir olgudur ve KKP/B(ÖK) ile (...) örgütü arasında formal bir ayrılık vardır. Bu formal ayrılığın, sonunda ortadan kaybolacağını düşünüyoruz. Bu da, (...)nin KKP/B(ÖK) ile aynı ideolojik görüşe sahip olmasıyla olacak ve bu çevreler KKP/B(ÖK)'nin ve gelecekte KKP/B' in yerel örgütlerini oluşturacaktır.”

İlk önce şunu açık bir şekilde ifade etmek istiyoruz: Yerel Marksist çevreler bağınıtsında bizim eleştirimiz, –Kıbrıs'ın veya herhangi bir ülkenin somutunda– böyle çevrelerin var olduğu, somut durumun böyle yol izlenmesini gerektirdiği halde, böyle bir planı reddetme yönünde değildir. Varolan durum da bu değildir. Bizim eleştirimiz, KKP/B(ÖK)'nin

bugün önüne bilinçli olarak parti inşasını değil, “çevreler yaratma” görevini koymasınadır. Ve bu yanlıştır.

Yukarıda aktardığımız bölümlerde öne çıkan noktalar şunlardır:

1. Devrimci Mücadele Birlikleri “Marksist teori ile silahlanmış KKP/B(ÖK) kadrolarından” oluşacaktır.

2. KKP/B(ÖK) ile Devrimci Mücadele Birlikleri arasındaki “formel” ayrılık, “aynı ideolojik görüşe sahip olma” yoluyla ortadan kalkacaktır.

Birincisi, KKP/B(ÖK) “Marksist teoriyle silahlanmış” kadrolarını bugün ulaşılabilecek kesim olan devrimci aydınlar ve işçi sınıfının ileri kesimini KKP/B(ÖK) çevresinde örgütlemeye sarılmak yerine, Devrimci Mücadele Birlikleri örgütlemeye sevk etme ve böylelikle “formal” dedikleri bir ayrılığı da bizzat kendi elleriyle yaratmaktadırlar.

İkincisi ise, Devrimci Mücadele Birlikleri ile KKP/B(ÖK) arasındaki bağ, ideolojik birlik şeklinde konulmaktadır. Yani doğrudan örgütsel bağ, bu aşamada dışalanmaktadır. Bu, yani örgütsel bağ, *ideolojik mücadele yoluyla* işçi sınıfının desteğini kazandıktan sonra, KKP/B kurulma aşamasına geldiği zamana ertelenmektedir.

Görüştümüzce, bu plana rağmen, aradaki ayrılığın “formal” ayrılığa indirgenmesi, önünü görememenin ifadesidir. Çünkü, bu planla Devrimci Mücadele Birlikleri ideolojik birlik olduğu sürece, o da ideolojik olarak birbirlerine ve KKP/B(ÖK)'ne bağlı olan yerel Marksist örgütler olacaktır. Eğer bu aşamada merkezi bir yapılanmadan söz edilebilirse, bu ancak ideolojik birlik anlamında ve ideolojik birlik sürdüğü zamana kadar olabilir. Bu noktada KKP/B(ÖK), merkezi yapılanmayı reddeden, örgütsel inşaa görevlerini tamamen boşlayan bir konumda durmaktadır.

Görüştümüzce bu plan, KKP/B(ÖK)'nin nasıl oluşturulamayacağını planıdır. Bugün Kıbrıslı Marksist-Leninistler, ideolojik-siyasi ve örgütsel araçlarla ulaşılabildikleri devrimcileri, işçi sınıfının ileri kesimini bir örgüt bünyesinde toplama, ideolojik birliklerini örgütsel birlikle sağlamlaştırma görevine sarılmadılar. Bu, eğer varsa çevreler, bunlar içinde çalışmak ve bunları KKP/B(ÖK) içerisinde örgütlemek için ideolojik mücadeleyi dışalamaz, tersine bunu gerekli kılar.

KKP/B(ÖK) kadrolarının önüne, KKP/B(ÖK) ile sadece ideolojik bağı olan çevreler yaratma görevini koymak, örgütsel birliği çıkmaz ayın son çarşambasına ertelemek, kadroların devrimci enerjisini çarçur etmektir.

KKP/B(ÖK) açısından da görev, Kıbrıs'ta Bolşevik bir parti yaratmak için, parti inşasının görevlerine sarılmaktır!...

Önemli bir başka sorun üzerine

Bir başka sorun da, KKP/B(ÖK)'nin uluslararası Marksist-Leninist Hareketin görevlerine yaklaşımıdır. Bu konuda –tam açık olmasa da– KKP/B(ÖK)'nin yaklaşımının, *eğilim olarak* bizim yaklaşımımızdan farklı olduğunu söyleyebiliriz.

Bizim bu konudaki genel tavrımız, III. Konferans'ta şu şekilde belirlenmiştir:

“Öncelikle uluslararası proletaryanın birliğini sağlayabilmek için, bir ön adım olarak Uluslararası Komünist Hareket'in örgütsel birliğini de sağlayabilmek yönünde yapılabileceğin azamisini yapmak, kendi ülkemizde proletaryanın partisini yaratmak için çalışırken, bunu Uluslararası Komünist Hareket'in birliğini yaratma çalışmasının bir parçası olarak ele alan bir çalışma yürütmek.” (BP sayı 27)

Aynı şekilde, modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı mücadelede de, modern revizyonizmin ve oportünizmin uluslararası bir olgu olduğu göz önünde tutularak, bunların tek tek ülkelerdeki uzantılarına karşı mücadelenin, uluslararası alandaki mücadeleye bağlı olarak ele alınması gerektiğini düşünüyor ve buna göre hareket ediyoruz.

KKP/B(ÖK)'nin ise tavrı, *eğilim olarak*, hem uluslararası platform çalışması bağınında, hem de modern revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele bağınında, ülke somutuna ağırlık veren bir konumdadır. Bu konuda yürütülecek tartışmalarla böyle bir eğilim farkının gerçekte olup olmadığı ortaya çıkacaktır. Biz bu kanımızı neye dayandırıyoruz?

Birincisi, KKP/B(ÖK), 1. Konferansı'nda teorik çalışma alanında görev tespiti tartışmasında, Uluslararası Marksist-Leninist Hareket'in platform çalışması açısından Devrim Aşamaları sorununa öncelik verilmesi şeklinde gelen öneriyi reddetmiştir (*Bkz. Manifesto, sayfa 50*). Bu reddetmenin gerekçesi üzerine Manifesto'da bilgi verilmemektedir.

İkincisi, modern revizyonizme ve oportünizme karşı mücadelede yapılan görev tespiti şöyledir:

"Modern revizyonizmin ve revizyonizmin ideolojik planda yenilgisini gerçekleştirmek ve Marksizm'in gelişmesi için gerekli ZEMİNİ yaratmak için, önümüzdeki dönemde MYO'na daha önemli görevler düşmektedir. İdeolojik planda yürütülecek bu savaş için MYO (Kızıl Bayrak) her geçen gün daha da mükemmelleştirilmeli ve bir yandan BİLİMSSEL SOSYALİZMİN propagandasını düzenli olarak sürdürürken, diğer yandan revizyonizme karşı kapsamlı teşhirler yolu ile SALDIRGAN ve İSTİKRARLI bir mücadele yürütülmeli ve Kıbrıs'ta revizyonizmin yenilgisini sağlamalıdır. Bunun dışında, MYO UKH içinde modern revizyonizmin yenilgisi için sistemli bir mücadeleyi de önüne görev olarak koyar." (*Manifesto, sayfa 48*)

KKP/B(ÖK), modern revizyonizme karşı mücadeleyi her iki alanda, yani ulusal ve uluslararası alanda yürütmeyi önüne görev olarak koymuştur. Fakat bu noktada esas kavranılması gereken halkanın ne olduğu üzerine görüşleri açık değildir.

Üçüncüsü, 1. Konferans'ta tartışılan sorunları tanıtan Manifesto'yu incelediğimizde, Uluslararası Komünist Hareketin birliğini yaratma görevinin sorun olarak bile geçmediğini görüyoruz. Manifesto'dan çıkarak, önündeki görevleri tespit eden 1. Konferans'ın bu konuda görev tespit etmediğini söylememiz mümkündür.

Bu üç noktadan yola çıkarak biz, böyle bir eğilim gördüğümüzü söylüyor ve sorunun açıklığa kavuşması için, tartışma niyetimizi dile getiriyoruz.

DİPNOTLAR:

(1): KKP/B(ÖK) Merkez Yayın Organı Kızıl Bayrak'ın 6. ve 7. sayısı (Bolşevizmin Bir Karikatürü ve Leninist Parti Örgütlenmesi), EYKÜ (Eski Yazı Kurulu Üyeleri)'nin "Bolşevizmin Örgütlenme Anlayışı ve Örgütlenmede Karşılaştığımız Sorunların Özü" başlıklı üç bölümlük yazılarında savunulan görüşlerle polemik yazısıdır. Bu yazı (Bolşevizmin Karikatürü...) aynı zamanda kendi geçmişleriyle hesaplaşmayı içermektedir. Önsözlerinde bu yazının 1. Konferanslarında tartışmalara temel alındığı ve önemli bir bölümünün Konferans tarafından onaylandığı belirtilmektedir. Bizim alıntı

yaptığımız bölümler, -önsözde belirtildiğine göre- Konferans'ta onaylanmış olan bölümlerdendir.

Bu polemik içerisinde KKP/B(ÖK), parti inşasına ilişkin bugünkü görüşleri de daha kapsamlı olarak ortaya konmaktadır. Bundan dolayı, yazımızda -EYKÜ ile yürüttükleri polemik dışı tutarak- zaman zaman bu yazıya atıfta bulunmayı uygun gördük. EYKÜ ile yürüttükleri polemik girmememizin nedeni, öncelikle KKP/B(ÖK) ile Leninist parti inşası sorununu tartışmak isteyişimiz, bu konuda yazılı tartışmanın yolunu açmak iste-yişimizdir.

(2) "Parti Öğretisinin Bazı Yönleri Üzerine" başlıklı Bolşevik sayı 22 de, TKP/ML(B) içindeki azınlıkla (şimdiki Mücadele Bayrağı) yürütülen tartışmada çoğunluğun bazı belgeleri yayınlanmış, bu belgeler azınlığın parti inşasına ilişkin çizgisinin değerlendirilmesinde Olağanüstü Parti Konferansında temel alınmıştır. KKP/B(ÖK)'nin bugün gelinen yerde savunduğu parti inşası çizgisinin teorik gerekçelendirmeleri ile geçmişteki azınlığımızın teorik gerekçelendirmeleri büyük benzerlikler göstermektedir. Bu nedenle KKP/B(ÖK)'nin bir dizi görüşlerinin eleştirisinde, Bolşevik sayı 22'ye atıfta bulun-acağız.

(3): Stalin'in bu sözlerinin nasıl anlaşılması gerektiğini azınlığımız ile tartışmada da dile getirmiştik. Buna eklenecek yeni birşey yoktur:

Stalin mutlak olarak parti inşasının birinci aşaması, 1900 sonlarında başladı şeklin-de bir tespit yapmamaktadır. O şunu söylemektedir:

"Bizim partimizin gelişmesinde üç dönem öne çıkarılır."

Yani Stalin için bu üç dönem herşeyin belirleyicisi değil, öne çıkarılan üç dönemdir. Bu tespit ertesinde Stalin, birinci dönem hakkında şunları söyler: *"Birinci dönem partimizin biçimlendirilmesi ("Formierung") ve yaratılması dönemidir. BU DÖNEM yaklaşık olarak İskra'nın kuruluşundan III. Parti Kongresi'ne kadar o da dahil olan zaman dönemini (1900 sonu 1905 başı) kapsar" (Cilt 5, sayfa 87, Almanca)*

(Bu bağınında çevirileri karşılaştırıp düzeltmeden kullanmanın yanlışlığı bir kez daha görülmektedir. Çünkü kullandığımız Türkçe çeviride -tartışma bağınında bayağı önemli rol oynayan- *"yaklaşık olarak"* sözcüğü yoktur. Aynı şekilde gelişmede üç dönemin "öne çıkartıldığı" tespiti de çeviride kaybolmuştur. Biz her ne kadar bu çeviri yanlışları üzerine siyaset inşa etmediyse de, görüldüğü gibi edenler var. Kaldı ki, bu bağınında tercümede yanlışlık olduğuna daha 1984 yazında yapılan kamp tartışmalarında da dikkat çekiliyor. Doğrusunun ne olduğu ortaya konuluyor (*Bkz. 1984 Kamp Tutanağı, sayfa 390*). Bu da bugün uyarılara rağmen, hala yanlış çeviri üzerine siyaset inşa edenlerin, klasiklere ne kadar "ciddi" yaklaştıklarına bir örnektir.)

Görüldüğü gibi Stalin'in derdi, mutlak tarihlerle bir periyodlaştırma yapmak değil; belirli -tartıştığı bağınında belirleyici önemdeki- bazı özsel noktaları (İskra'nın çıkışı / III. Parti Kongresi) öne çıkarmak, bunları da "yaklaşık olarak" diyerek relative ederek ortaya koymaktır.

Stalin'in burada söylediklerinden, RSDİP'nin inşasının İskra'nın çıkışı ile başladığı; ondan önce yapılanların parti inşası olmadığı; partinin İskra öncesinde olmadığı vb. sonuçları çıkarmak, alıntı tacirliğidir. Bu aynı zamanda SBKP/B Tarihi Kısa Ders'te ayrımcı bir şekilde ortaya konmuş olan, partinin 1898'de ne anlamda ortaya çıkmış olduğu,

ne anlamda henüz olmadığı vb. konusundaki tarihi olgu tespitlerinin de utanmazca çarpıtılıp, bu çarpıtmaların teori seviyesine yükseltilmesi demektir.

SBKP/B Tarihi'nin incelenmesinde klasiklerimizin yaptığı bir dizi periyodlaştırmada, bunların hangi BAĞINTI içinde yapıldığının bilinçlere çıkartılması belirleyici önemdedir.

Eğer bu yapılmazsa, çok kolaylıkla ayrıbağıntılarda ayrı tarihler veren klasiklerimiz, kendi kendileri ile çeliştirilir. Mesela Stalin'in "*Rusya Komünist Partisi/Bolşevik Merkez Komitesi'nin Milli Cumhuriyetler ve Bölgeler Fonksiyonerleriyle Yaptığı IV. Toplantısı*"nda da birinci aşamayı tarih olarak ele alındığında, 1903-1912 arasında yerleştiren tespitler yapmaktadır. Eğer tartıştığı bağıntının ne olduğu göz önüne alınmaz ise, kolaylıkla bu iki yazıdaki tespitlerin birbiri ile çeliştiği söylenebilir. Ama gerçekte çelişen birşey yoktur. Tartışılan bağıntılar değişiktir.

Tam da bu noktada, İskra'nın çıkışı gerçekten de tarihi önemde bir dönüm noktasıdır. Azınlığımız bu dönüm noktası rolünü yalnızca Rusya için değil, bütün dünya açısından "*işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleştirilmesi*" noktasında görüyor. Sanki İskra öncesinde bu yokmuş, bu yönde girişimler ve başarılar yokmuş gibi! Azınlık, bu tarihi önemdeki dönüm noktası rolünü bunun ötesinde, yalnızca Rusya için değil, bütün dünya için "*birbirinden bağımsız, dağınık çevrelerin milli çapta bir merkezi yapı içinde birleştirilmesi*" noktasında görüyor. Yine sanki İskra öncesinde bu yönde girişim yokmuş gibi! 1898'de yapılmak istenen, belli ölçüde de yapılan bu değilmiş gibi! İskra'nın çıkış tarihinin bir anlamda "*partimizin birinci döneminin yaklaşık olarak başlangıç tarihi*" olarak verilmesinden bu sonuçları çıkarmak, İskra'nın öneminin nerede yattığının kavranmadığını gösterir yalnızca...

Lenin "*Sol Radikalizm*" adlı eserinde, Bolşevizmin tarihi üzerine konuşurken, gelişmeyi 1903'te başladığında, tam da –bütün Komünist Enternasyonal belgelerinde de vurgulandığı gibi– bu dönüm noktasını BOLŞEVİZMİN-LENİNİZMİN ortaya çıkışı noktasında bir dönüm noktası olarak kavramaktadır. Eski İskra ise, tam da Bolşevizmin-Leninizmin ortaya çıkması bağıntısında (ki II. Kongre aslında İskra'nın RSDİP'ne hakim olacağı bir kongre olarak hazırlanmış, planlanmıştı) tarihi öneme sahip bir dönüm noktasıdır. Bu bağıntıda sorun, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında Leninizmin, çağın Marksizmi olarak ortaya çıkması, gelişmesi ve bu noktada eski İskra'nın çıkışı (1900 sonları) ile III. Parti Kongresi arası dönemin oynadığı rol sorunudur. Azınlığımızda bu belirleyici nokta kaybolup gitmektedir. Bugün yaşanacak-yaşanan "birinci aşama"lar, çağın değiştiği dönemdeki gibi birinci aşamalar değildir. Sorun bugün Marksizmin yeni bir aşamaya yükseltilmesi sorunu değil; var olan Marksist-Leninist mirasa sahip çıkıp onun temelinde yürümek, ilerlemek sorunudur.

(4) Lenin ve Stalin de "gerçek parti" lafzını kullanmışlardır. Fakat onlar bunu kullandıklarında, içinde bulunulan durum ve görevlere bağlı olarak, bu kavramın içeriğini çok çeşitli şekillerde doldurmuşlardır. Sorun "gerçek parti" kavramının kullanılıp kullanılmamasında değil, bunun bir tek "gerçek parti" tanımı tanınarak teori seviyesine yükseltilmesindedir. KKP/B(ÖK)'nin yaptığı tam da budur.

Atilla'nın, Alpaslan'ın torunu, Kıbrıs fatihi, barış güvercinli sosyal-şovenizmin şampiyonu Ecevit'in yüzünü iyi tanıyalım...

Hakim sınıfların "sol" partilerinden SHP ile sosyal-demokrat tabanın düzene bağlanmasında birinci parti olma dalaşını yürüten Ecevit ve partisi, son dönemde epey mesafe kaydetmiş, %10 barajını aşmış görünüyor. Daha önce belirttiğimiz gibi, devrimin en azılı sol maskeli düşmanlarından biri olan Ecevit'in yüzünün işçi ve emekçiler arasında teşhiri çok önemli bir görevdir. Aşağıdaki haber, bu kişinin gerçek niteliği hakkında, yeni bir ibret belgesidir.

Ecevit, bu önerisi ile Türk şovenizminin şampiyonluğunu, açık ilhakçılığın şampiyonluğunu –hem de ulusları kendi kaderini hakkını savunma görünümü altında– kimseye bırakmayacağını açıkça belgeliyor.

Şimdiye kadar en azılı faşist-ırkçı ilhakçıların bile, dış tepkiler korkusu ile açıkça dile getiremedikleri, Kıbrıs'ın şimdilik faşist Türk ordusu işgali altındaki kuzey kesimini Türkiye'ye doğrudan bağlama talebini, o, açıkça seslendiriyor. Kuşkusuz o, bu konuda Türk burjuvazisinin öncülüğünü yapma konumundadır.

Neden federasyon değil de, özerk devlet sorusuna verdiği cevapta; bu sosyal-şovenin derdinin hiç de "ulusların kaderini tayin hakkı" vb. değil, TC'nin misak-ı milli sınırlarının genişletilmesi, emperyalist yayılmacılık olduğu açıkça belgeleniyor.

TC'nin federal devlete dönüştüğü izleniminin verilmesinin bazı sakıncaları olabileceği tespitini yapan sosyal-şoven, nedense bu sakıncaların adını açıkça koymuyor. Biz söyleyelim: Korkusu, federal bir devlette misak-ı milli sınırlarının sorgulanması ve Türk olmayan milliyetlerin, örneğin Kürtlerin ayrı devlet talebinin –Kıbrıs'ta Türk şovenlerinin çok kullandıkları– kaderini tayin hakkı" gerekçesi ile gündeme getirebilme olasılığıdır. Öyle ya, Kuzey Kıbrıs'ta mümkün olan şey, neden Türkiye-Kürdistan'ında mümkün olmayacak? İşte Ecevit'in korktuğu "sakınca" budur!

Kıbrıs'ta "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın savunmanın ilk şartı; Kuzey Kıbrıs'tan faşist Türk ordusunun defolmasının savunulmasıdır. Bunu yapmayanın, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nın savunması, yalnızca göz boyamadır. Ama işgali kendi döneminde emreden ve yönlendiren bir eski başbakanın, "faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol" demesi de zaten mümkün değildir. Ecevit'i ilerici, solcu, "demokrat" vb. sananlar, onun Kıbrıs ve genelde milli sorundaki tavrına bile baksalar, ne kadar yanlış olduklarını görmek zorundadırlar.

Ecevit, su katılmamış bir sosyal-şovendir. Demokratlıkla ilgisi yoktur!

Ecevit'ten "şok" öneri:

"KKTC, Türkiye'ye bağlı özerk bir devlet olsun"

ANKARA (Hürriyet)

DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit, Kıbrıs Türk halkının, Rumların federal çözüme razı olma keyfini sonuna kadar beklemeyeceğini ileri sürdü, KKTC'nin Türkiye'ye bağlı bir özerk devlet olmasını önerdi. Ecevit, *"Bir ara çözüm olarak KKTC yalnızca dış ilişkileri ve dış güvenliği bakımından Türkiye'ye bağlı özerk bir devlet olabilir"* dedi.

Bu durumun, Türkiye'ye yönelik dış tepkiler getirebileceğini de bildiren Ecevit, bu tepkilerin kısa bir süre içinde etkisini yitireceğini öne sürdü, şunları söyledi:

"Kaldı ki, öyle gelip geçici tepkiler herhalde, Kıbrıs sorunun sürekli askıda tutulmasından ve gerek Türkiye Cumhuriyeti, gerek KKTC üzerine sürekli bir baskı unsuru olarak istismar edilmesinden çok daha az sakıncalıdır."

Ecevit, Kıbrıs için ideal çözümün, iki eşit halktan ve kesimden oluşan bir federasyon olduğu yolundaki görüşünü de tekrarladı.

"YAŞAMINI BÖYLE SÜRDÜREMEZ"

DSP Genel Başkanı, New York'ta yapılan Kıbrıs sorunun çözümüne ilişkin görüşmelerin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra dün yaptığı yazılı açıklamada, kamuoyunda yankı uyandıracak yeni öneriler getirdi. Bülent Ecevit, 1974 Kıbrıs Harekati'ndan sonra ortaya çıkan durumun, Ada'da federal bir çözüm için sağlam temel oluşturduğunu belirtti, şunları söyledi:

"Kuzey Kıbrıs'ta 16 yıla yakın bir süredir erginliğini her bakımdan kanıtlamış tam teşekküllü bağımsız bir devlet bulunduğu halde bu devlet dünyaca tanınmadığı için, Türkiye dışındaki hiçbir ülkeyle diplomatik ilişki kuramamaktadır. Üstelik Rum ambargosu yüzünden, dış ekonomik ilişkilerde türlü engellerle karşılaşmaktadır. Bağımsız bir devletin halkı, dünyadan böylesine soyutlanmış olarak yaşamını sürdürmeye razı olamaz."

"DÜŞÜNDÜĞÜM ÇÖZÜM"

Kuzey Kıbrıs'ta mevcut durum için düşündüğü çözüm önerisini, Denктаş-Vasilu görüşmelerinden bir sonuç çıkabileceği umudu sürdükçe açıklamayı uygun görmediğini bildiren Ecevit, sözlerine şunları ekledi:

"Ne var ki, son New York buluşması bu umudu yıkmıştır. Rum tarafı, Kıbrıs Türkleri'nin ayrı bir halk olduğunu ve kendi geleceğini belirleme (self-deteminasyon) hakkı bulunduğunu bile kabul etmedikçe, bir federal çözüm beklemek kendi kendimizi aldatmak olur."

ARA ÇÖZÜM

Bu nedenle bir süredir düşündüğü çözümü açıklamak gereğini duyduğunu belirten Ecevit, bu önerisini şöyle dile getirdi:

"Bir ara çözüm olarak KKTC, yalnızca dış ilişkileri ve dış güvenliği bakımından Türkiye'ye bağlı, fakat rejimini kendisi belirleyen ve tüm iç işlerini kendi bildiği gibi yürüten bir özerk devlet duruma gelebilir."

Ancak Ecevit, bu ara çözümü Türkiye Cumhuriyeti ile Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti arasında oluşacak bir "Federasyon" gibi göstermekten veya tanımlamaktan kesinlikle kaçınmak gerektiğine dikkat çekti. Ecevit, demecinin sonunda, *"Çünkü bu, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir federal devlete dönüştüğü izlenimi verebilir"* uyarısında bulundu.

İşgalin 16. yılında: Faşist Türk Ordusu, Kıbrıs'tan defol!

**Kıbrıs sorunu, Türk ve Yunan hakim sınıflarının ve onların emperyalist efendilerinin pazarlıkları ile değil;
Kıbrıs halklarının ortak sınıf savaşımı ile
Kıbrıs proletaryası önderliğinde anti-emperyalist demokratik devrimle çözülecektir!**

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından doğrudan işgal edilmesinin üzerinden 16 yıl, Türk ordusunun işgali altındaki bölgede kukla bir Kuzey Kıbrıs Türk cumhuriyeti devleti kurulmasının üzerinden 7 yıl geçti.

Kıbrıs'a "barış" getirme iddiası ile girişilen işgal'in 16 yıl sonrasında da, Kıbrıs gerçek barışa fersahlarca uzaktadır. Tersine Kıbrıs'ın kuzeyindeki Türk işgali, yalnızca Kıbrıs'ta-

ki Kıbrıslı Türk ve Kıbrıs Rum toplumları arasındaki savaş tehdidini sıcak tutmakla, yığınları birbirine karşı kışkırtmanın aracı olarak kullanılmakla kalmamakta, aynı zamanda Yunanistan ve Türkiye'de hakim sınıfların bu ülkelerdeki emekçi yığınları birbirine karşı kışkırtmasının bir aracı, Yunanistan ve Türkiye arasındaki olası bir savaşın nedenlerinden biri olabilmektedir.

NATO'nun güney kanadında iki "müttefik" ülke olan Yunanistan ve Türkiye arasında savaş nedeni olan bu "çıban başı", bugün emperyalist dünyanın propagandistlerinin "sürekli barış dönemi"ne girildiğini ilan ettikleri, sosyalizm maskeli sosyal-faşist rejimlerin birbiri ardına "barışçıl devrim"lerle(!!!) yıkıldığı uluslararası konjonktürde emperyalist güçleri rahatsız eden, onları bu sorunun "çözümü" için hummalı faaliyetler içine iten bir konuma gelmiştir.

1988'de büyük tantana ile ilan edilen "Davos ruhu" fos çıktıktan sonra, Kıbrıs sorununun çözümü için "enternasyonal forumlar"ın devreye sokulması çabaları yoğunlaştı. Uluslararası gelişmelerin de dayatması ile, kukla Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin başı Denктаş ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin başkanı Vasılı, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri nezdinde Kıbrıs sorununun "federatif bir devlet" çerçevesi içinde çözülebileceğine olan "inançlarını" dile getirdiler.

Federasyon tartışmaları yine ortalığı sardı. Kıbrıs'ta her iki taraf ve Türkiye ve Yunanistan resmi ağızlarından "federatif çözüm"den yana tavır takınırken, diğer yandan da ama böyle bir "çözüm"ün de gerçekleşmemesi için ellerinden gelen her şeyi ve bu arada da suçu diğer tarafın üzerine atmayı ihmal etmediler.

Bu arada işin Türkiye cephesinde Kıbrıs'ın kuzeyinin işgalinin birinci derecede siyasi sorumluluğunu taşıyan "demokratik sol"cu(!) Ecevit, bir çok Türk faşistinin düşündüğü ve fakat açıkça formüle etmeye çekindiği "çözüm"ü tüm Türk şovenleri adına ilan etti: Kıbrıslı Rumlar ve Yunanistan, adada gerçekte federatif bir çözüme yanaşmıyordu. O halde yapılacak tek şey vardı; ilhakı resmileştirmek, Kıbrıs'ın kuzeyini resmen de Türkiye'nin parçası ilan etmek. Çok fazla tepki çekmemek için, Kıbrıs'ın kuzeyi bir nevi özerk bölge olarak Türkiye'ye "dahil edilebilir"di, ama bu bağlamda da dikkatli olmak gerekti, çünkü özerklik Türkiye'nin kendi iç etnik yapısı açısından yanlış anlaşılabilir-di. vs. vs. ... (Bkz. *Bolşevik Partizan Sayı 58, sayfa 46*)

Yani, emperyalizmin ve onun uşağı yerli hakim sınıfların "Kıbrıs Sorunu"nun "çözümü" konusunda yığınlara sunduğu en "ileri" alternatif, nüfus değiş tokuşu gerçekleştirilmiş olan iki bölgenin, kendi içlerinde özerk olarak federatif bir devlet çatısı altında birleşmesidir. Onun olmadığı şartlarda, çözüm ikili "enosis"tir!

Bu en "ileri" çözüm, bugün gerek Türkiye ve Yunanistan'da, gerekse Kıbrıs'ta reformistler ve revizyonistlerin büyük bir bölümü tarafından "tek, kalıcı, gerçek çözüm" olarak görülmekte, öyle tanıtılmaktadır. Bu "çözüm"ün kısa evre açısından gerçekleşme şansının yok denecek kadar az olmasını bir kenara bırakalım, çünkü bu sorunun özsel bir noktası değildir.

Özsel olan şey şudur ki, "Kıbrıs sorunun kalıcı, gerçek çözümü" olarak, bugünkü eko-

nomik ve sosyal ilişkilerde hiç bir değişiklik olmadan kurulacak yeni "federatif bir Kıbrıs cumhuriyeti"nin görülmesi ve gösterilmesi büyük bir sahtekarlıktır.

Bugünkü şartlarda kurulacak bir federasyon –olmazlığını yine bir kenara bırakıyoruz, olduğunu var sayıyoruz– Kuzeyde emperyalizme bağımlı ve faşist Türkiye cumhuriyeti devleti ile "çok özel ilişkiler" içinde bulunan Türk-yoğun –ki bu Türk-yoğunluk, giderek Kıbrıslı Türk-yoğun olmaktan çıkan, klasik sömürge politikası sonucu işgal sonrası "yerleştirilen"lerin ağırlık kazanacağı bir yönde gelişen Türk-yoğunluktur– nüfusa sahip özerk bölge, belki "özerk devlet" ile; Güneyde, yine emperyalizme bağımlı, "anavatan" Yunanistan'la "çok özel ilişkiler" içinde bulunan Kıbrıslı Rum-yoğun nüfusa sahip özerk bölge, belki özerk devletin oldukça gevşek bir birliği olur.

Emperyalizm şartlarında kurulan böyle bir federasyon, Kıbrıs sorununu yalnızca formal olarak "çözer", gerçekte ise federasyonu oluşturan iki bölge her an birbirine saldırmaya, birbirini yutmaya hazır, birbirinin gözünü çıkarmaya hazır bekler, fırsat kol- lar.

Bunun çok basit ve çok açık bir nedeni vardır: Kıbrıs sorunu denilen sorun, özünde çözülmemiş bir ulusal sorundur. Ulusal sorun emperyalizm ve proleter devrimleri çağında –kapitalizmin geliştiği, yükseldiği çağın tersine– tek tek uygar, gelişmiş ulusların uluslaşması, burjuvazinin önderliğinde ulusal devletini kurması ile çözülen bir iç sorun, özel bir sorun olmaktan çıkmış; uluslararası genel bir sorun haline, "sömürge ve bağımlı ulusların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluş genel sorunu, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşları, sömürge devrimleri sorunu" haline gelmiştir.

Emperyalizm çağında ulusal sorun, proleter dünya devrimi sorununun bir sorunu, tek tek ülkelerde ancak proleter dünya devriminin parçası olan devrimlerle gerçekten çözülecek bir sorun haline gelmiştir. Bu demektir ki: Çağımızda ulusal sorun, ya proletarya önderliğinde emperyalizme karşı yönelen anti-emperyalist, demokratik –veya sosyalist– devrimlerin parçası olarak, onların sonuçlarından biri olarak gerçekten çözülür, gerçekte ise varlığını sürdürür, yeni ulusal çatışmalara, savaşlara yolaçar.

Emperyalizm çağında ortaya yeni çıkan burjuva ulusal devletler bağlamında Stalin şu tespiti yapıyor:

"Ne var ki yeni bağımsız ulusal devletlerin oluşumu, milliyetlerin barış içinde bir arada yaşamalarına yol açmamıştır, açamazdı da; bu çözüm ne ulusal eşitsizliği ne de ulusal baskıyı ortadan kaldırmadı, kaldıramazdı da, çünkü özel mülkiyet ve sınıfsal eşitsizlik temelinde oluşan yeni ulusal burjuva devletler: a) kendi ulusal azınlıklarına baskı yapmaksızın (Polonya, Byelo Ruslara, Yahudilere, Litvanyalılara, Ukraynalılara; Gürcistan, Ossetlere, Abazalara, Ermenilere; Yugoslavya, Hırvatlara, Boşnaklara vs.) (Biz buna bizim tartışma bağlamımızda anlaşılır olabilmesi için 1960'da kurulan Kıbrıs devletini Kıbrıs Türklerine diye ekleyelim! /BN); b) topraklarını komşuları zararına genişletmeksizin, ki bu çatışmalara ve savaşlara yolaçar (Polonya, Livanya'ya karşı; Ukrayna, Rusya'ya karşı; Yugoslavya, Bulgaristan'a karşı; Gürcistan, Ermenistan'a, Türkiye'ye karşı vb.) (yine bizim tartışma bağlamımızda ekleyelim: 1974'te Türkiye, Kıbrıs'a

karşı; yarının olası bir iki bölgeci federatif Kıbrıs devletinde, her iki bölgenin birbirine karşı! vs. /BN); c) *emperyalist "büyük" güçlere mali, ekonomik ve askeri olarak boyun eğmeksizin, varlıklarını sürdürmezler.*" (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, Leninizm Defterleri Dizisi, 6. Defter, sayfa 171, İnter Yayınları, Mart 1990)

Stalin'in burada söyledikleri, istisnasız, emperyalizm çağında kurulan tüm burjuva "bağımsız" ulusal devletlerin deneyimleri ile doğrulanmıştır. Bizzat Kıbrıs Cumhuriyeti'nin pratiği burada ifade edilen gerçekleri doğrulamıştır, doğrulamaktadır. Bu gerçekler ortada iken, istisnasız tüm yeni burjuva ulusal devletlerin deneyimi ile doğrulanmışken, Kıbrıs'ta çözümü emperyalist burjuvazinin işareti doğrultusunda, onların denetiminde, onların uşaklarının hakimiyeti şartlarında kurulacak –biçimi ne olursa olsun– bir federasyon'da görüp göstermek büyük sahtekarlıktır. Hele hele bu "sol"culuk, "sosyalistlik" vb. adına yapılıyorsa, korkunç bir sahtekarlıktır.

Hayır Kıbrıs'ta çözüm, burjuvazinin iktidarı şartlarında kozmetik değişikliklerde değildir. Bütün ulusal sorunlarda olduğu gibi, Kıbrıs'ta da tek gerçek çözüm vardır:

Proletarya önderliğinde, emperyalizme bağımlılık zincirinin bütün biçimlerini kırıp atacak devrim! Bu devrim, Kıbrıs'ın bugünkü şartlarında Kuzeyde faşist Türk işgalini kaldırıp atacak, diğer bölgelerde tüm yabancı askeri güçleri kovacak, ülkenin tam demokratikleştirilmesini ve tam bağımsızlığını sağlayacak ve sosyalist devrim ve sosyalizm için yolu açacak anti-emperyalist, demokratik devrim olacaktır! Ancak böyle bir devrim içinde ve devrim yoluyla ki, değişik ulusların ve milliyetlerin barış içinde yanyana yaşamalarının şartları yaratılabilir, ulusal sorun gerçekten çözüm yoluna girer, ulusal baskı ortadan kaldırılır, ulusların özgür birliğinin yolu açılabilir. Bunun dışındaki hiçbir çözüm, gerçek çözüm değildir.

Açıktır ki böyle bir çözüm, böyle bir çözüme önderlik edecek bilinçli bir proletarya ve onun etrafından birleşmiş savaştan emekçi yığınların eseri olabilir. Böyle bir çözümün gerçekleştirilmesi için bugün ilk hedef, böyle bir çözüme önderlik edebilecek Marksist-Leninist, Bolşevik bir partinin Kıbrıs'ta yaratılması, inşasıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyini işgal eden faşist Türkiye Cumhuriyeti'ndeki Komünistler açısından Kıbrıs bağlamında bugünkü temel görev, Türk faşist hakim sınıflarının Kuzey Kıbrıs'ı işgaline karşı bütün araçlarla mücadele ve Kıbrıs'ın kuzeyinden faşist Türk ordusunun geri çekilmesi için mücadele yanında, Kıbrıslı Komünisteri, mücadelelerinde proleter enternasyonalisti bir ruhla desteklemektir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryası ve ezilen halkları, Kuzey Kıbrıs'ın işgali bağlamında, bu işgalin kaldırılması için mücadele etmedikçe, faşist hakim sınıfların suç ortağı konumunda durduğunu bilmek zorundadır.

Kıbrıs'ın kuzeyinin işgal altında tutulması, Türkiye proletaryasının kurtuluş mücadelesinin önünde büyük bir engel, Türkiye'nin ezilen uluslarının kurtuluş ve özgürlük mücadelelerinin önünde bir ayakbağıdır. Çünkü Engels'in yüz yıl önce söylediği gibi: "*Bir başka halk ezen bir halk özgür olamaz.*"

Temmuz 1990

Faşist Türk ordusunun 17 yıldan beri kuzeyini işgal altında tuttuğu Kıbrıs'ın "yeni düzen"deki yeri ne olacak? "İKİ BÖLGELİ FEDERASYON" VE KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ... Emperyalistler, Kıbrıs sorununu da "yeni düzen"lerine uygun olarak ve kendi çıkarları doğrultusunda "çözüme" bağlamak istiyorlar...

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, emperyalist dünyanın değişen güç dengeleri temelinde yeniden şekillendirilme çalışmasını "yeni düzen" kılıfı altında, hummalı bir şekilde sürdürüyorlar. "Körfez krizi" adı verilen sorunu, Irak halklarının başına yüzbinlerce ton bomba yağdırarak, yüzbinlerce insanın ölmesi, açlığa ve susuzluğa mahkum edilmesi pahasına; bu savaşın doğrudan devamı olarak, Güney Kürdistan'dan Kürt ulusunun –boyutları soykırıma varan– yurdundan sürülmesi pahasına; doğa dengesinin korkunç boyutlarda bozulması pahasına "çözen" emperyalistler; şimdi Ortadoğu'da emperyalist "yeni düzen"i kurmak için yoğun pazarlıklar yürütmektedir...

Emperyalistler, Ortadoğu'da gerek Filistin, gerek Kürt sorununu; gerek İsrail'in işgal ettiği topraklar, gerekse Kuzey Kıbrıs'taki faşist Türk işgali sorununu kendi çıkarları doğrultusunda çözmek istiyor.

Bu sorunları "çözmek" için oldukça yoğun bir diplomasi trafiğine tanık olduğumuz bu süreç içinde, emperyalistler ve bölgedeki gerici güçler arasında aç gözlü pazarlıklar tüm hızıyla sürüyor.

Emperyalist dünyanın değişen güç dengeleri temelinde yeniden şekillendirme çalışmasının nasıl olacağına ilişkin ibretlik bir örnek, Kıbrıs sorununa ilişkin olarak emperyalistler ve gerici güçler arasında yürütülen görüşmelerdir.

17 YILDIR SÜRMEKTE OLAN İŞGAL!

Ecevit hükümetinin faşist Türkiye Cumhuriyeti'nin parlamentosunda onaylattığı bir kararla, faşist Türk ordusunun "barış hareketi" adı altında 20 Temmuz 1974 tarihinde

gerçekleştirdiği askeri saldırı ve işgal hareketi ile Kıbrıs Cumhuriyeti fiilen bölünmüştü. İşgal sonucu, adanın kuzeyinde % 39'luk toprak oranı Türk tarafınca kontrol altına alınmış, Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk halkı "coğrafik" olarak da bölünmüştü.

Geçmişten beri Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan 200.000'i aşkın Kıbrıslı Rum, bu işgal sonucu evini yurdunu silah zoruyla terkederek göçmek zorunda kalmış, yine aynı şekilde geçmişten beri adanın güneyinde yaşayan onbinlerle Kıbrıslı Türk de kuzeye göçmek zorunda kalmıştı. Bu nüfus değiş tokuşu, Kıbrıs'ta ulusal temelde bölünmeyi, "coğrafi" olarak da perçinlemiş, iki ayrı devletin temelini atmıştı.

İşgalin ertesinde oluşturulan kukla "Kıbrıs Türk Federe Devleti"nin yaptığı işlerden ilki para birimi olarak Türk Lirası'nı kabul etmek olmuştur.

Arkalarında faşist Türk ordusunun 30.000 kişilik askeri gücünün verdiği rahatlıkla, bir nevi "sömürge valiliği" görevini yerine getiren Kıbrıslı Türk hakim sınıflarının siyasi temsilcileri, Kıbrıs'ı kendilerinin bölmek istemediklerini, esasta suçlunun Rumlar olduğunu, Kıbrıs'ta çözümün "iki bölge, iki toplumlu federe devlet"ten geçtiğini sürekli vurguladılar.

Özünde "ikili Enosis" planı anlamından başka bir anlamı olmayan ve adanın kuzeyinin faşist Türk devletine, güneyinin ise Yunanistan'a dahil edilmesi anlamına gelen bu gelişmeler, 15 Kasım 1983 tarihinde "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kuruluşunun ilanı ile de yeni boyutlara ulaştı.

"Sömürge valisi" Denkaş'ın "KK TC olarak self-determinasyon hakkımız" dediği ve "Kıbrıs Türklerinin kendi kaderlerini tayin hakkını kullanması" olarak adlandırılan bu "diğer" Türk devletinin kuruluş ilanı, özünde faşist Türk ordusunun adanın kuzeyini işgal ediş sonucu ortaya çıkan bölünmeye "resmi" bir görünüm vermenin ifadesiydi. Görünürdeki "bağımsız" devlet "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti", faşist Türk devletin klasik anlamda bir sömürgeci; Türk devleti de Kuzey Kıbrıs bağıntısında sömürgeci bir devlet konumunda idi...

Kıbrıs sorununun faşist Türk hakim sınıflarınca KKTC ilanı ile "çözülmesi" gerçekte bir çözümsüzlüktü, çünkü Kıbrıslı Rumların ve Yunanistan'ın bu "çözümü" kabul etmeyeceği en başından belli idi.

Türk faşist hakim sınıflarının siyasi sözcüleri KKTC'nin "iki bölge, iki toplumlu federasyon"a gidişte bir geçiş aşaması olduğunu; ancak Rumlar bu çözüme yanaşmazsa, o zaman "KKTC" ile "TC"nin bir federasyona gidebileceği tehdit ve açıklamaları ile, anlaşma zemini aradılar.

Ancak çözümsüzlük bugüne dek süregeldi. Kıbrıs sorununun "çözümsüz" kalması, emperyalist sistemin çıkarları açısından istenilir bir durum değildir. Hem yörede "istikrarsızlığı" körüklemekte, hem de ikisi de NATO üyesi olan ve ayrıca biri AT'nun tam üyesi, diğeri de aday adayı olan iki ülke arasındaki çelişkilerin yer yer tehlikeli boyutlar kazanması açısından sürekliliği sağlanmış "çıbanbaşı" olmakta, Ortadoğu'da kurulacağı söylenen "yeni düzen"in önündeki engellerden birini oluşturmaktadır.

Üç yıl önce yazdığımız bir yazıda şunları tespit ediyorduk:

"Kıbrıs sorununun uzun yıllar çözülmeden durması hem Yunanlı ve hem Türk hakim sınıflarının, hem de emperyalist büyük güçlerin bölgede istikrarlı politikalar uygulamalarının önünde engel oluşturmaktadır. Özellikle ABD emperyalistleri, giderek daha da bunalım merkezi haline gelen Ortadoğu'yu daha sıkı kontrol altına alabilmek, gerektiğinde derhal askeri operasyona başvurabilmek için, Kıbrıs'ta denetiminin güçlendi-

rilmesi, modern askeri araçlarla donatılmış üslerin kurulması tayin edici öneme sahiptir." (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 44, sayfa 9-10 ve 55; 1 Ağustos 1988)

Bu tespitler yapıldığında, ne Saddam'ın Kuveyt macerası vardı, ne de bu bağıntıda yaşanan sıcak savaş! Körfez krizi bağıntısında yeniden gündeme gelen tartışmalar, Türkiye'nin emperyalist dünyanın istediği şekilde bir bekçi köpekliği görevini yerine getirmesinin düzenlenmesinin de gereği olarak Kıbrıs sorununu önplana çıkarmış oldu.

"TAVİZKAR" ÖZAL, YA DA FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARININ "ENDİŞESİ"?!

Son dönemde, faşist Türk devletinin dış ilişkilerinde önüne sürekli olarak Kıbrıs sorunu çıkarılmaya başlandı. Batılı emperyalistlerin bir kesim sözcülerinin "Kuveyt" benzetmesi yaparak bu sorunu TC'nin önüne sürmesi, özellikle Özal'ı bunalıma sokmalı ki, o, bir dizi uluslararası platformda Kıbrıs sorununda faşist Türk hakim sınıflarının siyasi sözcülerinin bir bölümünün yüreklerini ağızlarına getiren açıklamalarda bulunmak zorunda kaldı.

Daha 1990'nun son aylarında boyalı basına sızan haberlere göre, Özal'ın AT'na tam üyelik karşılığında Kıbrıs'tan taviz vereceği duyulduğunda, Özal'a a) AT üyeliği için Kıbrıs'ta tavize hayır! b) Pazarlık noktası Kıbrıs değil, TC'nin Ortadoğu'daki konumu olmalıdır! ihtarları yapılmıştı.

Mart 1991 ortalarında Özal, "Karadeniz'de ekonomik işbirliğine gidilmesini öngören Dostluk ve İşbirliği Anlaşması" nı imzalamak için gittiği Sovyetler Birliği'nde, "Kıbrıs'ın Türkiye'nin önünde sürekli bir engel olarak kalmasının yanlış olduğu" nu belirtirken, "bunu taviz vereceğiz anlamında" söylemediğini vurguladı.

Özal'ın Mart ortalarında yaptığı bu açıklamalar, faşist Türk hakim sınıflarının ve boyalı basındaki akıl hocalarının spekülasyonlar yapmalarının nedeni oldu.

Çünkü Özal Mart sonunda Camp David'te Bush ile bir görüşme yapacaktı ve Özal'ın bazı açıklamaları TC'nin taviz vermeye hazır olduğu anlamına geliyordu. TC'nin dışişleri ve askeri çevrelerinde Özal'ın bu tavrına soğuk bakılıyor, hatta bir yetkili, "Hiç gerekmediği, bizden istenmediği bir zamanda kalktı teklifler ve fikirler sunduk. Dolayısıyla o tekliflerden şimdi gerileyemiyoruz." (Milliyet, 19 Mart 1991) diyerek, endişesini dile getiriyordu. Endişeli olan yalnız bunlar değil, "ana muhalefet partisi" SHP de aynen endişeli olduklarını dile getiriyor ve Özal'ın taviz vermesinden korktuklarını belirtiyordu. DSP, DYP ve diğer "muhalefet" partilerinin de tavrı aynıydı!

Aynı dönemde, Avrupa Parlamentosu'nda yer alan 9 grubun "oybirliği" ile aldıkları bir kararda, Türkiye'nin Kıbrıs'ın bir bölümünü işgal altında tuttuğu vurgulanırken, Kuveyt benzetmesi yapılıyordu. Alınan bu kararı "küstahlık" vb. olarak tenkit eden Türk boyalı basını, Avrupa Parlamentosu'nda ilk defa bir konu üzerinde (Kıbrıs konusunda ama en önemlisi Türkiye'ye karşı!) oybirliği bulunduğu noktasında açıklamalarda bulunuyordu. Avrupa Parlamentosunun bu "sert" tavrına karşın, birilerinin tavizden yana, diğerlerinin tavizlere karşı oldukları şeklinde cepheleşen faşist Türk hakim sınıflarının siyasi temsilcilerinin açıklamaları, Kıbrıs sorununun "çözülenebilmesi" için Türkiye'nin taviz vermeye razı olduğu izlenimini yaratmış olmalıydı ki, Özal Camp David'e gitmeden önce, Washington (ABD), gelişmelerden "memnun" olduğu açıklamasını yaptı. Bu arada Kıbrıs'ta "düşman kardeşler" arasında "dostluk" rüzgarları esmekte, Kıbrıs Rum ve Türk

hakim sınıflarının çeşitli partileri birbirlerini karşılıklı olarak ziyaret etmekte, ortak açıklamalar yapılmaktaydı.

ABD yetkililerinin “*Bütün duyduklarımız bizi cesaretlendiriyor!*” şeklinde açıklama yaptıkları bir ortamda, Türk basınının “*sis perdesi*” olarak adlandırdığı “*Özal’ın Kıbrıs dosyası*” konusunda yürütülen spekülasyonlar, faşist hakim sınıfların bir bölümünü endişelere düşürürken, sömürge valisi Denктаş da “*kaygılı*” olduğunu belirterek, Demirel’e mektuplar döşeniyor, kendisinin devre dışı bırakıldığını açıkça ima(!) ediyor, “*Bizim bilgimiz dışında hiçbir girişime izin vermeyeceğiz*” (*Hürriyet*, 23 Mart 1991) diyordu.

Birilerinin bilgisizlikten, sis perdesinden söz ettiği noktada; diğerlerinin bu bilinmeyenlerden memnurluklarını ifade etmeleri, bir diğerlerinin de bu bilinmeyenlere “hayır” demeleri... Evet göz gözü görmüyor ve fakat aç gözlü bir pazarlık sürüyordu!

Basında “*Cumhurbaşkanı Özal’ın Camp David’de ABD Başkanı Bush’a sözünü ettiği tahmin edilen ve Türk tarafınca atılacağı hissedilen adımlar*” (*abç*) (*Milliyet*, 28 Mart 1991) şeklinde tanımlanan “*Ankara’nın, Kıbrıs’ta çözüm planı*” özet olarak şöyleydi:

1) Toprak ayarlaması: Kıbrıs Türk tarafı Birleşmiş Milletlerle yürüttüğü gayri resmi temaslar sonucunda toprak ayarlaması için yeni bir harita hazırlıyor. Çeşitli spekülasyonlara göre, işgal altındaki toprakların oranın % 39’tan, % 25 ile % 29 arasında bir orana indirilmesi sözkonusu.

2) Maraş sorunu: Maraş’ı Rumlara bırakabilirler.

3) Serbest dolaşım: Federal cumhuriyet kurulabilirse(!), Rumlar adanın kuzeyine serbestçe geçip dolaşabilecek.

4) Serbest yerleşim ve mülk edinme: [İşte bu madde biraz(!) problemlidir.] Federal cumhuriyet kurulabilirse (!), önce 9 yıllık bir süre içinde işleyişe bakılıp, 18 yıllık moratoryum (*sözlük anlamı*: “*Çok bunalımlı dönemlerde bir ülkede, bölgede bir bölüm veya tüm borçlardaki ödeme zorluğunun geri bırakılması.*”) süresinin Türk tarafınca azaltılabileceği tavizi.

5) Self-Determinasyon: [Breh breh ne kavram!] “*Kıbrıs Türk halkının selfdeterminasyon (kendi kaderini belirleme) hakkı olduğuna ilişkin bir belgede bir ibarenin bulunması*” önkoşulu, zaten herkesin Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini belirleme hakkı olduğunu bildiğinden(!) kaldırılabilir.

6) Göçmenler: Türk tarafı esneklik gösteriyor. Moratoryum sonunda (yani 18 yıl sonra!) Rumlar Kuzey Kıbrıs’a geri dönebilirler.

7) Adadaki Türk askerleri ve garantiler: Türkiye’nin yeni oluşturulacak Kıbrıs Federal Cumhuriyeti’nin garantörü olması konusunda kesinlikle taviz yok. Türk ordusunun sayısında azaltma yapma, taviz konusu.

8) Anayasa: Siyasi eşitliğe dayanan iki kesimli federal sistemi, bir daha bozmayacak şekilde garanti altına alacak bir Anayasa(!). (*Bkz. Milliyet*, 28 Mart 1991)

Bu dehşet çözüm planının açıklanmasından sonra, Türk yetkilileri “*Fazla hayale kapılmamak lazım!*” demektedirler.

Ankara’nın “*Kıbrıs’ta çözüm planı*” paket halinde böylece açıklandıktan sonra, basında çeşitli yorumlar çıktı.

“*Kıbrıs’ın 400 yıllık harita savaşının ulaştığı nokta*” : “*1571’den 1991’e kadar geçen 4 asırlık sürede net toprak zararı % 75 olacaktır.*” bilimsel tespitlerini yapanlar, bunun Kıbrıs’tan Türk’ü uzaklaştırma senaryosu olduğunu söylediler.

Şimdinin Başbakanı Mesut Yılmaz: “*Kıbrıs’ta taviz vermeyiz.*” diyordu.

Denктаş’ın aynı dönemde Amerika’ya yaptığı gezisi bağlamında, bir ABD’li milletvekili, “*Türkiye’nin baskısıyla Denктаş oldukça mülayimleşmiş*” tespitinde bulunuyordu. Türkiye’nin milli çıkarlar uzmanı, Kıbrıs fatihi Ecevit ise, kendisiyle yapılan bir röportajda, Kıbrıs için çözümün “*bugünkü fiili durumu resmileştirmek*” te olduğunu belirliyor, gerekli olanın, bu yapıyı “*ufak tefek rötuşlarla resmileştirmekten ibaret*” olduğunu vurguluyordu.

Kıbrıs Rum kesimi ve Yunanistan, Türk paketine soğuk bakıyor, üst kavram olarak “*federal devlet*” yapısı önerisini onaylarken, “*Kıbrıs’a AT garantörlüğü*” talebini seslendiriyorlardı.

Bir dizi kayda değmez gelişmelerden sonra, ABD dışişleri bakanı Baker’in Mayıs sonlarında yaptığı bir açıklamada, “*Türk hükümetinden ödün*” beklentisinden sözetmesi Türk faşistlerini çileden çıkardı. Mayıs sonunda gelişmelerin geldiği nokta, özünde başlangıçtaki noktaya bir anlamda geri dönüşü sergiledi.

Gelinen yerde bir de Denктаş ve Ankara arasındaki ilişkilerin sertleşmesi, Denктаş’ın Ankara’nın baskılarına dayanamayıp “*istifa ederim!*” şeklindeki açıklamaları, bu sorunda, pazarlıkta fiyat arttırmanın bir yolu olarak görülmelidir. Bu bağlamda Denктаş’ın esasta bir sömürge valisi konumunu akıldan çıkarmamak gerekiyor. Faşist Türk devleti çıkarları gerektirdiğinde, onu da ezip geçmesini bilecek ve evet çeşitli tavizlerle, Kıbrıs sorunu reforme edilerek “*çözüm*” bulunabilecektir.

Türk tarafının sorunun çözümü için son olarak ortaya attığı öneri, “*dörtlü zirve*” önerisidir ve bu, Kıbrıs sorununda “*Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk taraflarının eşit şartlar altında aynı masaya oturması*” anlamına gelmektedir. Rum tarafının önerisi ise, “*Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs hükümetlerinden başka, BM Güvenlik Konseyi’nin beş daimi ülkesi ile Kıbrıs Rum ve Türk temsilciliklerinin katılacağı bir toplantı*” yapılması önerisidir. Böyle bir önerinin anlamı, Kıbrıs Rum kesimi devletinin Kıbrıs’ın tek resmi temsilcisi olduğunun –ki Birleşmiş Milletler nezdinde hala öyledir– kabulüdür. Ancak her iki taraf da bu önerileri reddetmektedirler.

Şimdilik gözler, ABD başkanı Bush un Temmuz başında Yunanistan ve Türkiye’ye yapacağı ziyaretlere çevrilmiş durumda. ABD’nin çözüm önerisi olarak sunacağı noktalardan biri daha şimdiden belli olmuş durumda. Haziran ortalarında gazetelerde çıkan haberlerden birinde ABD’li bir senatörün yaptığı açıklamaya bakılırsa, “*Kıbrıs’a 10 bin ABD askeri*” gönderilmesi planlanmaktadır. Türk askerinin bir bölümü geriye, Amerikan askerinin bir bölümü ileriye... Ne çözüm?!!

Kıbrıs sorununda, Türk faşistlerinin bir kesimi, Lozan’da yeteri kadar taviz verdiklerinden, şimdi “*Batının şımarık gayrimeşru çocuğu Yunanistan*” a (*Türkiye*, 25 Mart 1991) verecek hiç bir tavizlerinin olmadığını yüksek sesle anlatırken; diğer bir kesimi ise, “*Türk dış politikası üzerindeki Kıbrıs ipoteği*” ni kaldırmaya çalışmanın aracı olarak “*tavizkar*” tavrı takınıyor. Bu tavirlerle da olsa Türkiye ve Yunanistan hakim sınıfları son dönemde en azından üst kavram olarak “*iki bölgeci federasyon*” lafında birbirlerine yaklaştılar.

Bush’un Atina ve Ankara’yı ziyaretlerinden sonra pazarlıkların ne şekle gireceğini daha açıkça görme imkanına kavuşacağız. Olasılıklardan biri, Kıbrıs sorununun emperyalizm şartlarında “*iki bölgeci federasyon*” şeklinde “*formel*” olarak çözülmesi olasılığıdır. Ancak bu, Kıbrıs halklarına gerçek kurtuluşu getirmeyecek ve gelecek yine ulusal çatışmalarla, savaşlarla gebe kalacaktır!

Emperyalist dünyanın değişen güç dengeleri temelinde yeniden şekillendirme çalışmaları içinde önemli bir yer tutan ve Ortadoğu alanında öne çıkan sorunlardan biri olan Kıbrıs sorununun çözümü için, emperyalistlerin ve uşaklarının nasıl hummalı bir faaliyet içerisinde olduklarını göstermeye çalıştık. Ve Kıbrıs sorununun reforme edilerek, “iki bölgeyi federe bir devlet” şeklinde bir “çözüm” yolunun olasılığına dikkat çektik. Bu tespitin yapıldığı yerde; Kıbrıs’ta çözümü, emperyalist burjuvazinin işareti doğrultusunda, onların denetiminde, onların uşaklarının hakimiyeti şartlarında aramanın Kıbrıs halkları açısından ne anlama geldiği açıklanmak, sorunun gerçek çözümünün ne olduğu vurgulanmak zorundadır.

Kıbrıs sorununun gerçek çözümü ancak devrimle gerçekleştirilebilir...

Geçen yıl Kıbrıs sorununa ilişkin yazdığımız yazıyı, aşağıda yinelemek istediğimiz şu satırlarla sonuçlandırıyoruz:

Proletarya önderliğinde, emperyalizme bağımlılık zincirinin bütün biçimlerini kırıp atacak bir devrim! Bu devrim, Kıbrıs’ın bugünkü şartlarında kuzeyde faşist Türk işgalini kaldırıp atacak, diğer bölgelerde tüm yabancı güçleri kovacak, ülkenin tam demokratikleştirilmesini ve tam bağımsızlığını sağlayacak ve sosyalist devrim ve sosyalizm için yolu açacak anti-emperyalist, demokratik devrim olacaktır! Ancak böyle bir devrim içinde ve devrim yoluyla ki, değişik ulusların ve milliyetlerin barış içinde yanyana yaşamalarının şartları yaratılabilir, ulusal sorun gerçekten çözüm yoluna girer, ulusal baskı ortadan kaldırılır, ulusların özgür birliğinin yolu açılabilir. Bunun dışındaki hiç bir çözüm, gerçek çözüm değildir.

Açıktır ki böyle bir çözüm, böyle bir çözüme önderlik edecek bilinçli bir proletarya ve onun etrafında birleşmiş savaştan emekçi yığınların eseri olabilir. Böyle bir çözümün gerçekleştirilmesi için bugün ilk hedef, böyle bir çözüme önderlik edebilecek Marksist-Leninist, Bolşevik bir partinin Kıbrıs’ta yaratılması, inşasıdır.

Kıbrıs’ın kuzeyini işgal eden faşist Türkiye Cumhuriyeti’ndeki komünistler açısından Kıbrıs bağlamında bugünkü temel görev, Türk faşist hakim sınıflarının Kuzey Kıbrıs’ın işgaline karşı bütün araçlarla mücadele ve Kıbrıs’ın kuzeyinden faşist Türk ordusunun geri çekilmesi için mücadele yanında, Kıbrıslı Komünistleri, devrim mücadelelerinde proleter enternasyonalisti bir ruhla desteklemektir.

Türkiye’nin çeşitli milliyetlerinden proletaryası ve ezilen halkları, Kuzey Kıbrıs’ın işgali bağlamında, bu işgalin kaldırılması için mücadele etmedikçe, faşist hakim sınıfların suç ortağı konumunda durduğunu bilmek zorundadır. Kıbrıs’ın kuzeyinin işgal altında tutulması, Türkiye proletaryasının kurtuluş mücadelesinin önünde büyük bir engel, Türkiye’nin ezilen uluslarının kurtuluş ve özgürlük mücadelelerinin önünde bir ayak bağıdır. Çünkü Engels’in yüz yıl önce söylediği gibi: “Bir başka halkı ezen bir halk özgür olamaz!”

Temmuz 1991

“Prezidan Buş”un Yunanistan ve Türkiye gezileri, ya da “Yeni Düzen”de emperyalist “çözüm”lere barbarlık örnekleri: KIBRIS VE KÜRDİSTAN SORUNU!

Emperyalist dünyanın değişen güç dengeleri temelinde yeniden düzenlenmesi çalışmaları bütün hızıyla sürmekte; emperyalistlerin “seçkin” temsilcileri, dünyanın dört bir köşesinde cirit atarak emperyalist pazarlıkları yoğun bir şekilde yürütmekteler...

Bunlardan biri de, Körfez savaşından sonra leyleği havada gören ABD emperyalizminin başkanı Bush oldu. Bush, 1617 Temmuz tarihlerinde Londra’da toplanan ve “Zenginler Zirvesi” olarak adlandırılan; ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Kanada, İtalya’nın başkanlar, başbakanlar düzeyinde temsil edildiği zirveye katıldı. Ve adı geçen bu yedi “zengin”, “sanayileşmiş” ülkenin temsilcileri, zirvelerinde “yeni dünya düzeni” hakkında yürüttükleri çalışmaların hangi ahvalde olduğunu gözden geçirip, bir dizi dünyasal sorunun yanında, Ortadoğu, Kıbrıs, Kürdistan sorunlarıyla, zirvenin “özel” konusu Gorbi’ye desteğin içeriğini de görüştüler.

18-22 Temmuz tarihleri arasında ise, “başkan” Bush’un programında Yunanistan ve

Türkiye gezileri yer almaktaydı.

Türk boyalı basınının aylar öncesinden tantanayla başlatıp, Türkiye'nin bir dizi sorununa çözüm bulunabileceği şeklinde umut furyasına dönüştürdüğü bu geziler, faşist Türk hakim sınıflarının özellikle en amerikancı olanlarının içini gıcıkıyor, hazırlıklar yapıyor, heyheyler geçiriyorlardı.

ABD emperyalizminin andaki başkanı, Ortadoğu'da sürdürülen savaşın eli kanlı kapsaplarından biri olan Bush, -çömez Özal'ın hitabıyla "Prezidan Buş"- sırtına geçirdiği dünya haritalı montu ile sergilemeye çalıştığı "dünya lideri" imajını yerli yerine oturtmak amacıyla, oldukça yüklü bir gündem ile Yunanistan ve Türkiye gezilerini başlattı.

Güvenliği için, sayıları bini bulan CIA ajanıyla, onbinlerce yerli güvenlik görevlisi seferber edildi. Türkiye'de ise üç gün boyunca Ankara ve İstanbul'da emekçi halka ilan edilmemiş bir sıkıyönetim yaşatan bu geziler öncesinde, büyük çaplı aramalar, operasyonlar gerçekleştirildi. Sözüm ona Bush'a suikast hazırlığı içinde olduğu söylenen onlarca devrimci, "ilahlara kurban" edilircesine "sorgusuz, yargısız" katledildiler...

Faşist Türk hakim sınıflarının en sağından en soluna kadar bütün temsilcilerinin büyük umutlar içinde, -ve hatta Bush'un tuvalet ihtiyaçlarını "alafranga" yöntemle gidermesi için yürütülen "sarayda tuvalet restorasyonu" çalışmaları da dahil olmak üzere- davette kusur etmemek çabasıyla arılar gibi hazırlandıkları bu büyük şov, tabii ki emperyalizme bağımlılığın unsurları üzerinde yürütülen pazarlıkların alacağı şekiller açısından önem taşımaktaydı. Bu yazı çerçevesinde ele alınmaya değmez olan yüzlerce komedi eşdeğerli gelişmelerin yanında, esasta;

- * ABD ve Türkiye arasındaki "stratejik işbirliği anlaşması",
- * Kıbrıs sorunu,
- * Silopi'de konuşlandırılan "Hazır Çekiç" ya da "Çekiç Güç" ve Kürdistan sorunu,
- * F-16 jetlerinin finansmanı ve
- * Türkiye'nin Ortadoğu jandarmalığı adaylığı ... noktaları öne çıkmakta idi.

ABD EMPERYALİZMİ İLE STRATEJİK İŞBİRLİĞİ

1980'de askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesinden sonra, ABD ve Türkiye arasında yapılan "Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması" (SEİA), Bush'un Türkiye gezisi sırasında üzerinde durulan en önemli konulardan birisiydi. ABD emperyalizmine uşaklığın daha ileri boyutlara götürülmesinin anlaşması olan bu anlaşma ile, faşist Türk devleti ekonomik ve askeri çıkarlarının daha fazla genişletilmesini istiyor, Ortadoğu'da üzerleneceği -İsrail'den sonra ikinci- jandarmalık rolünün ücretini artırmaya çalışıyordu. Bu çerçevede yürütülen görüşmeler sonucunda; örneğin ABD'nin askeri alanda, üretimi Türkiye'de yapılan F-16 jetlerinin finansmanının % 75'ini üzerleneceği ve bunun için 1992'de 625 milyon dolar vereceği Bush'un ağzından açıklandı.

"Karşılıklı" ekonomik ve ticari işbirliğinin geliştirilmesi yanında stratejik alanda da işbirliğinin geliştirilmesi tartışıldı ve somut kararlar alındı. Buna göre bir "Yönlendirme Komitesi" ve bu komitenin altında; askerisiyasi işbirliği, savunma sanayisinde işbirliği, faşist Türk ordusunun modernizasyonu ve ekonomik işbirliği alanlarında çalışacak olan 4 alt komite oluşturuldu. Ayrıca kültür, bilim, eğitim vb. alanlarında da

her türlü ilişkinin geliştirilip çeşitlendirileceği vurgulandı.

Emperyalizme bağımlılığın çok açık göstergesi olan bu karşılıklı "stratejik işbirliği" anlaşması ABD emperyalizmini öylesine mutlu kılmıştır ki, Bush'un gezisini tamamlayıp ülkesine dönmesinden sonra ABD basınında çıkan haberlerde, Turgut Özal, "geri kalmış bir ulusu modernleştirme mücadelesi" vermekte olan "pragmatik" (yani faydacı!), "hızlı tarzıyla kendi yasalarını kendisi yaratan" bir lider(!) olarak tanıtılırken; Türkiye de "İsrail hariç, dinamik, demokratik ve makul ölçüde güvenlik içinde olan tek ülke..." olarak değerlendiriliyordu.

Faşist Türk devletinin bugünkü yönetiminin amerikancılığının açık göstergesi olan ABD Türkiye yakınlaşması, açıktır ki, Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının emperyalist sömürü, baskı ve talan yoluyla daha fazla kanının emilmesi pahasına olmaktadır.

Arkasında ABD emperyalizminin desteği olduğunu düşünen faşist Türk hakim sınıflarının bu süper amerikancı kanadı, son dönemlerde Batı Avrupalı emperyalistleri siyasi planda dikkate almaz pozisyonlara girmekte; Kıbrıs sorununda Avrupa Topuluğu aday üyeliğini bile "tehlikeye düşüren" bir tavırla horozlanmakta; Güney Kürdistan'da yürüttüğü "PKK'yı temizleme" operasyonu bağintısında, başta Alman ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, Batı Avrupalı emperyalistlerle "takışmayı" göze alabilmektedir. Amerikancılığın bu kadarını Menderes bile yapmamıştı...

"ÇEKİÇ GÜÇ" VE KÜRDİSTAN

Boyalı basında "Çevik güç", "Hızlı tepki gücü", "Hazır çekiç" olarak da adlandırılan "Çekiç güç", Bush'un Türkiye gezisi sırasında üzerinde çokça konuşulan konulardan birisi oldu. Silopi yakınlarında konuşlandırılan ve Türk, Amerikan, İtalyan, Fransız, İspanyol, Belçika ve İngiliz askerlerinden oluşan bu uluslararası askeri gücün görevleri, emperyalistlerce "Kürtlerin yeniden katliama uğramasını engellemek..." olarak gösteriliyordu. Buna karşın faşist Türk devleti ise, "Çevik güç"ün görevinin "... Türk topraklarına yönelik yeni bir Kürt akınına önlemek" olduğunu ileri sürüyordu. "Çekiç güç"ün Amerikalı komutanı general Shalikasvili ise, "gücün sadece Kürtleri korumak için değil, tüm Irak'ta barışın ve istikrarın devamını sağlamak için kullanılacağını" açıklıyordu. Böylelikle amacının ne olduğu kendinden menkul olan "çekiç güç", gerçekte Batılı emperyalist güçler açısından Ortadoğu'da çıkarlarının korunmasının bir aracı, Ortadoğu'da kendi denetimleri dışında gelişebilecek hareketlenmeleri ezmenin, özellikle de Kürdistan'da özgür bir Kürt devletinin kuruluşunun engellenmesinin bir "hazır çekiç"idir!

Nitekim Bush, Ankara'daki görüşmeleri sırasında Özal faşistiyle uyum içinde, "Amerikan yönetiminin, bağımsız bir Kürdistan istemediğini" son derece açık ve kesin bir şekilde belirtmiştir. Bush'un Türkiye gezisinden 12 saat önce, "Çekiç güç"ün konuşlandırılmasına ilişkin kararı alelacele çıkaran faşist Türk hakim sınıfları da emperyalist efendilerinin bu isteklerine canı gönülden katılmaktadırlar.

Emperyalistlerin "Kürtleri Saddam'dan koruma" adına oluşturdukları "çekiç güç", Kuzey Kürdistan'da PKK şahsında gelişen Kürt ulusal hareketini dizginleme amacı yanında, Ortadoğu'da gelişebilecek "karışıklıklara" da anında müdahale etme potansiyelini için-

de barındıran bir araçtır.

Faşist Türk hakim sınıfları, Bush' un Türkiye gezisi sırasında ABD'den aldıkları bir dizi güvencenin yanısıra, üzerinde tam anlaşmaya vardıkları "Çekiç güç"ün verdiği rahatlığa da dayanarak, Güney Kürdistan'daki PKK kamplarına yönelik olduğu söylenen "temizlik operasyonu"na giriştiler.

5 Ağustos'ta başlatılan bu saldırıda eli kanlı faşist Türk ordusu, "özel hareket timleri" ve "köy korucuları" adı verilen çarş takımını eşliğinde, Kürdistan halkı üzerinde yeni ve yoğun bir katliama girişti. Faşist Türk askeri yetkililerinin verdikleri rakamlara göre, 132 sorti yaptığı söylenen modern uçaklar, helikopterler, Kürt emekçileri üzerine bomba yağdırdı; bu saldırılar, yine onların ileri sürdükleri gibi Irak sınırından 5 kilometre içeriyle sınırlı kalmayıp Güney Kürdistan'ın diğer yerleşim birimlerini de hedefledi. Türkiye, Irak sınırından 5 kilometre içerideki bölgeyi kendileri için "güvenlik bölgesi" ilan ederek; bu bölgeyi işgal eden faşist Türk ordusu, buradaki herkese ateş açmış, dün faşist Saddam'ın katliamından kurtulabilmek için İran ve Türkiye'nin işgali altındaki Kürdistan topraklarına sığınmak zorunda kalan Kürt emekçileri, bu kez de faşist Türk devletin zulmünden kurtulabilmek için yollara dökülmüştür...

Bu noktada faşist Türk hakim sınıflarının, "sivil halka zarar verilmediği", "hedefin PKK kampları olduğu" iddiası sahtekarlıktan başka birşey değildir. Saldırının yapıldığı bölgede onbinlerce Kürt emekçisi ikamet etmektedir. Ayrıca esas hedefi Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal hareketinin en örgütlü gücü PKK'ya karşı yapılan bir saldırı da, PKK şahsında Kürtlere, Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik bir saldırıdır.

Faşist Türk devletin bu son saldırısı, emperyalistlerin sessiz onayını almıştır. Katliamın başlamasından 5 gün sonra tavır takınan ABD, "hiçbir niteleme yapmayacağını", "Türkiye'nin Irak'a işgal amacıyla girmedikini" belirtiyor, katliamı onaylıyordu. Kürtleri "korumak" için bir yanda "Çekiç güç" oluşturmaya önyak olan ABD'nin yine aynı Kürtlerin faşist Türk ordusunca katliama uğratılması karşısındaki sessizliği, onların ne denli "Kürt koruyucusu" olduklarını yeterince anlatmakta, "Çekiç güç"ün de oluşturulmasının gerçek nedeninin bu olmadığını da açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

İsrail, saldırıyı "tam bir anlayışla karşıladığını" vurguluyor ve bu saldırının "Türkiye'nin güneydoğusunda daha fazla kan dökülmesini ve sivililerin katledilmesini engellemek için böylesi önlemler alınması zorunlu" olduğunu ileri sürüyor ve Türkiye'nin oluşturduğu "tampon bölgenin" (siz işgal bölgesi okuyun) kendilerinin Güney Lübnan'da Filistinlilere karşı oluşturdukları "tampon bölge"yle benzerliğini ve "güvenlik amacı" taşıdığını belirtiyorlardı!

Başta Alman emperyalistleri olmak üzere diğer Batı Avrupalı emperyalistlerin katliam karşısındaki tavırları da genel olarak ABD emperyalistlerinin tavrından farklı değildir. Operasyonun başlamasından 5 gün sonra ilk resmi tavırlar ortaya konmuş; tabii ki faşist Türk devleti de bu arada yapacağını yapmıştır...

PKK'nın bazı Alman turistlerini rehin alması olayı karşısında kıyameti koparan emperyalistlerin Kürtler üzerinde uygulanan katliama kayıtsız kalması, onların ne denli ikiyüzlü ve çifte standartçı olduklarını göstermektedir.

Emperyalizmin yeminli uşakları olan Kürt burjuva-feodal önderliklerin tavrı da tiksindiricidir. Faşist Türk Ordusunun Kürtler üzerine bomba yağdırdığı sırada, Türk

yetkililerle "kendi kamplarının bombalanmasını engellemenin" pazarlıklarını yapan bu çarşlar, PKK'ya karşı kinlerini de kusmaktan geri kalmıyorlardı. Bu çarş örgütlerinden KYB lideri Talabani, "Biz PKK veya bir başka grubun topraklarımızı Türkiye'ye yönelik faaliyetlerinde kullanmasını istemiyoruz. Buna izin vermeyeceğiz. Türk yetkililerine bunu garanti ettik" sözleriyle faşist Türk devlete yaltaklanıyordu. Yine IKDP temsilcisi Dizai "Türk devletin yaptığı operasyonu anlayışla karşıladıklarını" ve "itirazları olmadığı" yolundaki demecleriyle, Kürt halkının katliamdan geçirilmesine açık onay veriyorlardı. Emperyalizm ve faşist yönetimlerle elele verip, Kürtlere yönelik katliamları onaylayan bu hainlerden farklı bir tavır beklenemeyeceği açıktır.

Son saldırısıyla Irak sınırlarından 5 kilometre içerde bir bölgeyi "güvenliği sağlama" gerekçesiyle işgal eden faşist Türk hakim sınıfları, aynen Kuzey Kıbrıs'ta yaptıkları gibi "olgu yaratma" peşinde koşmakta, yani önce işgal edip, sonra o bölge üzerine muhabıtyla işgal ettiği topraklar üzerine pazarlığa oturma hesaplarını yapabileme gücünü kendinde görmektedir. Bütün bu gelişmelerin, Bush'un Türkiye gezisinden sonra tırmanışa geçmesi ilginçtir!

KUZEY KIBRIS'TA FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN İŞGALİ YA DA KIBRIS SORUNU

Faşist Türk ordusunun 17 yıldır % 40'ını işgal altında tuttuğu Kıbrıs, 1991 yılının başından buyana uluslararası siyasi arenada oldukça yoğun tartışılan ve emperyalistlerin ne yapıp da bir türlü "çözüm" bulamadıkları bir sorun olarak varlığını sürdürmektedir...

Temmuz ayı başlarında önü tıkanmış olan Kıbrıs sorununun "çözümü" için de, gözler Bush'un Yunanistan ve Türkiye gezilerine çevrilmiş, kamuoyunda Bush'un gezisinin, bu sorunun çözümünde mutlaka olumlu rol oynayacağı iyimser değerlendirmeleri yayılmıştı. Bu iyimser değerlendirmelere karşın, emperyalistler ve emperyalizme bağımlı bölgesel gericilerin, birakalım vermiş oldukları karşılıklı tavizler üzerinde somut tartışmaya geçmelerini, onlar biraraya gelmenin şekli üzerinde bile anlaşamamaktadırlar.

"Zirve denklemleri" olarak adlandırılan bu tiyatroyu biraz yakından incelediğimizde, Kıbrıs sorunun emperyalistlerce nasıl çözüleceği (ya da çözülemeyeceği) konusunda bilgi sahibi olabiliriz:

* Dörtlü Zirve: Türkiye'nin önerisi. Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum taraflarından temsilcilerin katıldığı bir 4'lü zirve...

* Beşli Zirve: Yunanistan başbakanı Miçotakis'in önerisi. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yanı sıra Türk ve Rum toplumlarının liderlerinin biraraya geldikleri bir zirve...

* Dokuzlu Zirve: ABD yönetiminin "ortayol" önerisi. Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum kesimi temsilcileri ile, Birleşmiş Milletler "Güvenlik Konseyi"nin beş daimi üyesi olan ABD, Sovyetler Birliği, Fransa, İngiltere ve Çin Halk Cumhuriyeti temsilcilerinin katıldığı bir "çalışma yemeği" ve yemek sonrası Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Türk ve Rum kesimlerinin temsilcilerinin başbaşa bırakıldığı bir zirve...

* Uluslararası Toplantı: Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Javier Perez de Cuellar'ın önerisi. Bu öneriye göre "üst düzeyde uluslararası toplantı" yapılmalı ve fakat katılım çerçevesi belli değil(!)...

"Zirve"lerin şekli konusunda bile bir türlü anlaşamayan Yunanistan ve Türkiye hakim sınıfları, Kıbrıs sorununda topu hep karşı tarafa atarak, kendilerinin ise ne kadar çözümcü(!) olduklarını kanıtlamak istercesine ellerindeki bütün kozları kullandılar.

Bu arada ABD başkanı Bush'un "Kıbrıs Özel Koordinatörü" Nelson Ledsky, Atina, Kıbrıs, Ankara ve ABD arasında mekik dokuyor; onun açtığı yoldan da Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Javier Perez de Cuellar ilerliyordu. Cuellar bu soruna ilişkin olarak Türkiye'ye gelip, Özal ve Yılmaz ile görüştüktan sonra Dörtlü Zirve'den yana tavır takınır gibi yapıyor ve fakat Yunanistan'ın yüksek sesle itirazı karşısında sesini kesmek zorunda kalıyordu. Böyle bir ortamda Bush'un gezisi, işte tam da bu sorunlara bir "çözüm" getirebilirdi.

Ancak Bush, işin başında Denктаş'a karşı muazzam büyük bir "haksızlık" yaparak, Temmuz başında 9 Avrupalı gazeteci ile yaptığı bir mülakatta onun adını anmıyor ve bu Türk hakim sınıflarınca "insani bir hata" olarak açıklanmaya çalışılırken, "Denктаş bey", "Beni kendi halkım haritadan silebilir. Başkası silemez" diyerek, bir kenara atılmanın tepkisini dile getiriyordu. Denктаş'ın bütün korku ve kuşkusu, bizzat kendisi Özal'la (Camp-Marmaris'te!) görüşüp konuşmuş olmasına karşın, hala Özal'ın emperyalist pazarlıklar için verdiği tavizlerin içeriğinden tam emin olmaması idi.

Faşist Türk hakim sınıflarının Kıbrıs sorununun kendileri için ayak bağı konumundan kurtulması amacıyla verdikleri tavizlerden tam olarak ikna olmayan Denктаş, "sömürge valisi" statüsünü unutarak; "Öyle bir anlaşma önerecekler ki ben hayır diyeceğim. Mesele değil, ben hayır derim istifa ederim, halkım hayır diyecek Meclis hayır diyecek, ayaklanacak... Türkiye'de muhalefet hayır diyecek... Böyle bir kargaşalığa Türk hükümeti niye memleketini götürsün?" şeklindeki ajitatif konuşmasıyla yürekleri sızlattı(!).

Türk faşistleri işgal altında tuttıkları toprakların oranından taviz vererek, bu oranı % 29 ile % 25'e dek indirmeye karardır. Bu yüzden, ABD yönetimi, "Türk kesimi Kıbrıs sorununun çözümünden yana" demektedir.

Bu anlamda Denктаş ne derse desin, önemli değildir. Son tahlilde kararı verecek olanlar emperyalistlerdir ve onu uygulayacak olanlar da bölgesel gerici-faşist rejimlerdir.

Bugün bütün çabalar, Kıbrıs sorununun, "iki bölgeci federe bir devlet" şeklinde "çözüm"e bağlanması yönündedir ve bu; emperyalist "yeni düzen"in Ortadoğu'da ihtiyacını duyduğu istikrarın unsurlarından birisidir.

Bush'un Türkiye gezisi sonucunda ortaya çıkan resme göre, Kıbrıs sorunu için görünürde, Türk önerisi olan "Dörtlü Zirve", 1 Eylül'de New York ya da Cenevre'de gerçekleşecek, taraflar biraraya gelip, Kıbrıs'ın başına "iki bölgeci federe bir devlet" külâhı geçirilebilecekti. Ne var ki, Yunanistan egemen sınıflarının Bush'un ülkesine dönüşünden sonra bu zirveyi reddetmeleri ve Türkiye'deki "erken seçimler", şimdilik bu zirvenin geçici bir süre ertelenmesini beraberinde getirmiş oldu...

Fakat Kıbrıs sorununda kısa bir süre yaşanan sessizliğin ardından; "Zirve denklemleri" tiyatrosuna tek kelime ile değinilmeden, boyalı basında Kıbrıs sorununun, "kapalı

kapılar ardında, 1974 Barış hareketi sonrasında en yoğun pazarlığına sahne" (Hürriyet, 3.9.91) olduğu haberleri yereldi.

Şimdi kapalı kapılar ardında, Kıbrıs sorununun çözümü için gerekli olan toprak tavizleri konusunda köy köy pazarlıklar sürmektedir ve bu işi yürüten Cuellar'ın siyasi danışmanı Feissel'in muhatabı, Ankara'daki hükümet yetkilileridir. Olası "acil bir çözüm", ANAPçılar için iyi bir seçim malzemesi olacaktır. Fakat Kıbrıs sorunu, devrimle çözümediği sürece, kanayan bir yara olarak kalmaya devam edecektir...

BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ SOSYALİZMDİR!

ABD emperyalizmi başkanı Bush'un gezisi sonrasında, Ortadoğu'daki güç dengelerinde özde değişiklikler olmamış, sadece "yeni düzen" adı verilen emperyalist soygun ve talan düzeninin temelleri sağlamlaştırılmaya çalışılmıştır.

Türk faşist devleti, Körfez savaşından sonra Ortadoğu'da emperyalizmin jandarmalığına soyunan, İsrail'den sonraki en önemli güçtür. Kürdistan ve Kıbrıs sorunlarında sergilediği tavrıyla bu konumunu açıkça ortaya koymaktadır. Faşist Türk devletinin bu konununun başdesteği, onun parçası olduğu emperyalist sistemin ta kendisidir!

Proletarya ve ezilen halklar, emperyalist barbarlığın her türüne son vermelidirler...

Eğer Kıbrıs parçalanmış ise ve faşist Türk ordusu adanın kuzeyini işgal altında tutuyorsa, Kıbrıs Rum ve Türk emekçi yığınları birbirlerine düşman edilmişse, çeşitli milliyetlerden emekçi yığınlar kendileri konuşacaklarına, onlar adına Vasiliu ve Denктаş gibi "sömürge valileri" konuşuyorsa;

Ve eğer Kürdistan parçalanıp ilhak edilmişse, Kürt emekçi yığınları gerici-faşist rejimlerle iligine kadar sömürülüyorsa, gün be gün soykırım tehdit ve uygulamaları altında yaşamak zorunda bırakılıyorsa, "Kürtleri koruma" adına emperyalistler Kürt emekçi yığınlarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlarsa, emperyalizm yaltakçısı Kürt burjuva-feodal önderlikleri gerici-faşist rejimlerle elele, gelişen Kürt ulusal hareketini boğmaya ve bu hareketi emperyalizmin rotasına kanalize etmeye çalışıyorsa;

Ve bütün bu barbarlıklar "umut çağına giden adımlar" olarak gösteriliyorsa; halklar için haksız savaşlar, zulüm, soykırım, emperyalist sömürü, açlık, sefalet, doğanın mahvedilmesi, emperyalistlerce "yeni düzen" adına yapılıyorsa...

İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınları için tüm bunlardan kurtuluşun tek alternatifinin SOSYALİZM olduğu gerçeği çıkar ortaya!

Çünkü "yeni düzen" denilen düzen, emperyalizmin dünyayı barbarlığa sürüklediği düzendir.

Onların bu düzenlerini başlarına yıkmak; halkların kendilerinin konuşup, kendilerinin anlaştıkları, her türlü sömürü ve zulmün ortadan kaldırıldığı özgür bir dünya yaratmak; bütün ülkelerin sınıf bilinçli proletaryasının ve komünistlerinin görevidir. Bunun için görev başına...

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Bir kez daha Kıbrıs üzerine...

Emperyalizmin “yeni dünya düzeni”nde çözülmesi gereken sorunlardan birisi de Kıbrıs sorunudur. Bu sorun üzerine son günlerde yürütülen diplomasi trafiği yoğunlaşmakta, “çözüm önerileri”nin biri diğerini izlemekte, başta ABD emperyalistleri olmak üzere, Türk ve Yunan hakim sınıf sözcüleri ve onların Kıbrıs’taki çömezlerinin demeç savaşı devam etmektedir.

Son gelişmeleri irdelediğimizde, ABD emperyalizminin bu sorunun “çözümünde”de elinden geleni ardına koymadığını, yoğun bir çaba harcadığını görüyoruz. Bu çabaların bir bölümünü Bolşevik Partizan’ın 60. ve 66. sayılarında ortaya koymuş, tavrı takınmıştı. Yine Bush’un Türkiye’yi ziyareti sırasında ve sonrasında gelişmeleri de dergimizin 67. sayısında irdelemiş, Kıbrıs konusunda da ABD yönetiminin tavrını ele alıp değerlendirmişti. Bu ziyaret sonrasında günümüze değin gelişmeleri de şöyle özetlemek mümkündür.

BİR GEZİ, BİR GÖRÜŞME VE BİR KARAR...

Türk hakim sınıf siyasetçilerinin aldığı erken seçim kararı, Kıbrıs konusunda Eylül ayı içerisinde yapılması beklenen “dörtlü zirve”nin de ertelenmesine yolaçtı. Seçim kararının alındığı günlerde Kıbrıs’a bir gezi düzenleyen dönemin Dışişleri Bakanı Sefa Giray, Kıbrıs sorununun “çözümü” konusunda ABD’nin artan baskısı sonucu, Özal ve ekibinin bu sorunda izledikleri “biraz tavizkar” ve “biraz ılımlı” politikayı çömezlerinden Denktaş’a empoze etmeye çalışıyordu. Ancak ortaya çıkan sonuç, daha önce yapılan ÖzalDenktaş görüşmesinin sonucundan farklı olmayacaktı: Denktaş inat ediyordu!

Bu gezinin yapıldığı günlerde Beyaz Saray da boş durmuyordu. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar’ın Kıbrıs’la ilgili danışmanı Gustave Feissel Ağustos ayı başlarında Ankara-Atina-Lefkoşe üçgenine yaptığı geziyi ve izlenimlerini ABD yönetimine aktarıyordu. Bu durum, Birleşmiş Milletlerin girişimlerinin ABD icazetli olduğunu belgelemesi yanında, ABD’nin konuya ilgisinin de hangi boyutlarda olduğunu göstermesi açısından da bir örnek oluşturuyordu.

Neydi ABD’yi bu sorunun “çözümünde” duyarlı kılan, “aktif rol üstlenmesine” yolaçan? Bu soruya değişik yanıtlar verilebilir, verildi de... Kimileri Kuveyt krizi ile Kıbrıs arasında bir benzerlik kurulmasının ABD’yi rahatsız ettiğini söylüyordu... Kimileri ise Sovyetler Birliği’nin Kıbrıs sorununun çözümünde rol oynamak istemesi bağlamında –“Arap-İsrail anlaşmazlığında olduğu gibi”– ABD’nin huzursuzluğunu öne çıkarıyorlardı. Gerçekte bunlar sorunun gerçek yanıtları değillerdir. Elbetteki bunların çeşitli yönlerden ve emperyalistler açısından dikkate alınır yanları vardır; ancak sorunun gerçek yanıtı bu değildir. Biz bu soruya şu yanıtı vermiştik:

“NATO’nun güney kanadında iki “müttefik” ülke olan Yunanistan ve Türkiye arasında savaş nedeni olan bu “çıban başı”, bugün emperyalist dünyanın propagandistlerinin “sürekli barış dönemi” ne girildiğini ilan ettikleri, sosyalizm maskeli sosyal-faşist rejim-

lerin birbiri ardına “barışçıl devrim”lerle!!! yıkıldığı uluslararası konjonktürde emperyalist güçleri rahatsız eden, onları bu sorunun “çözümü” için hummalı faaliyetler içine iten bir konuma gelmiştir.” (Bolşevik Partizan sayı 60, sayfa 3)

Bu temel nedenden ötürü emperyalizmin artan çabaları, Türk ve Yunan taraflarının 11 Eylül’de Paris’te Avrupa Demokratik Birliği (EDU) toplantısında biraraya gelerek sorunu tartışmalarını sağlamış ve bu görüşmeler de sonuçsuz kalmıştı. Bu toplantı öncesinde ve sırasında ABD yönetiminin çeşitli yollarla taraflar üzerindeki baskısı da iyice su yüzüne çıkmıştı.

Bush’un Özal’a “Denktaş’ı sustur!” emrini içeren mektubu, yine Bush ve Baker’in Yunanistan Başbakanı Miçotakis’e, Baker’in Yılmaz’a telkin mektupları basına yansımıştı. Ancak ABD yönetiminin tüm çabalarına karşın bu görüşmelerden sonuç alınamamış ve toplantıya katılan dönemin Türk başbakanı Yılmaz “Aynı şarkıyı söylediler, ancak farklı nota çaldılar.” (Hürriyet, 14.9.91) sözleriyle, Miçotakis de “Eskisinden daha az iyimserim” (Hürriyet, 13.9.91) şeklindeki demeciyle karşı tarafı “çözumsuzlikle” suçlayan tavrılara girmişlerdi. Paris görüşmelerinin “sonuçsuz” kalması ABD yönetiminin tepkisine yolaçtı. ABD yönetimi bu durumun taraflara getireceği siyasi bedelin yüksek olacağını açıklayarak kızgınlığını dile getiriyordu. Daha önce üzerinde “anlaşılan” ve bir nevi sonuçlandırma toplantısı olacağı ileri sürülen “dörtlü zirve” öncesinde, “büyük önem taşıyan” Paris görüşmesinin sonuçsuz kalması, “dörtlü zirve”nin ertelenmesini de beraberinde getirdi.

ABD’nin Türk ve Yunan taraflarına çözüm konusunda yüklediği görevin taraflarca yerine getirilmemesi, onu Birleşmiş Milletler kanalını daha açık bir şekilde kullanmaya itti. Bu aynı zamanda taraflara –özellikle Türk tarafına– Paris görüşmeleri ertesinde yöneltilen tehdidin hiç de boş olmadığını gösterecekti.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar, Paris görüşmelerini de dikkate alarak geciktirdiği Kıbrıs raporunu 10.10.1991 tarihinde, 1,5 aylık bir gecikmeyle Güvenlik Konseyine sundu. Bu raporda açıkça Türk tarafı, Paris görüşmelerindeki tavrından ötürü eleştiriliyor ve ama hala çözüm için “umutların” ortadan kalkmadığı tespit ediliyordu. Başta Denktaş olmak üzere Türk tarafı, Birleşmiş Milletler Genel Sekreterinin raporundan rahatsız oldu. Çünkü Birleşmiş Milletler Genel Sekreterinin giderayak verdiği rapor, Güvenlik Konseyinde bir kararı beraberinde getirebilecekti. Bu karar gecikmedi de...

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin 716 sayılı kararı, Cuellar’ın raporunun hemen ertesinde geldi. Bu karar, Cuellar’ın Kıbrıs raporunu desteklemesi yanında, açıktan “KKTC”ye –ve Denktaş’a– uzlaşma yönünde bas kı uygulamaya da yöneliktir. 11.10.91 tarihinde alınan bu kararda; “Kıbrıs sorununun çözümünün siyasi açıdan eşit iki toplum oluşturacağı tek bir devlete dayandırılması” görüşü ağırlıklı olarak vurgulanıyor; “Kıbrıs Cumhuriyeti”nin tamamının ya da bir bölümünün bir başka ülkeyle birleşmesini, her türlü bölünme ve ayrılmayı tümüyle dışlayan” bir tavrı takınıyor, Birleşmiş Milletler Sekreteryası’nca hazırlanacak anlaşma planının tamamlanarak yıl sonuna dek üst düzeyde uluslararası bir zirvenin gerçekleştirilmesi isteniyor ve bu “çözüm” yönünde bir gelişme sağlanamazsa, Güvenlik Konseyi’nin tarafları uzlaşmaya çağıracağı, böylece de “müdahaleci” bir tutum izleneceği ifade ediliyordu.

Bu karar da Türk tarafının tepkisine yolaçtı. Denktaş, “bu kabul edilebilir bir karar değildir. Hiçbir yönü ile kabul edilemez...” şeklindeki sözleriyle Birleşmiş Milletler’e

kızgınlığını dile getiriyordu. Karara faşist TC "ılımlı bir tepki" gösterdi. TC'nin tepkisinin KKTC'ye oranla "ılımlı" olmasının nedenlerinden birisi, elbetteki Bush'un, Baker'in sorunun çözülmesini isteyen sert mektupları gösterilebilir. Ancak TC açısından diğer bir neden de, özellikle, AT'ye üyelik yönünde attıkları adımlar, Batılı emperyalistlerce diğer şeylerin yanında Kıbrıs sorununu da TC'nin önüne dikerek ket vurulmasıdır. TC açısından da uzun vadede Kıbrıs sorununun öyle veya böyle "çözümü" gerekmektedir.

716 sayılı kararın alınması öncesi ve sonrasındaki gelişmeleri kısaca özetledik. Bu arada Kıbrıs konusunda Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki çatlaklıklara da değinmek gerekiyor.

TÜRK HAKİM SINIF SİYASETÇİLERİNİN "ÇÖZÜM" KONUSUNDA CEPHELEŞMELERİ

Özal ve çevresinin, diğer bir takım sorunlarda olduğu gibi, Kıbrıs sorununda da "çözüm" arayışları ve sorunu "her ne pahasına olursa olsun", "sırtlarında bir kambur" olarak taşımak istememeleri, gözle görülür bir siyaset değişikliğini de beraberinde getirdi. Yeni politika, ABD'nin çıkarlarının ve oluşturmak istedikleri "yeni düzen" in bir parçası, onu tamamlayan birer makyaj olmaktan ibaretti. Yine bu politika, daha önce uygulanan geleneksel -ve resmi- TC politikasının dışına taşan bir politikaydı, politikadır. Bu noktada Özal -ve ANAP içindeki bir kesim- ile gelenekçi -ve resmi- politikanın savunucuları ters düşmüş, aralarında belli çatlaklıklar oluşmuştur. Kıbrıs sorunundaki gelişim izlendiğinde bu çelişki rahatlıkla görülebilir.

Türk dış politikasındaki farklı yönelimleri ve çelişkileri öncelikle seçim öncesinde devlet üst kademelerinde görmek mümkündür. Cumhurbaşkanı ile Başbakan (Mesut Yılmaz) ve Dışişleri Bakanı (Safa Giray) arasında Kıbrıs sorununun "çözümüne" ilişkin farklılık, yukarıda belirttiğimiz iki ayrı yaklaşımın tipik örneklerindedir. Özal ve çevresi, Avrupa kapılarını açmada kullanmak istediği anahtarlardan birisi olacak bir "çözüm" için "çırpınıp dururken", Başbakan'ı ve Dışişleri Bakanı başta olmak üzere ANAP içindeki "milliyetçi-muhafazakar" kanat tam tersi bir konumda duruyorlardı.

Bush'un, Denktaş'ın uzlaşmaz tutumuna karşı Özal'dan "Denktaş'ı susturması" nı istemesi, yine bu olayın öncesinde Özal'ın Denktaş'ı Marmaris'e çağırarak "çözüm" yönünde uzlaşmaz tutumundan vazgeçmesini sağlamaya çalışması, gelenekçi politikanın savunucularının tepkisine yolaçmıştı. Son olarak Özal'ın, "Türkiye'nin KKTC'ye her yıl yaptığı 200 milyon dolarlık yardımı daha fazla kaldıramayacağı" şeklindeki sözleri yine bu çevrelerde rahatsızlık yaratmıştı. Özal'ın konuya ilişkin bir değerlendirmesi de, kendisinden icazetli Başbakanı Mesut Yılmaz'ın beceriksizliği anlamına da gelen ve Yılmaz'ın Paris görüşmelerine ilişkin tavrını eleştiren, "Bıraksaydı da Kıbrıs konusundaki görüşmeleri ben yürütseydim. Benim seçim sıkıntım yok. Daha cesur davranabilirdim." şeklindedir. Bu demeç de çeşitli tepkilere neden olmuştur.

Özal cephesi böyleyken, seçim öncesi iktidarın Başbakanı Mesut Yılmaz, Kıbrıs sorununun "çözümüne" ilişkin olarak ileri sürülen dörtlü zirveyi onaylamadığını Paris görüşmelerinde dışı vurması ve buna uygun adımlar atması; Denktaş'ın ABD'yi suçlayan tavrı ve "ödünsüz" politikası, eski Dışişleri Bakanı Giray'ın "Kıbrıs Türktür, Türk kalacaktır" şeklindeki yaklaşımı, "Kıbrıs fatihi" Ecevit'in çeşitli demeçleri;

Türkeş'in Denktaş'a destek ziyareti; "Kıbrıs uzmanı" Mümtaz Sosyal ile Çoşkun Kırca, Sami Kohen gibi köşe yazarlarının Kıbrıs sorununda ödün vermeyi reddeden sert tavrı; hakim sınıfların Özal kanadı dışındaki diğer kanadının yaklaşımlarına verilebilecek örneklerdendir. Bunları burada teker teker açmayı gereksiz görüyoruz.

Seçim öncesinde Kıbrıs sorununun "çözümü"nde hakim sınıfların siyasetçileri arasında belirginleşen bu yaklaşım farklılığının, seçim sonrası kurulan yeni hükümetin ve bu hükümeti oluşturan partilerin seçim öncesinde top ateşine tuttıkları Özal'ın politikalarına ne şekilde yansıtacağını da önümüzdeki dönemde göreceğiz. Ancak bu günden görünen, yeni hükümetinde geleneksel politikayı kolay kolay terketmeyeceğidir. Elbette bu uzun vadeli çıkarlar ve emperyalizm faktörü dikkate alındığında "zorunlu" bazı ödünler vermeyecekleri anlamına da gelmez.

Yine bugünden görünen bir olgu da, Kıbrıs sorununun "çözümü"nde oluşturulacak masaya, Türk tarafının siyasi bakımdan daha güçlü oturmasını sağlamak için, yapay olarak KKTC'nin uluslararası planda tanınmasına ve "meşruiyet" kazanmasına dönük çabalarıdır. Bu noktada özellikle son dönemlerde Sovyetler Birliği'nde "bağımsızlığını" ilan eden Türk kökenli cumhuriyetlerin üzerinde durulmaktadır. Azerbaycan ve Nahcivan KKTC'yi tanımışlardır. Tanıma karşılıklıdır. KKTC de Azerbaycan'ı tanımıştır! Böylelikle Azerbaycan'ın da ihtiyacı olan "siyasi destek" verilmiştir!

"ÇÖZÜM" YA DA ÇÖZÜM!

Emperyalizmin Kıbrıs sorununun "çözümü"ne yönelik önerilerinin içeriğine de kısaca gözattığımızda görürüz ki; emperyalist "çözümler", adadaki Türk, Rum ve diğer milliyetlerden halklara gerçek anlamda barışı ve özgürlüğü getirmeyecektir.

Bugün emperyalistlerin "çözüm" önerilerinde ortaya çıkan esas şey, Kıbrıs'ta merkezi bir devletin oluşturulmasını sağlamaktır. Ancak Kıbrıs'ta bir bölümünün faşist TC tarafından işgalinden önce de tek bir devletin olduğu ve bu devlet çatısı altında Kıbrıs halklarının bağımsız ve özgürlüğü kazanması biryana, birbirlerine düşman hale getirildikleri hatırlanırsa, öne sürülen bu önerinin sorunu çözmeyeceği açıkça ortaya çıkar.

Bu önerinin karşısında Denktaş ve bir bölüm Türk hakim sınıf siyasetçilerinin öne sürdüğü "çözüm", "iki bölge, iki toplumlu federasyon"dur. Bu "çözüm" önerisi de Kıbrıs halklarına barışı ve özgürlüğü getiremez. Çünkü bu öneriyle faşist TC sözcüleri ve çömezleri Denktaş, mevcut statükonun devamını meşrulaştırmak istemektedirler. İşgali meşrulaştırmak istemektedirler.

Hayır! Bu "çözüm" önerileri Kıbrıs halklarına gerçek anlamda bağımsızlığı ve özgürlüğü getiremez. Adadaki halklara gerçek kurtuluşu getirecek şey devrimdir! Emperyalizmin kölelik zincirlerini kıracak, kuzeyde faşist Türk devletinin işgalini ortadan kaldırarak diğer bölgelerde de tüm yabancı güçleri kovacak, adanın tam bağımsızlığını ve demokratikleşmesini sağlayacak ve sosyalizmin yolunu açacak proletarya önderliğindeki bir demokratik devrim, ancak ve ancak Kıbrıs'ın değişik ulus ve milliyetlerinin barış içinde yanyana yaşamalarının önkoşullarını yaratabilir. Ancak böyle bir devrimle ulusal sorun gerçek anlamda çözülür, ulusal baskı ortadan kaldırılır, uluslar kendi kaderlerini özgürce tayin etme hakkına kavuşur ve ulusların özgür birliğinin yolu açılır!

1.12.1991

Sömürge sahibi olmanın faydaları... Faşist TC devleti, Kuzey Kıbrıs'ı tam 20 yıldır işgal altında tutuyor! Bu durum kimin işine yarıyor?!!

KIBRIS'IN kuzeyinin ve aynı zamanda alan olarak adanın yaklaşık % 40'a yakın bir parçasının, "Barış Harekatı" adı altında, faşist Türk devletinin faşist ordusu tarafından işgal edilmesinin üzerinden tam 20 yıl geçmiş durumda...

Yunanistan'da geçen yılın Ekim ayında gerçekleşen hükümet değişikliği ile birlikte işbaşı yapmış olan "emektar" sosyal-demokrat Papandreu, hükümet programını açıklarken, Yunanistan'a karşı en büyük tehdidin Türkiye'den geldiğini bir kez daha yinelemiştir. "Bir kez daha" diyoruz, çünkü Papandreu'nun daha önceki başbakanlığı döneminde de resmi politika buydu ve bu, bir önceki Yunanistan Başbakanı K. Miçotakis dönemindeki politikadan da resmi söylemde bir uzaklaşma idi.

Papandreu konuşmasında, Kıbrıs için Yunanistan'ın "en öncelikli milli sorun" u olduğunu vurgularken, "Adada çözümün ön şartı, Türk işgal ordularının gitmesidir." demiştir. (Bkz. Milliyet, 26.10.93)

Faşist Türk ordusunun işgal hareketinden yaklaşık 10 yıl sonra, Kıbrıs'ta bir kukla devlet olarak "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" ilan edilmişti. Geçen yılın Ekim ayında da bu kukla cumhuriyetin ilanının 10. yıldönümü kutlandı.

Bu devletin "başkanı", ya da daha doğrusu TC'nin "KKTC" adı verilmiş bu sömürgecinin uzatmalı valisi olan Denктаş, Kıbrıslı büyük patron Asil Nadir "bey" in de katıldığı kuruluş kutlamalarında yaptığı konuşmada, "KKTC" nin kuruluşuna ilişkin alınan karar

hakkında şunları söylüyordu:

"Bu karar, federe devlet olarak haklarımızı dünya önünde, dünyanın anlayacağı bir lisanda vurgulamak ve bayraklaştırmaktı." (Milliyet, 15.11.93)

"İstedik ki sevincimizi, gururumuzu karşı taraf da (Güney Kıbrıs) paylaşsın. Bilsinler ki Kıbrıs Türkü işgal altında değildir." (Hürriyet, 17.11.93)

Bu sözlerin söylenmesinin üzerinden çok geçmeden, iki-üç gün sonra, Kıbrıs Cumhurbaşkanı Klerides ile Papandreu Atina'da bir zirve gerçekleştirdiler. Buna ilişkin olarak yapılan açıklamada, Yunanistan'ın "yeni" politikasına da açıklık getiriliyordu:

"Kıbrıs'ın Yunan savunma sahasına dahil edilmesi. Rum kesimi bugüne kadar savunmayla ilgili kararlarını tek başına alıyor, sonra da Atina'nın desteğine sunuyordu. Ancak artık ortak karar mekanizması işletilecek. Kıbrıs Rum kesimine yönelik herhangi bir saldırı, doğrudan Yunanistan'a yönelik olarak kabul edilecek." (Hürriyet, 18.11.93)

Bu açıklamalara TC'li sömürge sahipleri sessiz kalamazlardı ve kalmadılar da! Örneğin TC'nin Dışişleri Bakanı (aslan sosyal-demokrat!) Hikmet Çetin şöyle diyordu:

"Karar Kıbrıs Türk varlığını hiçe sayıyor ve Kıbrıs'ı bir Yunan adası olarak görüyor." (Hürriyet, 19.11.93)

Bir de TC'nin o dönemki Kıbrıs'la ilişkilerinden sorumlu (DYP'li) Devlet Bakanı Güneş Müftüoğlu'nun söylediklerine bir göz atalım:

"Türkiye'nin garantörlüğü devam ediyor, istiyorlarsa savaş açalım. Ordumuz da orada." (aynı yerde)

Orada hazır olan işgal ordusunun asker mevcudu 40 bin olarak verilmektedir...

1993 yılının son aylarında, tarafların karşılıklı olarak ettikleri laflara bakıldığında; korkunç bir kinle kıskırtmalar yaptıkları görülmektedir. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın iki parçasındaki hakim sınıfların zaten var olan düşmanlıkları tazelemede her aracı ve fırsatı kullandıkları; bu ülkelerde yaşayan emekçi halk yığınlarının ortak sınıf savaşımına yönelmelerinin önüne sed çekmek amacıyla, birbirlerini boğazlamaları için sürekli kapıların açık tutulduğu ve tüm bunların büyük bir sistematik içinde tutarlı bir şekilde sürdürüldüğü görülmektedir!!!

Bilindiği gibi, "Sovyetler Birliği" ve eski Doğu Bloku ülkelerinde sosyalizmin laf düzeyinde de bir kenara bırakılışından sonra, —emperyalist büyük güçlerden biri olarak— ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist sistem, komünizmin öldüğü demagojisini yoğun bir şekilde sürdürürken, "yeni" bir dünya düzenine geçildiğini, bu düzenin artık sürekli barış dönemi olacağını ve benzeri seçme saçmalarını da savunageldi...

İşte bu "yeni dünya düzeni" zırvasını ispat etmek için, dünyanın dört bir köşesinde yanmakta olan savaş ocaklarını söndürmek üzere, ya da en küçük bir rüzgarda yeniden alevlenebilecek olan eski savaş alanlarında itfaiyeciler rolüne soyundular.

Böylesi yerlerden biri de, 1992 yılı başından bu yana yoğun bir diplomasi trafiğinin yaşandığı ve fakat ne yaparlarsa yapsınlar, "çözüm"den fersah fersah uzakta oldukları Kıbrıs idi.

Yukarıda çeşitli sözlerini aktardığımız Kıbrıslı, Yunanistanlı ve TC'li hakim sınıf sözcüleri, bu sözleri, neredeyse iki adet Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri ile üç-beş adet Birleşmiş Milletler ve ABD Dışişleri Bakanlığı Kıbrıs Özel Koordinatörünün eskitil-

diği ve iki yıldır sürmekte olan, “barış” ve “çözüm” içerdiği söylenen “güven artırıcı paket”ler üzerine yürütülen görüşmeler sürecinden sonra söyleyebilmektedirler...

1993’ün son aylarında, hemen hemen aynı tarihlerde, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Butros Gali’nin, “durun ben de buralarıdayım” dercesine, boyalı basında ortaya çıktığını ve Kıbrıs’ta her iki tarafın askeri gücünden kaygı duyduğunu belirttiğini görmekteyiz. Gali buna ilişkin olarak şunları demiştir:

“Ada’daki Türk askerlerinin sayısı 1982’deki düzeyine indirilmeli; Kıbrıs Rum tarafı da silahlanma politikasını askıya alarak buna karşılık vermelidir.” (Milliyet, 26.11.93)

Durumda değişiklik yoktur: Gali, olgu tespitleri yapmaktadır! Faşist TC devleti, işgal altında tuttuğu Kuzey Kıbrıs toprakları üstündeki askerlerinin sayısını artırarak, 40 bine yükseltmiştir. Kıbrıs Rum kesiminin hakim sınıfları ise, esasta Yunanistan destekli olan yoğun bir pratik silahlanma çabası içindedir...

“Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti”nde, 12 Aralık 1993 tarihinde, bir de seçimler yapıldı. Ocak 1994 başlarında Denктаş’ın onayını alan, Hakkı Atun başkanlığındaki Demokrat Parti ile Özker Özgür başkanlığındaki Cumhuriyetçi Türk Partisi’nin koalisyon hükümeti işbaşı yaptı.

Bu hükümet değişikliği ile birlikte, uzun bir dönemden beri duraklama yaşanan görüşme sürecinde de yeniden bir hareketlilik başladı.

Ocak 1994, “KKTC”nin Birleşmiş Milletler’e güven artırıcı önlemleri görüşmeye hazır olduğunu bildiren bir atağı ile ve bunun etrafında süren şekilsel bir takım tartışmalarla geçti. Örneğin Kıbrıs Rum kesiminin hakim sınıf sözcüleri, bunun “KKTC”nin bir blöfü olduğu, inanılmaması gerektiği ve benzerini savundular.

Şubat 1994, “KKTC”nin yeni hükümetinin Türkiye’yi ziyareti ve faşist TC ile birlikte ortak pozisyon belirleme çalışmaları ile geçti. Bu arada Kıbrıs’ta, Birleşmiş Milletlerin Kıbrıs “yetkilileri”, her iki tarafın hakim sınıf temsilcileri ile “dolaylı görüşmeleri” sürdürmekteydiler.

Mart 1994, “dolaylı görüşmeler”den herhangi bir verim alınamaması sonucu olarak, Birleşmiş Milletler’in “yeni” bir Kıbrıs planını ortaya sürdüğü haberleriyle çalkalandı. “21 Mart belgeleri” adı verilen ve “yeni” olduğu söylenen plan, tüm görüşme sürecinin kısa bir toparlaması, tartışmanın (ya da Kıbrıs’ı paylaşırmanın) somutlaştırılmasının planıydı...

1994’ün Nisan’ında, Kıbrıs sorununun özüne pek dokunmayan, fakat belki de “gazetecilik değeri” olan bazı ilginç gelişmeler yaşandı.

Nisan ayı başlarında, Kıbrıs’ta her iki tarafın hakim sınıf temsilcileri ile görüşmeleri sürdüren Birleşmiş Milletler’in “Kıbrıs uzmanları”, görüşmelerden bir sonuç çıkmayınca geri döndüler. Kısa bir süre sonra, hem Türkiye ve hem de Denктаş şahsında “KKTC”, ABD ve Birleşmiş Milletler’in eleştirisi-uyarı dolu mektuplarına ve mesajlarına “hedef” oldular.

Bu dönemde Kuzey Kıbrıs’ta, TC’ye “endeksli” ekonominin, TC’ye “endeksli” olmasından ötürü, TC ekonomisine paralel olarak bir kriz içine girdiği ve bu krizde de tayin edici rolü, TC’nin para birimi olan TL’nin oynadığı tespitini yapan “KKTC” hakim sınıfları, kibar bir şekilde Kuzey Kıbrıs’a uygun bir para birimi aramaya başladıklarını,

Türkiye’yi “gücendirmeden” bu sorunu çözmek istediklerini belirttikleri şekilde haberler yayılıyordu. Milliyet gazetesi, 28 Nisan’da konuya ilişkin verdiği bir haberde, bu duruma pek yorum getirmeden, *“Türkiye hasta, Kıbrıs komada!”* başlığını kullanmaktadır!

TC’nin halihazırdaki Başbakanı Çiller, 14 Nisan’da, Amerika’ya yaptığı ziyaret çerçevesinde ABD Başkanı Clinton ile görüştü ve bu görüşme sonucu olarak diğer şeylerin yanında, Kıbrıs konusunda kendisine Denктаş’ı “ikna etme” görevi de verildi. Başbakan Çiller de, ülkesine ayak basar basmaz, Denктаş’ı ikna etmek için görevlendirdiği TC’nin en üst düzey Kıbrıs “koordinatörleri”ni Kıbrıs’a gönderdi. (Biz bu filmi daha önce de görmüştük...)

Tam bu sırada, gazetelerde, Clinton’un Yunanistan Başbakanı Papandreu ile yaptığı görüşmenin öncesinde, *“Kıbrıs sorununda birkaç gün içinde önemli gelişme olacaktır. Top artık Denктаş’ta.” (Hürriyet, 24.04.94)* dediği açıklandığında, Çiller’in taviz vermiş olabileceğinden tutun da, vatan hainliğine kadar varan tartışmalar yine ayyuka çıktı.

Tartışma, bilindiği üzere, statükocular ile Türkiye’nin “genç” kapitalist kafalıları arasında sürüp gitmekte olan tartışmaydı! (Biz bu filmi de daha önceleri görmüştük galiba?!!)

Çiller’in yaptığı çağrı şöyledir:

“Gelin artık bu sorunu çözelim. Türkiye’nin önündeki büyük bir engeli kaldıralım. Çözersek en kârlı biz çıkacağız. Bu çözüm hem Türkiye’nin hem Kıbrıs Türklerinin çıkarınadır. Ben Başbakan olarak söz veriyorum. Kıbrıs Türklerinin haklarını mutlaka koruyacağım.” (Hürriyet, 25.04.94)

Ve Denктаş ise, kameraların karşısında yine bilinen pozlarını alırken, şunları eklemektedir:

“Halkıma kabul ettiremeyeceğim bir şeyi, Türkiye bana zorla ‘kabul et’ demez.” (Milliyet, 26.04.94)

Mayıs 1993’e gelindiğinde, konumuza ilişkin olarak kaydedilmesi gereken gelişme, Denктаş’ın TC’yi bir ziyareti sırasında, “Kıbrıs fatihi” Ecevit ile birlikte katıldıkları, Uludağ Üniversitesi’nde yapılan “Bölgesel Krizler ve Türk Dış Politikası” konulu bir panelde söylenenlere ilişkindir. Ecevit şöyle demektedir:

“Türkiye ve Türklerin ‘Kıbrıs sorunu’ diye bir sorunları yoktur. ... KKTC özerk statüde Türkiye’ye bağlanmalıdır. ... Varsayılan sorun Türkiye tarafından 1974 Barış Harekatı’yla çözüldü. ...” (Milliyet, 10.05.94)

Denктаş ise, Ecevit ile fikir birliği içinde şunları söylemektedir:

“Rumların adayı Kıbrıs Cumhuriyeti gibi göstererek AB (Avrupa Birliği /BN) üyesi yapma girişimlerinden vazgeçmemeleri halinde, görüşmeleri kesip Türkiye’yle birleşiriz.” (Milliyet, 11.05.94)

Kıbrıs sorununa ilişkin elimizdeki son haber, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Gali’nin, 21 Mart’ta ortaya çıktığı söylenen bir belgenin iki tarafı da tatmin edecek şekilde düzeltildikten sonra bunu bir platform olarak kabul ederek, Denктаş ve Klerides’i görüşmelere başlamak üzere New York’a davet edeceği yönündedir. (Bkz. Milliyet, 22.06.94)

Kıbrıs sorununun yukarıda olduğu gibi kısaca aktardığımız şekilde çözülmeyeceği, çözülemeyeceği gün gibi açıktır. Adanın kuzeyini 20 yıldır işgal altında tutan faşist TC

devletinin, bu işgali ortadan kaldırma gibi bir planı yoktur. Hatta bir kesim hakim sınıf sözcülerinin dile getirdikleri gibi, Kıbrıs'ın TC tarafından işgal altında tutulan bölümünün, TC'ye dahil edilmesi talepleri seslendirilmektedir.

"Yeni yetme" olarak adlandırabileceğimiz diğer kesim hakim sınıfların istekleri ise, TC'ye ekonomik açıdan fazla yük olmayan ve "uluslararası topluluğun", yani emperyalist sistemin çıkarlarına ters düşmeyen belli bazı tavizlerin verilmesiyle, herkesin "memnun" edildiği bir "çözüm"ün bulunması yönündedir.

"KKTC" adlı sömürgecinin hakim sınıfları (ne kadar hakimler, o da kendinden menkuldür!!!) ise, kendilerinin de söz hakkı oldukları bir statükoyu özlediklerini her fırsatta dile getirseler de, son çözümlemede kurtuluşu TC'ye yamanmakta gördüklerini her zaman açıklamışlardır.

Yunanistan ve Kıbrıs Rum kesiminin hakim sınıfları açısından egemen görüş, Kıbrıs'ın bir Yunan adası olduğu şeklindedir. Onlar, faşist Türk ordusunun adadan defolup gitmesini, halkların kardeşliği için değil, kendileri Kıbrıs'ın tek sahibi olmak istedikleri için talep etmektedirler.

Kıbrıs, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, Yunanistan'da ve Kıbrıs'ın iki kesiminde de hakim sınıfların, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarını birbirine karşı kışkırttığı bir şovenizm aracı durumundadır.

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defolmalıdır!

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan durup dururken defolmayacaktır. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli komünistler ve emekçiler, "kendi" devrim mücadelelerinin Kıbrıs'ın işgalden kurtulması için de en büyük enternasyonalist bir destek olduğunun bilincinde olarak, devrim mücadelesini yükseltmek zorundadırlar. Devrim mücadelesine önderlik edecek ve onu Bolşevizmin rayları üzerine oturtacak olan öncü parti ise, **BOLŞEVİK PARTİ**'dir!

Mücadelenin Bolşevizmin rayları üzerinde güvenli bir şekilde sosyalizme yönelebilmemesinin ilk adımı, bütün ülkelerde Komünistlerin proleter enternasyonalizmi ruhu ile, emperyalist, faşist, gerici, burjuva... hakim sınıfların şovenizm ve milliyetçiliklerine karşı bıkmadan usanmadan mücadele yürütebilme bilincine sahip olmaları ile atılır ve atılacaktır.

O halde, devrim ateşini "kendi" ülkemizde yakalım! **BOLŞEVİK PARTİ**'yi inşa çalışmasına hız verelim. Buna paralel olarak ellerimizi "diğer" ülkelerdeki sınıf kardeşlerimize uzatalım ve onlara "Durma! Kur **BOLŞEVİK PARTİ**'ni!!!" diyelim...

22.06.1994

SON DAKİKA NOTU: İşgalin tam 20. yıldönümüne denk düşen bugünlerde sömürge valisi Denктаş'ın TC'ye, "Türkiye ile KKTC arasında 'özerklik anlaşması' yapılması" için "resmen" başvuruda bulunduğu basında yer aldı. (Bkz. Milliyet, 2.7.94) "Kıbrıs fatihi" Ecevit ise hemen tavır koydu ve "Türk hükümetinin bu konuyu süratle değerlendirmesi gerektiği" ni söyledi.

Kıbrıs'ın kuzeyinin bu şekilde "anavatan"a(!) dahledilmesi, gerçekte Türkiye-Kuzey Kürdistanlı işçilerin, emekçilerin esaretinin de devamı anlamına gelmektedir... Çünkü başka bir ulusu ezen ulus, özgür olamaz!

02.07.1994